

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ 444

1935



Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέραν συλλογήν χάρτου ταπετσαρίας είς τιμάς εργοστασίου.

΄Από 22 δραχμάς και άνω τό τετραγωνικόν μέτρον μετά τοποδετήσεως.

Διά ΒΡΑΔΥΝΑ φορέματα



έχομεν είς πλουσιωτάτην συλλογήν τας καλλιτέρας τελευταίας CRÉATIONS ύφασμάτων τών μεγαλειτέρων εργοστασίων.

Σας συνιστώμεν ιδιαιτέρως τόν νέον ύφασμα

CRÊPE RODIA

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 21

ΚΑΤΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΞΕΝΤΟΣ 5 ΛΕΠΤΩΝ

Μεγίστη μεταβολή διά τής χρήσεως μιάς καταλήλου πούδρας,



Κάμετε αυτήν την δοκιμήν. Ήμπορείτε να κατορθώσετε εις την εποχήν μας να φαίνε-

στε τουλάχιστον κατά πέντε χρόνια νεώτερα και να αποκτήσετε ομοιομορφία και θελούδενια που θα την ζηλεύουν πολλά κορίτσια. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν κατά τον ακόλουθον εύκολον τρόπον. Πουδράρετε απλάς τόν ήμισυ του προσώπου σας με πούδρα Τοκαλόν, την πεφημισμένη πούδρα με mousse de crème. Κατόπιν κυττάξετε εις τόν καθρέπτην και παρατηρήσετε την αντίθεσιν μεταξύ τών δύο μερών του προσώπου σας. Θα εξακριβώσετε την αυτήν εκπληκτικήν διαφοράν ως εις την ως άνω αυθεντικήν φωτογραφίαν.

Ή πούδρα Τοκαλόν είνε ή μόνη πούδρα ή όποία περιέχει mousse de crème (άναμειγμένη σύμφωνα με μέθοδον κατατεθειμένην). Είνε αυτό τό στοιχείο τό όποϊον κάνει την πούδρα Τοκαλόν να προσδίδη τόσον άξιοθαύμαστον φρεσκάδα και άραιότητα κοριτσιού. Έκτός τούτου, ή mousse de crème την κάνει να κρατά επί του δέρματος κατά πέντε φορές περισσότερον από τας κοινάς πούδρας. Μία και μόνον επίθεσις εξαλείφει δι' όλην την διάρκειαν τής ήμέρας πάσαν δυσάρεστον γυαλάδα του προσώπου. Δεν πειράζει αν έξέλθετε με άέρα ή με θροχή ή αν χορεύσετε επί ώρας εντός αιθούσης υπερθερμασμένης, τό χρώμα σας θα παραμείνη φρέσκο και εξαίρετο όταν κάμετε χρήςιν τής πούδρας Τοκαλόν.

Συντελεί αυτή εις τό να φαίνεται κάθε γυναίκα νεώτερα κατά πολλά έτη.

Ή τακτική χρήςις τής mousse de crème δυναμώνει και ώμορφαίνει άληθώς τό δέρμα. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Άθήναι.



ΕΙΔΟΥΣΙΝΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τό επί τής οδού ΑΘΗΝΑΣ 11 Γραφείον Διεκπεραιώσεως Υποθέσεων, γνωρίζει ότι αναλαμβάνει έξώσεις δι' έξόδων του, μέχρι πέρατος αυτών, εισπράττον τά δικαστικά έξοδα από τούς ένοικιαστάς.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

΄Ιατρος Μαιευτήρ Γυναικολόγος
Όδός Σκαλιστήρα 8α
(Λυσισιατρείον. 8 1)2—6

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

΄Αουναγώνιστος και πασίγνωστος. Με πλούσιον άρωμα. Διεδόθη καταπληκτικώς. Κατέκτησεν όλας τας τάξεις, λόγω τής ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαίου Δημοπρατηρίου, άριθ. 103 και 104.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, ΄Υφηγου του τής Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μανάνδρου 27-Άθηναι. Τηλ. 1.60.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

΄Ιατρος Δερματολόγος
Έπί δεκαεξαετίαν ΄Επιμετητής της Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγ. κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Όδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
Όρα 9—11 π.μ. και 4—6 μ.μ.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου και όλων τών θεωρητικῶν μουσικῆς. Πληροφορία Πηνελόπης 8, δπιποθεν «Περσέκ».

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΙ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ



΄Η πρωταγωνίστρια του νέου φίλμ του διασημου τενόρου Γκόζεφ Σμίτ, ΄Εβι Πάντζερ, στο έργο «Ένα Άστέρι Πέφτει από τόν Ούρανό»

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»



Ο κ. Μ. Α. Κ. (Κόλινος), μας γράφει :

Αγαπητή «Οικογένεια». Είς την ερώτησή σου «Ποιά είναι η ιδανική σύζυγος», απαντώ και εγώ, εξωστρεφώς. Μπορεί να υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι. Η γυναίκα, ως εκ φύσεως επιπολαία και μη παίρνοντας τίποτα στα σοβαρά, αγαπά τις περιπετειές, ουχί όμως και την συζυγικήν δεσμευσιν. Και εάν κατ' ανάγκην βρεθί δεσμευμένη με κάποιον δυστυχισμένον, νομίζει ότι αυτός είναι ο αίτιος των εκ του γάμου βλαπώντων και ότι αυτός πρέπει να υφίσταται όλες τις συνεπείας σχετικές. Ασχέτως όμως προς την πραγματικότητα, έκαστος νέος, αφοτό αρχίζει να αισθάνεται τον εαυτόν του, και αφ' ης στιγμής γνωρίσει ποιος είναι ο προορισμός του, πλάθει μέσα στην φαντασίαν του τον ιδανικόν εκείνον τύπον της γυναικός, οστις ουδόλως ανταποκρίνεται εις την πραγματικότητα, δυστυχώς. Βεβαίως δεν έχω την απαίτησιν όπως η μέλλουσα σύζυγός μου έχει όλα τα προτερήματα εκείνης, ήν έπλασεν η φαντασία μου, διότι υπάρχει μεγίστη διαφορά μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, αλλά τα κυριότερα χαρίσματα εκείνης τα θέλω και εις την πραγματικήν. Ήτοι, να είναι μελαγχολική. Ο μελαγχολικός τύπος γυναικός είναι, κατά την ιδικήν μου αντίληψιν, ο πλέον σταθερός εις τις ιδέας και τα αισθήματα, παρά ο τύπος της ελάνθης ή της λευκής γυναικός. Νά είναι μικρότερα απ' εμέ κατά δύο έως τρία έτη. Νά έχη μετρίαν μόρφωσιν πνευματικήν, και τοῦτο διά την καλήν διαπαιδαγώγησιν των παιδιών μας, επειδή αι μητέρες είναι εκείνες η ύποπτες έρχονται καθημερινώς εις επαφήν με τα παιδιά, και απ' αὐτάς εξαρτάται κατά μέγα μέρος η καλή ανατροφή και η πνευματική ανάπτυξις αὐτῶν. Νά έχη ἀνατομή εις αὐστηρόν περιβάλλον και όχι όπως αι νέαι έποχής μας, εις τας μεγαλόπολεις, αι οποῖαι ως φίλαι εινε ιδανικώταται, όχι όμως και ως σύζυγοι. Κάθε πρόβλημα της να χαρακτηρίζεται πάντοτε υπό της σεμνότητος, της λογικής και της σεμνότητος. Αναγνωρίζουσα τὸ ἐπιμόχθον και βαρὺ ἔργον τοῦ ἀνδρός της, να προσπαθῇ με τοὺς ὑλκεῖς της τρόπους και με την καλήν

συμπεριφορὰν να τὸν ἐνθαρρύνῃ κατὰ τὰς δυσκόλους στιγμάς της ζωῆς του. Ὅσον ἀφορὰ δὲ τὸν εὐτυχέστερον γάμον, εἶνε ἐκεῖνος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνοῦνται δύο ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι συνεδέθησαν ὀχι μόνον ἐξ ἔρωτος, ἐπειδὴ ὁ ἔρως τοὺς ἐγκαταλείπει συνήθως μετὰ τὸν γάμον, ἀλλ' ἀφοῦ δι' ἀρκετῆς στενῆς φιλίας ἐξαρκεῖται ὅτι οἱ χαρακτήρες των συμφωνοῦν και ὅτι ἐπλάσθησαν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον. Καὶ οὕτω κατορθοῦται ἡ περιπόνητη ἁρμονία εἰς τὴν συζυγικὴν ζωὴν των. Δυστυχῶς ὁμως δὲν συμβαίνει τὸ τοιοῦτον, ἐπειδὴ τὰς πράξεις μας συνήθως χαρακτηρίζει ἡ ἐπιπολαιότης και ἡ ἀδυναμία, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν, να μὴ κατορθώωμεν να χαλινάγοῦμεν τὰ διάφορα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα γεννῶνται σὲ τὴν ψυχὴν μας. Μετ' ἐκτιμήσεως.

Μ. Α. Κ.

Ο κ. YAKHM KADTI (Κον-πόλς), μας ἀπαν-τά :

Αγαπητή «Οικογένεια». Με την πρωτότυπη έρευνά σου προσπαθείς να λύσεις ένα ζήτημα που ό καθένας με τον τρόπο τον δικό του το φαντάζεται. Και ός επί το πλείστον, όλοι οι άνδρες — δεν θέλω να ξέρω τί λένε κι' η γυναίκες, γιατί κι' αυτές έχουν βέβαια ανθρώπινες αδυναμίες — βρίσκουν το φταίξιμο στις γυναίκες, της μη αρμονίας του συζυγικού βίου. Αλλ' ός εξετάσουμε και μες οι άνδρες το ζήτημα χωρίς τον ανδρικό έγωισμό. Και τότε, απάλλαγμένοι απ' αυτόν, βλέπουμε τα πράγματα που έμεις οι ίδιοι τὰ τρομάζουμε. Έν πρώτοις, θέλουμε τη γυναίκα υποταγμένη στις θελήσεις μας — πολλές φορές παράλογες — χωρίς να σκεπτόμαστε ότι κι' εκείνη είναι άνθρωπος και έχει κάθε δικαίωμα να κάνει, δι' θέλει, καθός και την εὐθύνη της κάθε πράξεώς της. Και με τις απαιτήσεις μας αυτές καταντούμε τύραννοι — όχι μόνο της γυναίκας, αλλά και του εαυτού μας. Βεβαίως κι' η γυναίκες έχουν το δικό τους έγωισμό, που τις καταντά αφορητές. Αν όμως και τα δύο

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

μέρη εξετάζουν τις μικροδιαφορές τους, που μεγαλώνουν και γίνονται τραγωδίες, χωρίς έγωισμό, με κάποια βαθύτερη σκέψη, λαμβάνοντας υπ' όψη την ανθρωπινή αδυναμία, θα συμφωνούν σε πολλά, θα γίνονται εὐτυχείς. Γι' αυτό, όταν κανείς αποφασίζει να ενώσει τη ζωή του με μια γυναίκα, πρέπει να ζητήσει σ' αυτήν, εκτός της γυναίκας, και τον φίλο. Κι' εκτός αυτού, να συμφωνήσουν και σε κάτι άλλο : ... είναι δηλαδή ελκρικρινές μεταξύ των, κι' όταν συμβῇ ὁ ἕνας απ' τοὺς δύο να βρίσκῃ ὅτι τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ζήσῃ με τὸν ἄλλον, νὰ τὸ ὁμοιολογήσῃ, χωρίς ὑπεκφέσεις γιὰ τὴν αἰτία ποὺ συνετέλεσε σ' αὐτό. Καὶ τότε μαζί οἱ δύο τοὺς νὰ εξετάσουν τὸ ζήτημα χωρίς ἑγωισμό, κι' ἂν δοῦν ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ ζήσῃ μετὰ τὴν ἑκάστη, μὴ μποροῦν νὰ καταφύγουν στὸ διαζύγιο, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξετάσουν με συνέ-σι καὶ τις τυ-χὸν συνέπειές του. Ἀλλὰ, δυστυχῶς σχεδὸν καμμιὰ γυναίκα δὲν θὰ παραδεχτῇ τέτοια συμφωνία, γιατί κα-νείς δὲν ξέρει τί συμβαίνει μέσα στὴν πα-ράξενη ψυχὴ της. Ἡ φύσις της, ἐκτὸς με-ρικών ἐξαιρέ-σεων, δὲν εἶνε εὐκρινής. Γι' αὐτὸ όλοι οἱ γάμοι εἶνε ἀτυχεῖς. Ἄν θέ-λουμε ὅμως ἑμεῖς οἱ ἄνδρες, μπορούμε νὰ κάνουμε πὺ ὑποφερτὸ τὸ γάμο, ἂν λάβουμε υπ' ὄψη τις ἀδυναμίες της γυ-ναίκας καὶ με τὸν καλὸ μας χαρακτήρα τις κάνουμε νὰ με-ταπονήν γιὰ κάθε σκευωρία. Ὅθ' ἤθελε ἴσως «Κάτω ὁ γά-μος!» Τί νὰ κάνουμε ὅμως; Εἶνε ἕνα ἀναγκαῖο κακό. Χω-ρίς ἐγωισμό, παντρευτῆτε καὶ ...ὑπομονή!

Ο ιδανικός 'Yakhm Kadti

Ο κ. ΠΑΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ (Πύλαρον), μας γράφει :

Αγαπητή «Οικογένεια». Η

δοκιμή σου είναι αληθινά πολύ σοφική και ενδιαφέρουσα. Μέσα στη σημερινή εποχή, που στην κοινωνία παρουσιάζονται τόσο παρεξηγημένες ή σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων, με την εστοχά υπολογι-

σμένη τυπικότητά τους, είναι πολύ αξιόπαινη μία έρευνα σαν την δική σας και του «Μπουκέτου», γιατί σ' αυτήν φωτογραφίζεται καθαρά, ότι κρύβεται μέσα στην ψυχική κατάσταση κάθε νέας και νέου. Αλλά μπορεί τάχα να βρή κανείς ποτέ το ιδανικό με νέες ή νέους, που συνήθισαν να βλέπουν το κάθε τι κάτω από το πρίσμα του εγωισμού; Για την εποχή μας, με το περιεργό πνεύμα της, όχι. Γιατί—καθώς λέγει ο Καρλσάυλ— η κοινωνία μας γενικά έχει ως βάση την ικανοποίηση και θέλει τον άνθρωπο ζῶν ντυμένο... Το ιδανικό, επομένως, πάει περίπατο. Μία νέα γράφει στο «Μπουκέτο» ότι θέλει τον άνδρα της... γίγαντα, αλλά τον θέλει όπως... θάνατο : ασχημος ή βίαιος, ή αστείρος, ή αλλή θέλει απ' αὐτὸν πλὺτον μ' ἐλευθερία... Ἀπὸ τέτοιες νέες δὲν μπορεῖ ἕνας νέος νὰ διαλέξῃ ἡ νὰ παρηγορηθῇ. Ἡ καλὴ ἡ ὁ καλός, ἡ ἰδιότητα ἡ ὁ ἰσοποτισμός, ζητοῦνε πάντα τὸν καλύτερό τους ἢ τὴν καλύτερή τους, με τὴν ἐλπίδα νὰ ἰσοφარიῶνται τὴ διαφορά, ποὺ πάντα ὑπάρχει, στὴν καταγωγή, στὴ μορφω-σι, στις ἀλλοιώτικες συνθη-κες τῆς ζωῆς. Ὅλοι μας ἔ-χουμε τὴν ἀπαιτητὴ ἐντύπωσι, ὅτι ξέρουμε καλὰ ποῖα εἶνε τὰ φάλτσα καὶ ἡ ἐπιτυχίης τῶν ἑτεροειδῶν παραγόντων τοῦ «εἶναι» μας, καὶ θέλουμε νὰ ἀναζητοῦμε κατὰ τὸ ἀντίδοτο ἢ συμβατικὸ σ' αὐτά, ἀλλὰ εἴ-μαστε πάντα ἀνίδεοι, μέσα στὴν πλάνη. Γιὰ μένα ἡ ἰδα-νικὴ σύζυγος πρέπει νὰ συγ-κεντρῶνται τὰ ἑξῆς χαρίσματα: Νὰ εἶνε μὴ νὰ ποὺ ν' ἀνήκῃ σ' ὁποιαδήποτε κοινωνικὴ τά-ξι, μορφωμένη, ὅσο νὰ με πα-ρακολουθῇ στις σκέψεις μου καὶ τις ἐνέργειές μου. Ἀπλὴ στοὺς τρόπους καὶ σεμνὴ στὴ συμπεριφορὰ. Νὰ εἶνε χαρού-μενη πάντα κι' εὐγενικὰ σ' ὅ-λους. Οἰκονόμη στα «λῶδσα», προσδευτικὴ στις ιδέες καὶ φι-λάλληλη. Νὰ ἔχῃ σχετικὴ ὡ-ραιότητα καὶ νὰ με ἐκτιμᾷ, σύμφωνα με τὴν ἀξία μου. Νὰ μὴν εἶνε ὑπερβολικὴ, φαντα-σμένη, ψεύτρα καὶ κοσκου-σοῦρα. Τέλος δέ, νὰ εἶνε του-λάχιστον διώροφη, γιατί εἴ-μαι...πολυώροφος!

Με πολλή ἐκτίμησι.

Πάνος 'Επαχτίτης

Ο κ. Α. Ι. Γ. (Αθήνα), μας

ἀπαντά :

Σε μία άκρη του καφεinelου καθισμένη ή παρέα μας συζη-

τούσε κατὰ τὸ γνωστὸ Ρωμέι-κο τρόπο τῆς φασαρίας. Τὸ ζήτημα ἄλλωστε σήκωνε πολὺ νερό. Ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἐρώ-τημα τῆς «Οικογενείας», σχε-τικὰ με τὴν «ιδανικὴν σύζυγο». Καὶ πρώτος καὶ καλύτερος, ὁ κομψοτυμμένος προκοθῆρας ἀρχισε νὰ μᾶς ἀναπτύσσει τις ἰδέες του καὶ τὰ ἐπιχειρήματά του :

—Θέλω μὴ γυναίκα νοστι-μοῦλα, με πολλὰ λεφτά. Δὲν με νοιάζει ἀν δὲν θὰ μοῦ εἶνε καὶ πολὺ πιστὴ. Ἀφοῦ θάχω τὰ λεφτά μου (ἡ μάλλον τὰ λεφτά της), καὶ θὰ ζῶ καλὰ, θὰ μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω.

Ο νεαρός νοικοκύρης ὁ-μως, με τις αὐστηρές οἰκο-γενειακές του παραδόσεις, διεμαρτυρήθη :

—Εἰναι ἀκριβῶς ποὺ θὰ ζήτησω ἀπ' τὴν γυναίκα μου εἶνε νὰ μοῦ εἶνε πιστὴ. Κα-λὴ σύζυγος, καλὴ μητέρα, καλὴ νοικοκυρὰ, σύντροφος στὴν εὐτυχία μου, παρηγο-ρία στις δύσκολες στιγμές μου.

Ο πὺ προοδευτικὸς καὶ μοντέρνος τῆς παρέας, γέ-λασε εἰρωνικὰ :

—Τὴν γυναίκα μου τὴν θέλω συντρόφισσα μου πρα-γματικὴ. Ἰσὴ μου. Ὅχι ὑ-πηρέτρια μου. Νὰ μὴ ζη-λεύει, νὰ κάνῃ ὅ,τι τῆς ἀρε-σει κι' ἂν δὲν τῆς ἀρέσει νὰ με παρατήσῃ. Ἐκεῖ εἶνε ἡ συζυγικὴ εὐτυχία. Ὅταν ἀρχίσει ἡ γκρίνια, καλὴτε-ρα νὰ σταματήσῃ ἀμέσως, γιατί ἀλλοίως καταντᾷ ἰ-σόβιο μαρτύριο. Καὶ τότε, ἀντίο χαρίσματα γυναι-κεῖα, ἀντίο «ιδανικὴ σύζυ-γος»!

Ο φοιτητῆς τῆς Φιλο-λογίας, με προσποιητὸ φιλο-σοφικὸ ὄρος, πρόσθεσε :

—«Ἰδανικὴ σύζυγος» γιὰ ὅλους δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρ-ξῃ. Εἶνε, ὅπως εἶδεε κι' ἡ κοῦβέντα μας, ἐντελὴς σχε-τικὴ. Πάντως κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κρίνῃ ὅτι τὴν θέλουμε ὅλοι μας νέα καὶ ὡμορφ, με ἀρκετὰ λεφτά καὶ πρὸ πάντων «πιστὴ», πιστὴ σὲ μᾶς, ἐνόςφ θάνατο δικαία μας. Νὰ μὴν εἶνε ζη-λιάρα, οὔτε νὰ γκρινιάζῃ διαρκῶς ἡ νὰ μᾶς ζητᾷ λῶδσα καὶ μυρωδικὰ. Νά-ναι προπάντων σύντροφος καλὴ καὶ καλὴ μητέρα τῶν παιδιῶν μας.

Οι περισσότεροι συμφω-νήσαμε μαζί του. Καὶ μόνο ἕνας παντοειμένος, ἀπ' τὸ διπλὰν τραπέζι, κούνησε μ' ἀ-πογοήτευσί τὸ κεφάλι του :

—Παιδιά μου, ὁποσδήποτε ἀνύπαντρος θὰ πάρῃ τὸ βρα-δεῖο τῆς «Οικογενείας», γιὰ τὴν νάστε βέβαια πῶς ἡ «ιδανικὴ σύζυγος» στὴν ἰδέα μας καὶ μόνο στὴν ἰδέα μας ὑπάρχει...

Δ. Ι. Γ.

Ο κ. Α. Σ. Μ. (Αθήνα), μας

ἀπαντά :

Κύριε Διευθυντά. Τὰ ἐρω-τήματα ποὺ ἔθεσαν, τὸ «Μπου-κέτο» ἀφ' ἑνός, «Ποῖος ὁ ἰδα-νικός σύζυγος», καὶ ἡ «Οἰκο-γένεια» ἀφ' ἑτέρου, «Ποῖα ἡ

ιδανικὴ σύζυγος», εἶνε μὴ ἑ-ρευνα κοινωνικὴ, συντελοῦσα διὰ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης τῶν δύο φύλων εἰς τὴν κα-τέρευσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ γάμου. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ προ-χωρήσω στὸ ζήτημα τῆς ση-μερινῆς ἀνεπιτυχίας τοῦ γά-μου, λόγω ἀσυμφωνίας χα-ρακτῶν, λέγω μόνον ὅτι ἡ ἐμ-πνευσίς τῶν δύο ἀγαπητῶν πε-ριοδικῶν εἶνε ὠφελιμοτάτη καὶ ἐξυπηρετικὴ διὰ τὴν νεολαίαν. Ἀναφερόμενος στὸ ἐρώτημα τῆς «Οικογενείας», ἀπαντῶ,

ὡς καὶ τὸν ἑτεροῦ, «Ποῖα ἡ

ιδανικὴ σύζυγος», εἶνε μὴ ἑ-ρευνα κοινωνικὴ, συντελοῦσα διὰ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης τῶν δύο φύλων εἰς τὴν κα-τέρευσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ γάμου. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ προ-χωρήσω στὸ ζήτημα τῆς ση-μερινῆς ἀνεπιτυχίας τοῦ γά-μου, λόγω ἀσυμφωνίας χα-ρακτῶν, λέγω μόνον ὅτι ἡ ἐμ-πνευσίς τῶν δύο ἀγαπητῶν πε-ριοδικῶν εἶνε ὠφελιμοτάτη καὶ ἐξυπηρετικὴ διὰ τὴν νεολαίαν. Ἀναφερόμενος στὸ ἐρώτημα τῆς «Οικογενείας», ἀπαντῶ,

ὡς καὶ τὸν ἑτεροῦ, «Ποῖα ἡ

ιδανικὴ σύζυγος», εἶνε μὴ ἑ-ρευνα κοινωνικὴ, συντελοῦσα διὰ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης τῶν δύο φύλων εἰς τὴν κα-τέρευσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ γάμου. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ προ-χωρήσω στὸ ζήτημα τῆς ση-μερινῆς ἀνεπιτυχίας τοῦ γά-μου, λόγω ἀσυμφωνίας χα-ρακτῶν, λέγω μόνον ὅτι ἡ ἐμ-πνευσίς τῶν δύο ἀγαπητῶν πε-ριοδικῶν εἶνε ὠφελιμοτάτη καὶ ἐξυπηρετικὴ διὰ τὴν νεολαίαν. Ἀναφερόμενος στὸ ἐρώτημα τῆς «Οικογενείας», ἀπαντῶ,

ὡς καὶ τὸν ἑτεροῦ, «Ποῖα ἡ

ιδανικὴ σύζυγος», εἶνε μὴ ἑ-ρευνα κοινωνικὴ, συντελοῦσα διὰ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης τῶν δύο φύλων εἰς τὴν κα-τέρευσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ γάμου. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ προ-χωρήσω στὸ ζήτημα τῆς ση-μερινῆς ἀνεπιτυχίας τοῦ γά-μου, λόγω ἀσυμφωνίας χα-ρακτῶν, λέγω μόνον ὅτι ἡ ἐμ-πνευσίς τῶν δύο ἀγαπητῶν πε-ριοδικῶν εἶνε ὠφελιμοτάτη καὶ ἐξυπηρετικὴ διὰ τὴν νεολαίαν. Ἀναφερόμενος στὸ ἐρώτημα τῆς «Οικογενείας», ἀπαντῶ,

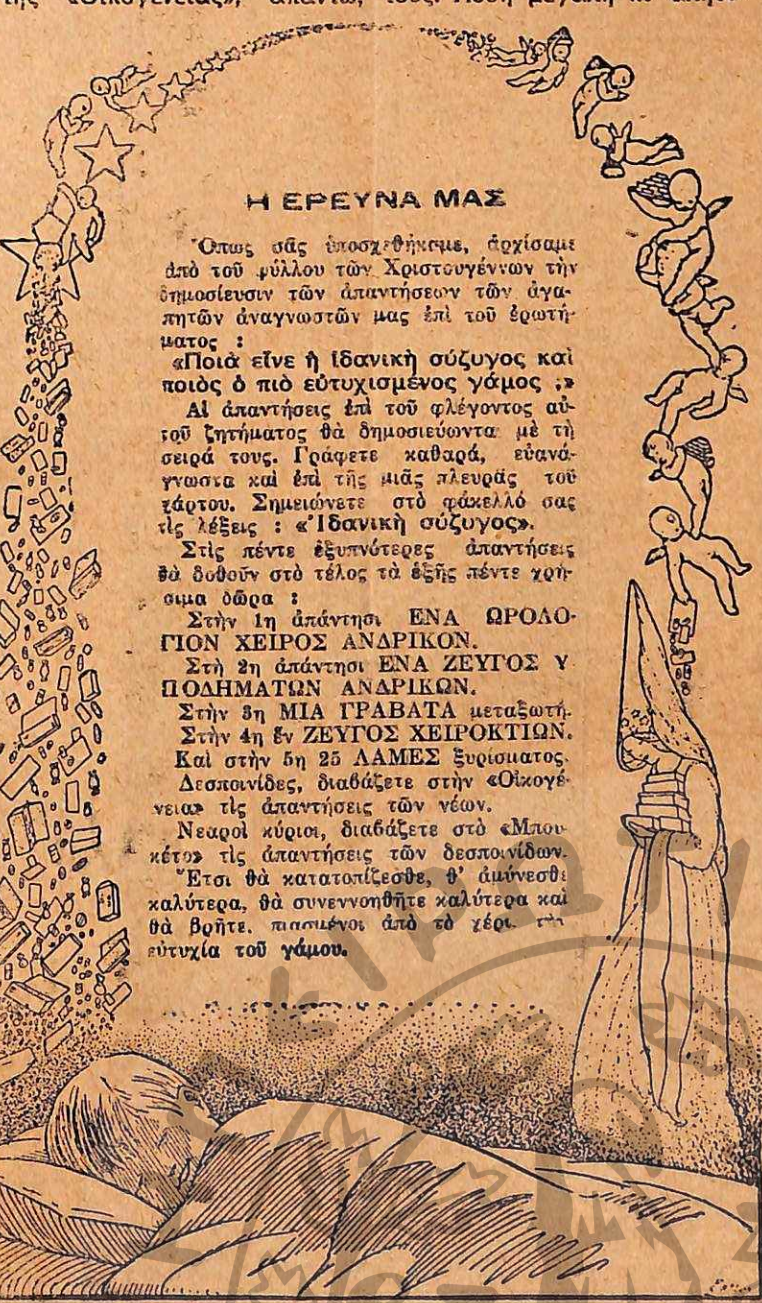
ὡς καὶ τὸν ἑτεροῦ, «Ποῖα ἡ

ιδανικὴ σύζυγος», εἶνε μὴ ἑ-ρευνα κοινωνικὴ, συντελοῦσα διὰ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης τῶν δύο φύλων εἰς τὴν κα-τέρευσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ γάμου. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ προ-χωρήσω στὸ ζήτημα τῆς ση-μερινῆς ἀνεπιτυχίας τοῦ γά-μου, λόγω ἀσυμφωνίας χα-ρακτῶν, λέγω μόνον ὅτι ἡ ἐμ-πνευσίς τῶν δύο ἀγαπητῶν πε-ριοδικῶν εἶνε ὠφελιμοτάτη καὶ ἐξυπηρετικὴ διὰ τὴν νεολαίαν. Ἀναφερόμενος στὸ ἐρώτημα τῆς «Οικογενείας», ἀπαντῶ,

ὡς καὶ τὸν ἑτεροῦ, «Ποῖα ἡ

ιδανικὴ σύζυγος», εἶνε μὴ ἑ-ρευνα κοινωνικὴ, συντελοῦσα διὰ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης τῶν δύο φύλων εἰς τὴν κα-τέρευσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ γάμου. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ προ-χωρήσω στὸ ζήτημα τῆς ση-μερινῆς ἀνεπιτυχίας τοῦ γά-μου, λόγω ἀσυμφωνίας χα-ρακτῶν, λέγω μόνον ὅτι ἡ ἐμ-πνευσίς τῶν δύο ἀγαπητῶν πε-ριοδικῶν εἶνε ὠφελιμοτάτη καὶ ἐξυπηρετικὴ διὰ τὴν νεολαίαν. Ἀναφερόμενος στὸ ἐρώτημα τῆς «Οικογενείας», ἀπαντῶ,

ὡς καὶ τὸν ἑτεροῦ, «Ποῖα ἡ



Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ἐπισχεθήκαμε, ἀρχίσαμε ἀπὸ τοῦ φύλλον τῶν Χριστουγέννων τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀγα-πητῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ ἐρωτή-ματος :

«Ποῖα εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος καὶ ποῖος ὁ πὺ εὐτυχισμένος γάμος;»

Αἱ ἀπαντήσεις ἐπὶ τοῦ ἀλεγοντος αὐ-τοῦ ζητήματος θὰ δημοσιεύονται με τὴ σειρά τους. Γράφετε καθαρά, ἐνάν-τιον τοῦ φύλλοντος καὶ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἑαύτου. Σημειώνετε στὸ ἀκρόατό σας τις λέξεις : «Ἰδανικὴ σύζυγος».

Στις πέντε ἐξυπνότερες ἀπαντήσεις θὰ δοθῶν στὸ τέλος τὰ ἑξῆς πέντε χρῆ-σιμα ὄρα :

Στὴν 1η ἀπάντησιν ΕΝΑ ΩΡΟΛΟ-ΓΙΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΑΝΔΡΙΚΟΝ. Στὴ 2η ἀπάντησιν ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ ΠΟΛΗΜΑΤΩΝ ΑΝΔΡΙΚΩΝ. Στὴν 3η ΜΙΑ ΓΡΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ. Στὴν 4η ΕΝ ΖΕΥΓΟΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ. Καὶ στὴν 5η 25 ΛΑΜΕΣ ξυρνιακῶς. Δεσποινίδες, διαβάετε στὴν «Οικογέ-νεια» τις ἀπαντήσεις τῶν νέων.

Νεαροὶ κύριοι, διαβάετε στὸ «Μπου-κέτο» τις ἀπαντήσεις τῶν δεσποινίδων. Ἐτοῖς θὰ κατατοπίσεθε, θ' αὐτῶσθε καλύτερα, θὰ συνεννοήσθε καλύτερα καὶ θὰ βοηθῆτε, πιστεύομε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου.

Ο κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α. ΚΑΡ-ΤΕΡΗΣ (Ενταῦθα), μας ἀ-παντά :

Κύριε Διευθυντά. Κατα-χωρήσατε, σὰς παρακαλῶ, εἰς τὸ περιοδικόν σας «Οἰ-κογένεια» καὶ τὴ δική μου ἀπάντησιν στὴν ἐρευνά σας «Ποῖα εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυ-γος». Κατ' ἐμέ, θὰ εἶνε ἐ-καὶνὴ ἡ ὁποία συγκεντρῶναι τὰ ἀκόλουθα προσόντα: 1) Νὰ εἶνε οἰκοκυρὰ καὶ οἰκο-νόμος. 2) Νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὸν ὑ-περβολικὸ καλλωπισμὸ. 3) Νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρα. 4) Νὰ περιμένῃ τὸ σύζυγόν της πάντοτε με χαρὸν γέλο. 5) Νὰ συμμερίζεται τὴν στενο-χώρια τοῦ ἀνδρός της. 6) Νὰ φροντίζῃ νὰ εἶνε εὐπα-ρουσιαστῇ, τῶσον αὐτὴ, ὅ-σον καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένειά της. 7) Νὰ ἐκφέρῃ ἐλευθε-ρα τὴ γνώμη της ἐπὶ παν-τός οἰκογενειακοῦ ζήτημα-τος, ἀφῆνοῦσα ὅμως τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἀπό-φασιν εἰς τὸν ἄνδρα. 8) Νὰ μὴν ἀπασχολῇ τὸν σύζυγόν της ἐπὶ ζητημάτων ἀφορών-των τὸν κύκλον τῶν ἔργων της. Προτιμᾷ τὸν ἐξ ἔρω-τος γάμον. Ἐπίσης προτι-μᾷ σύζυγον ἐπαρχιώτισ-σαν, με ὀλίγας, εἰ δυνατόν, γραμματικὰς γνώσεις, ἀδι-αφορῶν ἐὰν αὐτὴ εἶνε πτω-χή. Με ἐκτίμησιν.

Β. Δ. Καρτέρης

Ο πὺ τὸ ψευδώνυμον «Α-ΒΡΑΣΤΟΣ» (Αγορὰ Βόλου), μας ἀπαντά :

Κύριε Διευθυντά. Εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης ἀμφο-τέρων τῶν περιοδικῶν σας, «Μπουκέτο» καὶ «Οἰκογε-νείας» καὶ διαβάζω τὰς δη-μοσιευμένας ἐπιστολάς των δεσποινίδων περὶ ἰδανικοῦ συ-ζύγου. Λοιπὸν εἰς τὴν ἐρώτη-σίν σας περὶ ἰδανικῆς συζύ-γου, σὰς ἀπαντᾷ ὅτι γιὰ μένα ἰδανικὴ σύζυγος εἶνε μὴ μὲνα γυναίκα ὡραία, νοικοκυρὰ καὶ πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα. Πρέπει νὰ ἔχῃ ὅσα κανονικὰ, νὰ ντύ-νεται ὡραία, νὰ βάφεται λίγο, νὰ εἶνε πάντα πρόθυμη καὶ γε-λαστῇ. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν προικὰ, δὲν πειράζει ἂν ἔχει λίγη.

Μεθ' ὑπολήψεως

«Βραστος»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Πού έρχηκε τον ήρωα του ομώνυμου μυθιστορημάτος του ο Άλ.ξ. Δουμάς, πατήρ. Όπου εμφανίζεται ο γιος του Ιππέτου του Έρυθρου Οίκου. Το τραγικό τέλος του τελευταίου Ρουζέβιλ. Ο πατήρ Ρουζέβιλ. Η μυθιστορηματική ζωή του. Τα παρκατολμα σχέδιά του. Πώς απέπειράθη ν' απελευθερώση την Μαρία Άντουανέττα. Ο τουφεκισμός του, κτλ. κτλ.



Ο 1845, ο Άλέξανδρος Δουμάς είχε πειά τε λειώσει ένα καινούργιο μυθιστόρημα του. Ο τίτλος του ήταν «Ο Ιππότης ντε Ρουζέβιλ», κι είχε αναγγελθή ηδη στο κοινό.

Ετοιμαζόταν τώρα να στείλη το έργο του στο τυπογραφείο για τύπωμα, όταν ξαφνικά έλαβε κάποιο πολύ ενδιαφέρον γράμμα. Το γράμμα ήταν ενός Ρουζέβιλ — υιού του ήρωος του μυθιστορημάτος — ο οποίος παρακαλούσε τον συγγραφέα ν' αλλάξει τον τίτλο του έργου του.

«Ετσι τουλάχιστον ισχυρίζονταν ό έπιστολογράφος, λέγοντας ότι ήταν υιός του Ιππότη ντε Ρουζέβιλ! Ο Δουμάς παραδέχτηκε πρόθυμα να συμμορφωθεί με αυτή την υπόδειξη, γιατί ο ήρωας του μυθιστορημάτος του ήταν αληθινά πραγματικό πρόσωπο.

Απάντησε λοιπόν στο γυιό του ήρωός του, γράφοντάς του τα εξής:

«Κύριε,
Δεν ήξερα ότι ζή ακόμη στη Γαλλία άνθρωπος, ο οποίος έχει την τιμή να ονομάζεται μαριζήσιος ντε Ρουζέβιλ. Με την επιστολή σας, με βεβαιώνετε περί αυτού. Συνεπώς, αν και το μυθιστόρημά μου δεν περιέχει το παραμικρό να θίγει οπωσδήποτε τη μνήμη τού απεθάνοντος, σπεινδο ν' αλλάξω τον τίτλο, όπως είμαι άλλωστε υποχρεωμένος α' απ' τον νόμο. Άντι ο' Ιππότης ντε Ρουζέβιλ, το έργο μου θα τιτλοφορηθή τώρα ο' Ιππότης του Έρυθρου Οίκου».

«Αδελφίτε, σας παρακαλώ, γύριτε, την ευκαιρία της βαθιτάτης εκπαιδευτικής μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ.
«Υστερα από ένα μήνα, ο μυθιστοριογράφος έλαβε και δεύτερο γράμμα απ' τον άγνωστό του αυτόν μαρκήσιο. Το γράμμα ήταν τώρα σύντομο, αλλά χαρακτηριστικώτατο. Έλεγε τα εξής:

«Κύριε,
Υπολογίζετε το μυθιστόρημά σας όπως θέλετε. Είμαι ο τελευταίος της οικογένειάς μου, και σε μία ώρα θα έχω περάσει τα μυαλά μου στον άερα».

Μετά τινες Μαριζήσιος ντε Ρουζέβιλ».

Πραγματικά, ο μαρκήσιος, κατόπιν ενός άτυχους έρωτός του, χτυπήθηκε την ίδια ημέρα με πιστόλι, και πέθανε ύστερα από τρεις ημέρες!

Μά άς αφήσουμε τον υιό, κι άς έρθουμε στον πατέρα, του

οποίου την πολυτάραχη και περιπετειώδη ζωή είχε διαλέξει ως θέμα του μυθιστορημάτος ο Δουμάς.

Ο Ιππότης ντε Ρουζέβιλ αυτός, δεν ήταν ούτε ευπατρίδης, ούτε Ιππότης, κι' ακόμη λιγώτερο ούτε μαρκήσιος. Ήταν υιός ενός πλούσιου γαιοκτήμονος —ονομαζομένου Γκόλν — κι' είχε γεννηθή το 1761 στη μικρή Ιαλλική πόλη Άρράς, η οποία ήταν και πατρίδα του Ροβεσπιέρου.

Ο γερο-Γκόλν, μαζί με άλλα άπέραντα χτήματα, είχε κι' έναν πύργο το «Ρουζέβιλ». Ο υιός του λοιπόν πήρε το όνομα αυτού του πύργου, μαζί με τον τίτλο του Ιππότη, μόνος του, γιατί εύρισκε πιο άριστοκρατικό να λέγεται «Ιππότης ντε Ρουζέβιλ», παρά σκέτος Γκόλν.



Ο Ιππότης ντε Ρουζέβιλ

Τύπος «μποέμ» ο νεαρός Ρουζέβιλ, όρμητικός, ανήσυχος, διαψασμένος για περιπέτειες, κατατάχτηκε μόλις 20 χρόνων — στο στρατό. Άμέσως ύστερα ξεκίνησε για την Άμερική, για να συναντήσει τη στρατιά, την οποία διοικούσε ο Λαφαγέτ. Όταν όμως έφθασε εκεί, ο πόλεμος είχε τελειώσει, και το μόνο που πρόλαβε, ήταν να παρασταθή στην παρέλασι των νικηφόρων στρατευμάτων.

Γύρισε στη Γαλλία ύστερα, όηπρέτης στη χωροφυλακή, κατόπιν στο ίππικό, και ζήτησε τέλος την άποστράτευσί του με τον βαθμό του λοχαγού.

Ός τώρα, η ζωή του δεν παρουσιάζει τίποτε το πολύ ένδιαφέρον. Άξαφνα όμως έξασπασε η Γαλλική Επανάσταση, κι' ο νεαρός ακόμη Ρουζέβιλ βρήκε ευκαιρίες να δράση:

Στην αρχή σκέφθηκε να τι- νάξη στον άερα την Έθνοσυνέ-

λευσι, μ' ένα βαρέλι πυρίτιδος. Σάν βασιλόφρων που ήταν, ήλπιζε να δημιουργήσει έτσι άναστατώσεις και ταραχές, απ' τις όποιες θα έωφελείτο η βασιλική οικογένεια για να δραπευθεί.

Δέν μπόρεσε να εκτελέσει όμως, αυτό το χιμαρικό σχέδιό του.

Κατόπιν άνεμήχθη σε διάφορες συνωμοσίες των βασιλόφρων. Στις 20 Ιουνίου του 1792 δέ, επί κεφαλής μερικών έθνοφυλάκων άφωσιωμένων στο βασιλέα, ανέβηκε από μία κρυφή σκάλα των άνακτόρων στο δωμάτιο της βασιλίσσης Μαρίας Άντουανέττας. Έβγαλε μπρός στη βασίλισσα ένα μεγάλο ραπέζι, και την υπέράσπισε απ' τον μανιώδη όχλο που είχε έσορμήσει ως εκεί, ως πού έ-

Αυτό το άνάλαβε ο Ρουζέβιλ, και για να το έπιτυχη, φρόντισε να συνδεθή φιλικά με τον ταβερνιάρη Μικονίλ: Σ' αυτόν είχε άναβήσει η Έθνοσυνέλευσις, να έπισκέπτεται τακτικά τη Μαρία Άντουανέττα και να βεβαιώνεται άν τη φρουρούσαν καλά.

Έτσι, και σιγά-σιγά, ο Ρουζέβιλ κι' ο Μικονίλ έγιναν άχώριστοι. Γλεντούσαν, έτρώγαν, έπιναν μαζί, κι' όταν μία ημέρα ο Ρουζέβιλ εξέφρασε την έπιθυμία στο φίλο του να δώ τη βασίλισσα, ο Μικονίλ δέν έφερε καμμία αντίρρηση.

Η Άντουανέττα, μόλις είδε τον Ρουζέβιλ —στον όποιο χρωστούσε ήδη τη ζωής της —κατάλαξε άμέσως ότι η έπίσκεψί του είχε κάποιο σκοπό.

Ο Μικονίλ έντωμεταξύ της έλεγε:

—Πολίτις, έχω να σοι δώσω νέα απ' τις φυλάκες του Τάμπλ. Είνε όλοι εκεί, κι' ο άνδρας σου και τα παιδιά σου, πολύ καλά στην ύγεια τους...

Η Έθνοσυνέλευσις τους περιποιείται, και δέν τους λείπει τίποτε!

Ένώ μιλούσε ο Μικονίλ, ο Ρουζέβιλ έθγαλε απ' τη «μπουτονιέρα» του ένα γαυρόφαλλο, και το άφησε να πέση χάμω. Η Άντουανέττα έβριζε κι' αυτή με τρόπο το μαντήλι της, και σκέπασε το λουλούδι. Όταν έφυγαν κατόπιν οι δύο έπισκέπτες της, πήρε το γαυρόφαλλο και βρήκε άνάμεσα στα φύλλα του ένα μικροσκοπικό χαρτάκι. Σ' αυτό το χαρτάκι, ο Ρουζέβιλ, της έγραφε λίγα λόγια για το σχέδιό του.

Άνάμεσα στους άλλους φύλακας της βασίλισσας, όηπρχε και κάποιος Ζιλμπέρ, ο όποιος πάντα της έδειχνε μεγάλη συμπόνια. Φαντάστηκε λοιπόν η Μαρία Άντουανέττα, ότι θα μπορούσε να του έχη έμπιστοσύνη. Του έδωσε λοιπόν ένα χαρτάκι, επάνω στο όποιο είχε γράψει, τρυπώντάς το με μία βελόνα του ραφίματος την άπάντησί της, και τον παρακάλεσε να το δώση στον Ρουζέβιλ.

Ο Ζιλμπέρ όμως δέν τόλμησε ένα τέτοιο πράγμα, και την άποκάλυψε. Διατάχθηκαν άμέσως άνακρίσεις, ο Μικονίλ καταδικάστηκε ν' άποκεφαλισθή, κι' ο Ρουζέβιλ κατάρθωσε να δραπεύσει και να καταφύγει στο Βέλγιο. Όταν τελείωσε η έποχή της τρομοκρατίας, γύρισε πάλι στη Γαλλία κι' άποτραβήχτηκε ήρωας στα χτήματά του.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Όταν έγινε αυτοκράτωρ ο Μέγας Ναπολέων, χαρακτηριστικά ως ύποπτος ο Ρουζέβιλ απ' την Άστυνομία. Τον κατηγορή-

Το δυσκολώτερο ήταν να ελδοποιηθή σχετικά η βασίλισσα

και τις, κτλ.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΞΥΠΝΑ “ΚΟΛΠΑ,” ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο καρδινάλιος και οι άσθενείς του νοσοκομείου. Η έξυπνάδα του διαχειριστού του καρδινάλιου. Πώς άδειασαν οι άρρωστοι το νοσοκομείο. Ο φιλέδοξος και φιλάργυρος ύπουργός. Πώς την «έπαθε» απ' τον βασιλέα Φραγκίσκο Α'. Όπου ο Πάπας πεθαίνει κι' άνασταίνεται. Η δικαιοσύνη του δούκως ντε Σαιντ-Αινιάν, κτλ. κτλ.



Ο καρδινάλιος ντε Μπαρ, απ' τη Νεάπολη της Ιταλίας, είχε ως μόνη του περιουσία τα εισοδήματα πού του άφηνε ένα νοσοκομείο. Έννοείται όμως, ότι έπρεπε ν' άφαιρέσουν, πρώτα, τα έξοδα της οιατροφής των νοσηλευμένων, για να πάρη τα ύπολοιπα ο καρδινάλιος.

Έτσι, κι' επειδή έτρεχαν πάντα πολλοί άσθενείς να νοσηλευθούν άωρανα στο νοσοκομείο αυτό, τα έξοδα ήσαν πολλά και τα εισοδήματα του καρδινάλιου φτωχικά.

Μία μερα, ο καρδινάλιος έστειλε τον διαχειριστή του να εισπράξη τα εισοδήματα του νοσοκομείου. Ο ποιητής διαχειριστής, βλέποντας την πληώρα των άσθενών, και την αναποφευκτη ζημία πού προέκυπταν στην περιουσία του κυρίου του, σκέφτηκε να έφαρμόση το έξής στρατήγημα:

Μεταμφέστηκε σε γιατρό, κι' άφου συγκέντρωσε όλους τους άσθενείς στο προσάλιο του νοσοκομείου, εξέησε όσους απ' αυτούς είχαν πληγή στο σώμα τους. Έπειτα τους είπε:

—Αυτές η πληγές για να γι' ατρευτούν, πρέπει να άλειφτούν με ανθρώπινο λίπος... Είνε άνάγκη λοιπόν, σήμερα κιόλας, να ριζετε άναμεταξύ σας κληρο... Πρέπει να δούμε πιάς άπό σας θά βραστή μέσα σε νερό, για τη σωτηρία των ύπολοιπων!

Πριν ακόμα τελειώσει καλά-καλά τη φράσι του, όλοι οι άσθενείς —κι' ήσαν πάμπολλοι — «έθβαλαν στα πόδια» κατατρομαγμένοι κι' έτσι το νοσοκομείο άδειασε έντελώς.

Για τον βασιλέα της Γαλλίας Φραγκίσκο Α', διηγούνται το έξής ανέκδοτο:

Ο ύπουργός του Ντυπρά ήταν συγχρόνως καγκελλάριος, καρδινάλιος, πρέσβης, και επί πλέον, τρομερά φιλάργυρος, και τρομερότερα φιλέδοξος. Για να τον κοροϊεύη λοιπόν, μία μέρα, ο βασιλέας, πού άνηγγίλει ότι ο Πάπας πέθανε ξαφνικά.

—Μεγαλειότατε, πού άπάντησε άμέσως ο Ντυπρά, το σύμφερον σας τώρα είναι το έξής: Να φροντίσετε ν' άναμειχθή Πάπας, ένας άνθρωπος πού να σας είναι έξαιρετικά άφωσιωμένος!

—Εού θα ήσουν πολύ κατάρλληλος, γι' αυτό το υπέρτατο αξίωμα! πού είπε με προσποιητή σοβαρότητα ο βασιλιάς. Το έμπόδιο μόνάχα είναι

το έξής: Καθώς ξέρεις, χρειάζονται πολλά χρήματα για να του προσφέρη το έργο του — ήψήφους των καρδινάλιων... Κι' έγώ, πρός το παρόν, δέν έχω δυστυχώς, καθώς ξέρεις, χρήματα διαθέσιμα...

Ο Ντυπρά κάλεσε άμέσως τον ταμία του, τούδωσε σχετικές διαταγές, και σε λίγο άφθονα σακκουλάκια με χρυσά νομίσματα μετέφερθησαν απ' το σπίτι του στα Άνάκτορα. Κρυφοχαμογελώντας ο βασιλέας, τα κλείδωσε στο ιδιαίτερο χρηματοκιβώτιό του, κι' έπαιπε στον Ντυπρά:

—Ού, φαντάζομαι ότι αυτά τα χρήματα, θα φτάσουν και θα παραφτάσουν!

Σε λίγον καιρό όμως, άπό διάφορες έπιστολές πού έφτα-



σαν απ' τη Ρώμη, μαθεύτηκε ότι ο Πάπας... έχαιρε άκρας ύγείας!

Ο Ντυπρά έτρεξε στα Άνάκτορα άμέσως, άνακοίνωσε — λυπημένος! — την είδησι στο βασιλέα, και του ζήτησε πίσω τα χρήματά του.

—Ε, κάνε λίγη ύπομηση! άρκέστηκε να του άπάντηση ο βασιλέας, άνακοίνωσε — καθώς έλεγε, να τηρήση την ύπόσχεσί του! — κάλεσε όλους τους ένδιαφερομένους μπροστά του, κι' είπε:

—Εκφράζω την άπόλυτη δυσάρεσκά μου, στους ύπαλλλους πού έξεμεταλλεύθησαν τη θέσι τους κοντά μου... Τους προειδοποιώ, ότι θα τους διώξω, άν έξαναυμθούν παρόμοια παραπτώματά τους.

Στον καλίστην άνομιμα να δώσω άμοιβή, κι' έτσι η ύποσχεσίς πού άκυρώνονται!... Θα στείλω όμως έκάτο χρυσό σκούδο στην αξιότιμο σύζυγό του, η όποις άπέθανε όποχρεώτε φυσικά έχει να εκπληρώση.

Η λεπτότης του δούκως έωρε την κατάστασι, κι' έτσι όλοι έμειναν εύχαριστημένοι.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

GILBERT TRANKAU

ΠΙΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΑΒΕ ΛΟΥΜΑ ΠΑΤΡΟΣ

ΟΙ 13 ΑΣΤΕΡΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο νεογός, αλλά και μέχρι τρέλας γενναίος Γάλλος Ιππότης Τανγκύλ Άρβέλ, φτάνει στη Βρέστη με την απόφαση να επιδιώξει στο πλοίο του καπετάν Πιερμπά και να φύγει επιγονότως για την Αμερική. Είπε η έσση της Αμερικανικής επαναστάσεως κατά των Άγγλων, κατά των οποίων αντιδρά ο Τανγκύλ Άρβελ. Άγγλοι κατασκοπείς έχουν καταλάβει τα Γαλλικά λιμάνια. Ο ναυτικός κόσμος της Γαλλίας καταδικάζει τους κατασκοπείς αυτούς και τους σκοτώνει όλους. Τη βραδιά της άφιξής του Τανγκύλ στη Βρέστη, οι ναυτοί του καπετάν Πιερμπά εκλαμβάνουν ως κατόν τον κατασκοπικό ναύτη τον σκοτώσαν. Μπρος στην άγριότητα αυτή, ο Τανγκύλ έχρισε τις οπλοδότησεις του, ο παρρησιάζει τον κινδυνεύοντα Άγγλο δεισιματικό, τον σώζει και τον μεταφέρει τραυματισμένο στο σπίτι της κ. Κλαίρης Άρνολδ, συζύγου Αμερικανού στρατηγού, την οποία ο Άγγλος δεισιματικός λατρεύει. Άξια μιας εμφανίσεως ο στρατηγός Άρνολδ, ο οποίος έπαιξε τον Άγγλο κατασκοπικό και τον διώκει. Συγχρόνως πληροφορεί τον Τανγκύλ, ότι κουδάλισε οπλίτη του τραυματισμένου τον δευτερότοιο Μπουγκινιόν. Ο Τανγκύλ είχε από Ιστορική οικογένεια εθνοδών. Οι γονείς του τον έχουν κλείσει σε ένα μοναστήρι για να γίνει καλόγηρος. Αλλά όμως κλέβει μια όπρια άρτοκράτιδα κόρη από την αντίκρουση σχολη λογαριασμών, προκαλεί σκάνδαλο επί σκανδάλων, αναταράσσεται το Παρίσι, κινείται στη Βαστίλη, το σκάει από εκεί, τη στιγμή ακριβώς που ο βασιλεύς από τον παλάτι του προσηγορεύεται τον έναν τολμηρό εθνοδών, για να τον διαβάσει μια σφοδρή αποστολή στην Γαλλία...

Απορροάζεται λοιπόν η αναθετή αυτή η αποστολή στον Τανγκύλ, ο οποίος όμως στο μεταξύ μπλέκει σε νέες δραματικές περιπέτειες, τις οποίες γράφει στη φίλη του, κι' αναγκάζεται να φύγει για την Αμερική, για να τηρήσει το λόγο του όποιος έβρισε ο Ένα φίλο του, τον οποίο ο ίδιος σκότωσε σε μονομαχία.

(Συνέχεια έλ του προηγούμενου)

Ο Ντίξον έπεσε πάλι σε κατάστασι θανάσιμης αγωνίας. Το πρόσωπο του Ζάν Πώλ, είχε γαληνέψει βέβαια από τη σφοδρή ψυχική θύελλα, που τον ανατάραζε τόση ώρα. Μα είχε πάρει έντοματίζον τόσο παγερό σπιντόνι, ώστε τραβούσε φοιχτά κανένας, μάλιστα αντίκρυζε τις κόρες των λίκνις των ματιών του.

— Σχετικώς με τι πρόκειται ν' αποφασίσετε, κυβερνήτα μου; τρώβιζε τώρα ο Ντίξον, νοιώθοντας ένα σίφο στο κορμί του.

— Ν' αποφασίσω αν θα δολοφονώ σεις διαταγές του Κογκρέσου ή όχι... Και θα έβαρυνθώ αυτό, από τα νέα που θα μου φέρη αυτό το πλοίο... Η θα μείνω τότε, στην υπηρεσία του Άμερικανικού Ναυτικού... ή θα δώσω την παραιτήσή μου και

θα ξαναδώ την ελευθερία των κινήσεών μου...!

Ο Ντίξον είδε την δαλόνητη απόφαση, στις λάμψεις των σκοτεινών ματιών του κυβερνήτου του. Τόλμησε λοιπόν, κατάχλωμος, μια τελευταία ερώτηση:

— Μα δεν υπάρχει κανένας τρόπος διασώσεως, άρχηγέ μου;... Να συμβιβάζετε δηλαδή την εξακολούθησι των καθηκόντων και των υπηρεσιών στην πατρίδα μας, με τα νέα αυτά άτομικά συμφέροντά σας;... Συμφέροντα των οποίων το είδος άγνοώ;... Κι' ακόμη μια φορά σας το δρονοναφών, κυβερνήτα μου Ζάν-Πώλ. Θα έχετε το θάρρος να ποδοπατήσετε τη δόξα σας, τη φήμη σας, τις τόσες θυσίες σας ως τώρα, τις τόσες άδωργαίες σας ως τώρα;

— Ντίξον!... Ντίξον!... ούρλιαξε ο κυβερνήτης. Δεν με ξέρετε καλά, ακόμη!... Ποιόν πόν από τη δόξα, ποιν πόν από τη φήμη, δοκίμασα στη ζωή μου δυό άλλα τρομερά πάθη!... Κι' αυτά, πότε το ένα και πότε το άλλο, βασάνισαν άγρια την ψυχή μου!...

Ξέρεis ποιά εινε αυτά τα πάθη;

Φοβόσσε το στήθος του το ήρωικό, και μούγκρισε άμείσως πάλι:

— Τό ένα λέγεται Μίσος...

— Και πού από τα δυό αυτά μαρτυρά πάθη, τρωάνει τώρα την ψυχή σας; ρώτησε εύλαβικά και ανέφραστα συγκινημένος, ο Ντίξον.

Ο Ζάν - Πώλ πήγε να ξεπλύνει πάλι τη λύσσα του, την όπια προσπαθούσε τόση ώρα να συγκρατήσει. Νήκυρ όμως την παραφορά του και είπε με παγερό — αλλά πολύ πιο τρυφερό — έμφρασι:

— Θα το μάθεις... από το είδος των πληγμάτων, τα όπια πρόκειται να προσεγγίσω!... Θα το μάθεις... από το είδος των κινήσεων, τους όποιους πρόκειται να εξακολουθήσω, σε λιγάκι!...

Μα διακόπηκε απότομα, κι' έστρεψε καθώς κι' ο Ντίξον, προς

το μέρος της πρόμησης του πλοίου... Δαιμονισμένη φασαρία είχε ξεσπάσει ξαφνικά, εκεί: Οδηλιάσματα, βλαστήμιες, κραυγές πόνου, κλαγγές σταθίων!...

Πολλοί ναύτες σκαρφάλωναν επάνω στα σκαμιά ή επάνω στα κατώβρια, για να δουν κι' εκείνοι τι συνέβαινε στην πρόμνη...

Μα τί συνέβαινε λοιπόν, εκεί πέρα;

XIII

ΟΠΟΥ Ο ΤΑΝΕΓΚΥ «ΣΥΝΑΙΔΕΙΓΕΤΑΙ» ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΟΚΙΜΟΥΣ ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ...

Εκείνο που συνέβαινε εκεί, στην πρόμνη της κορβέτας, ήταν το άπαύστο προήγνα του κόπου:

Ο Ιππότης Τανγκύλ Άρβέλ, με το σπαθί του στο χέρι, τσακωνόταν σάν δαιμονισμένος!...

Τον είχαν κυλώσει καμιά δεκαριά αξιωματικοί και υπαξιωματικοί, με βγαλμένα τα σπαθιά τους κι' αυτοί και προσπαθούσαν να τον σιλλάβουν, ενώ άλλοι τόσοι σινάδελφοί των, πύ ειςερέθιστοι και ανησυχούμενοι, του είχαν ριχτεί με τα σπαθιά τους να τον κοιμάτσουν!...

Κι' ο Τανγκύλ μας, ο αδιόδοτος αυτός πετεινός, είχε σταθή αντιστάσιμος όλων. Και μοιραία δεξιά κι' άριστερά σταθές, ούρλιαζοντας, βλαστήμιοντας κι' εθνοδισμαίνοντας, τους ναύτες και να τον κυττάει με κοίτη χαμνέλα.

Ό Τανγκύλ δεν ήξερε τί διαδιδόταν εκεί, πέρα από το ότι οι ναυτοί τον τσακωνόταν. Κατάλαβε όμως, ότι θα άνηκαν — όπως φανόταν από το παρουσιαστικό τους — στην άριστοκράτη των πλοιοπόλων της πολεμικής αυτής κορβέτας.

Τότε έκανε κι' αυτός μια σωτήρη κλίση επί δεξιάς και στάθηκε αντιπρόσωπός της. Άρχισε κατόπιν να τον περιγράφεται προσλητικά, και με την ίδια αιδάδα, με την όπια τον περιγραφόντουσαν πριν έλκει.

Συγχρόνως τής είπε:

— Είμαι λιγάκι μωρός, κύριοι!... Έπαύσατε μου να σας πλησιάζω περισσότερο, για να μη χάσω καμιά λεπτομέρεια από τα ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά των προσώπων σας!

Μαζί με τα λόγια, και τα λόγια... Ο Τανγκύλ, με καλώς το πεί το άμα στις συζητήσεις την άγωνία, σιγά-σιγά, να προσκοιή των νεαρών εκείνων...

Σε τόση όποτε, όποτε από λίγες στιγμές, το πρόσωπο

Κ' ήταν, ως το έμελογήσουμε, κάπως γελοία πραγματικά ή θέσι του. Φυτεμένος σάν κατόπρι επάνω στο κατώστριο, αντικρυστός με τον δουδ και άμύχανο Μπουγκινιόν, έρεθισμένος περισσότορο — όσο περνούσε ή ώρα — με τη δειλή αυτή του βουβάρια του επιτηρέτου του, στεκόταν, μη ξέροντας τί να κάνει... Κι' έντοματίζον γινόταν κι' αυτός κι' ο ύπνεργός του, αντικειμενο σαρκαστικών σχολίων, και εθνοδισμών σιγομυθισμάτων εκ μέρους του πληρώματος. Πού πάντων κρυφαγελούσαν οι ναύτες, όσο σκαπόντουσαν τη γελοία άνδρασι του Μπουγκινιόν στο κατάστρωμα, την ύπνισσι του Τανγκύλ, και τη συριστική λέξι εχθροδιδάσκιας, την όπια πρόσφερε ο κυβερνήτης τους εις όρους του Ιππότη!

Φοβίαζε ο Τανγκύλ, όσο περνούσε ή ώρα, κι' όσο ένοιωθε να τον περιγράφονται με ειρωνεία οι ναύτες.

Σε μια στιγμή επί τέλους, έταψε να κυττάει με μανία τον άειπο Φορήτο Μπουγκινιόν — που είχε μεταβληθή σε στήλη άλατος — και λοξοκίταζε προς τα δεξιά. Είδε τότε μια συντομοφά μερών ναερών να στέκεται παρμένα από τους ναύτες και να τον κυττάει με κοίτη χαμνέλα.

Ό Τανγκύλ δεν ήξερε τί διαδιδόταν εκεί, πέρα από το ότι οι ναυτοί τον τσακωνόταν. Κατάλαβε όμως, ότι θα άνηκαν — όπως φανόταν από το παρουσιαστικό τους — στην άριστοκράτη των πλοιοπόλων της πολεμικής αυτής κορβέτας.

Τότε έκανε κι' αυτός μια σωτήρη κλίση επί δεξιάς και στάθηκε αντιπρόσωπός της. Άρχισε κατόπιν να τον περιγράφεται προσλητικά, και με την ίδια αιδάδα, με την όπια τον περιγραφόντουσαν πριν έλκει.

Συγχρόνως τής είπε:

— Είμαι λιγάκι μωρός, κύριοι!... Έπαύσατε μου να σας πλησιάζω περισσότερο, για να μη χάσω καμιά λεπτομέρεια από τα ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά των προσώπων σας!

Μαζί με τα λόγια, και τα λόγια... Ο Τανγκύλ, με καλώς το πεί το άμα στις συζητήσεις την άγωνία, σιγά-σιγά, να προσκοιή των νεαρών εκείνων...

Σε τόση όποτε, όποτε από λίγες στιγμές, το πρόσωπο

ΥΠΟΥΜ Α Ι
κατόνα ο δ α
για την ενό
χλησι, κυρία
μου, αλλά σās
θεβαώ πώς
εινε προτιμώ
τερο για σεις,
να μη φέρετε
καμιά αντί
στασι!

Η φωνή που
ψιθύριζε λό
τα, τα όπια
στο αντί της
Λίντα, ήτ αν
πνιχτή, προσ
ποιητή. Η νε
αρχή γυναικα
κατάλαβε πώς
κάθε αντίστα
σις ήταν πε
ριττή, έταψε
να παλεύη κι'
άφησε τον ά
γνωστο να της

δέσει στερεά τα χέρια και τα πόδια. Μήπως μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς;... Όλα είχαν συμβή τόσο γρήγορα, τόσο άπρόσδοκα!... Έκεί που καθόταν εκείνο το βράδυ στην κάμαρά της, στον πύργο των Λέβινσον, όπου ήταν καλεσμένη μαζί με καμιά είκοσαριά άλλους γνωστούς των πυργοδοσιτών και μισοξυλωμένους σε μια αναπάντητη πολυθρόνα, διάβαζε κάποιον ρομάντο, το παράθυρο είχε άνοιξει απότομα, και προτού αντιληφθί καλά, πώς κάποιος είχε μπει στο δωμάτιο, ένας άγνωστος της είχε τυλίξει το κεφάλι με ένα μαύρο, μεταξωτό βραχίονα που την έπνιγε και την έμπαζε σε φαντασί.

— Δεν φανταζόμουν πώς είχατε άνεση στο δωμάτιό σας, αλλιώς δε θα σας ένοχλούσα, εξακολούθησε ή ίδια σιγαλή φωνή. Θα μου έπαύετε όστόσο να σας ξαπλώσω άπάνω στο ντινόν...! Θα είσατε πιο άνετα εκεί!

Η σκέψις της Λίντα δούλευε γρήγορα. Σκέφθηκε πώς ο άγνωστος — κάποιος κλέφτης φυσικά, αλλά λεπτός στους τρόπους του! — είχε σκοπό ν' άπογυμνώσει τους καλεσμένους και τους οικοδεσπότες από τα πολύτιμα διαμνημά τους. Τα δικά της κοσμήματα, όθρα του μακαρίτου συζύγου της τα περισσότερα, θοισκόντουσαν ριγμένα μέσα σε ένα μικρό, άσημενο δίσκο, άπάνω στο τραπέζι της τουαλέτας της. Άπρονοία μεγάλη βέβαια, αλλά μπορούσε ποτέ να φαντασθί, πώς θα έμπαινε ένας κλέφτης στην κάμαρά της;... Εύτυχώς που ήταν άσφαλισμένα κι' έτσι δεν είχε να χάσει τίποτε!... Άν ο κλέφτης έπαινε τα διαμνημά της Λαίδη Λέβινσον ή άπόκλειε θάταν πολύ μεγαλείτησι!... Άσφαλώς όμως, κι' αυτά θα ήταν άσφαλισμένα!... Θάταν φοβερό όμως αν χανόταν, έξαφνα ο περιφορμός εκείνος μπρλόκατος σταυρός, για τον όποιο πληρωζόταν σαράντα χιλιάδες λίρες, πληρώσει να θοισκόνταν άνασφάλιστος μέσα στο χρηματοκιβώτιο στο πύργου!... Ναυχηόδε πώς αυτό το ζήτημα, ή Λίντα συλλογίζόταν τώρα πώς ο κλέφτης αυτός, θάταν

κανένας άριστοκράτης — λαποδότης! Πόσο ελαφρά ήταν ή έπαφή των χεριών του!... Δεν την είχε κάνει να πόνεση διόλου, σκεδόν, και αν πόνεσε λιγάκι, έφτανε ή ίδια γιατί θέλησε ν' αντίσταθί!... Κι' έπειτα ή φωνή του ήταν προσποιητή βέβαια, αλλά πόσο γλυκά άνηχούσε ακόμα στ' αυτιά της!

Έπειτα από άρκετή ώρα ή Λίντα που αισθανόταν πώς ο κλέφτης είχε φύγει, άντελήφθη πώς είχε ξαναμπί στην κάμαρα, ένοιωθε την παρουσία του κοντά της. Παράξενο πώς δεν είχε άκούσει τον παρμικρό θόρυβο... Προφανώς θα είχε φύγει από το παράθυρο και είχε μπει πάλι από τον ίδιο όδον. Άκατανόητο φένομο!... Μα ήταν τρελή, λαιπόν, να ριγανόδυνεται έτσι να σκοτωθί, άνεδοικατεβαίνοντας από τον πικρό μισό που σκέταζε όλη την πρόσοψη του πύργου;

— Σκέφτηκα, είσε ο άγνωστος — πώς θα ύποφέρετε αν μείνετε έ

στον πειρασμό! Ποιός άνδρας θα μπορούσε να ιδί τα ύπεροχα αυτά αυτιά και να μη τα φιλήσι!...

Άνισχυρη ν' άμυνθί και να φωνάξη, ή Λίντα έίναξε πίσω άγρια το κεφάλι της. Άλλά ένω προσπαθούσε ν' άποτραβηχθί από τα χέρια του, ή Λίντα Τράβερε, άβελά της ένοιωσε μια φοβίασι στη θερμή έπαφή τους...

Όπως είχε μπη άδόρυβα, έτσι πάλι άδόρυβα ο κλέφτης έφυγε!... Η Λίντα δεν δυσκολεύτηκε τώρα να βγάλη πρώτα το ριμωτο και κατόπιν θυμήθηκε τα λόγια του άσινγγαν τα σφυρά της. Σκέφθηκε να φωνάξη στην άρχή, μα άμέσως κατόπιν θυμήθηκε τα λόγια του άγνωστου ΆΠερνιτό ν' άνισχυρήσει τους άλλους, χωρίς λόγο!... Μηχανικά σκωθίθηκε, έκλεισε το παράθυρο και κλείδωσε την πόρτα της κάμαρας της. Κατόπιν πήγε να ιδί αν ο κλέφτης είχε πάρει τα διαμνημά της. Παραξεναμένη τα έ

κατό κάτω όρόφου, έναν νέο, τον Νίγκελ Λέον, ο όποιος μπήκε σε ένα δωμάτιο. Η Λίντα, όταν βρέθηκε στον κήπο, άρχισε να κυττάει με περιέργεια το μέρος του τοίχου, από κει που ο κλέφτης είχε σκαρφαλώσει από τον κισσό, ως την κάμαρά της. Έκείνη τη στιγμή, από το δωμάτιο που θοισκόνταν άκριβώς κάτω από το δικό της, άκούστηκαν ζωηρές όμιλίες σε ξένη γλώσσα κι' ή Λίντα υπέθεσε πώς θάταν κανένας προνός συγγενός καμιάς κι' άκουαίνθηκε.

Όταν όμως κατόπιν ξαναπέρασε από κει, είσε τη Μίς Σάνσια Ρέντγουντ, τη γραμματέα του λόρδου Λέβινσον, ή όπια στεκόταν στο ίδιο εκείνο παράθυρο και την καλημέρισε.

Όστόσο, ή μέρα πέρασε ήσυχα και κανείς δεν παραπονήθηκε για κλοπή. Η Λίντα δεν ήξερε τί να σκεφθί. Το άπόγευμα, ή Λίντα είχε θυλή περπατο στο δάσος κι' έβει συνάντηση τον Νίγκελ Λέον. Κουβεντάζοντας, ο νέος της είσε πώς ήταν τριάντα δυό χρόνων, πώς ήταν Ισπανός κι' ότι τώρα, μετά την Έπαναστάσι που είχε άναστατώσει τη πατρίδα του, δεν είχε λόγο να έμπαζε στην εκεί πέρα, στο έσσημ σπίτι του.

— Πότε δεν με τραβή πειά κάτω!... Είπε. Έκείνη την έποχή ήμουν ένας πολιτικός κατάδικος, όπως πολλοί άλλοι συμπατριώτες μου. Ο πληρεξούσιος δικηγόρος μου διώρησε τότε φρόνιμο να ξαναβί, έτι μπορούσε από την κινήτη περιουσία μου. Τα περισσότερα τ' άγόρασε ο Λόρδος Λέβινσον όσα-όσα...

Κατόπιν ο Νίγκελ της διηγήθηκε διάφορα περιστατικά της ζωής του, και ένω εκείνος μιλούσε, ή Λίντα άναρωτιόταν ποιόν τάχα της θυμίζαν τα μάτια του Ισπανού!

— Τό βράδυ, μετά το φαγητό, ο Λόρδος Λέβινσον έδειξε ίσους καλεσμένους του τα σπάνια καλλιτεχνήματα και κοσμήματα της πλοισίας συλλογής του. Τότε κάποια κυρία παρατήρησε πώς μονάχα τον περιφορμό μπρλόκατος σταυρό δεν τής είχε δείξει ακόμα.

Ο Σερ Τρόσερ κλείδωσε τις διτρίνες με τους θησαυρούς του και, γελώντας, είσε πώς το πολύτιμο αυτό κόσμημα το είχε φυλάκισμένο σε άσφαλισμένη κρηφώνα κι' ότι ήταν πρόθυμος να πάη να το φέρη.

Ενώ ο Λόρδος Λέβινσον άπομακρινόταν, ή Λίντα σκεπτόταν με άγωνία αν ο σταυρός θοισκόνταν τάχα ακόμα στη θέσι του. Άλλά σε λίγο, ο οικοδεσπότης ξαναφύλαξε φρέγοντας μαζί του το άνεκτίμητο κόσμημα. Όλοι θαύμασαν τη λεπτή τέχνη του και τα θαυμάσια πετρώδια που το στόλιζαν. Σε λίγο όμως, όταν σκόπευαν οι καλεσμένοι, άλλοι για να πιάξουν παριότι και άλλοι για να χορεύουν, ή Λίντα άκουσε τον Σερ Τρόσερ, ο όποιος ρωτούσε σιγά τη γυναίκα του, μήπως είχε άγγίξει το κόσμημα γιατί του φωνόταν, πώς ή βελούδινη θήκη είχε άλλοχθί. Η Λαίδη Λέβινσον φάνηκε παραξεναμένη. Όστόσο βεβαίωσε τον άνδρα της (ή συνέχεια εις την σελ. 414)

Κατόπιν ή Λίντα, φωνάζοντας τον μπρλόκατο σκαυρό... τοι ως το πρωί, γι' αυτό θα σας απαλλάξω από το ριμωτο και θα λύσω λιγάκι τα χέρια σας. Κατόπιν θα σας είνε εύκολο να λύσετε μόνη σας τ' άλλα δεσμά σας. Δέκα λεπτών δουλειά, αλλά στο διάστημα αυτό, έγω θάμαι μακριά!... Άν θέλετε μπορείτε φυσικά να σκωθίστε το σπιτικό στο πόδι, αλλά δεν σας συμβουλεύω να το κάνετε γιατί θάταν έντελώς περιττό. Καλύτερα να πλαγιώσετε φρόνιμα στο κορβότσι σας και να κοιμηθίτε ήσυχα, χωρίς ν' άνισχυρήσετε καθόλου τους άλλους, χωρίς λόγο, ποτέπετέ με!

Λέοντας αυτά τα λόγια, ο άγνωστος άρχισε να λήνι τα δεσμά που κοιτούσαν τα χέρια της Λίντα και ξαφνικά γέγονοντας κοντά της, κοκαμύρισε πώς μπόκαζε τον μαλόν της κι' άκούστηκε το χέλι του σε δυό γρήγορα, γεμάτο άφθοσ φίλιά, πίσω από τ' αυτιά της, λέγοντας:

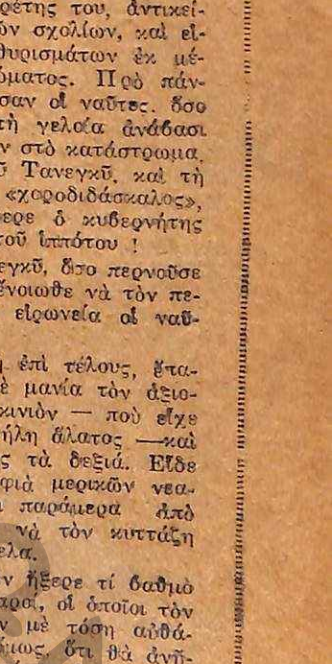
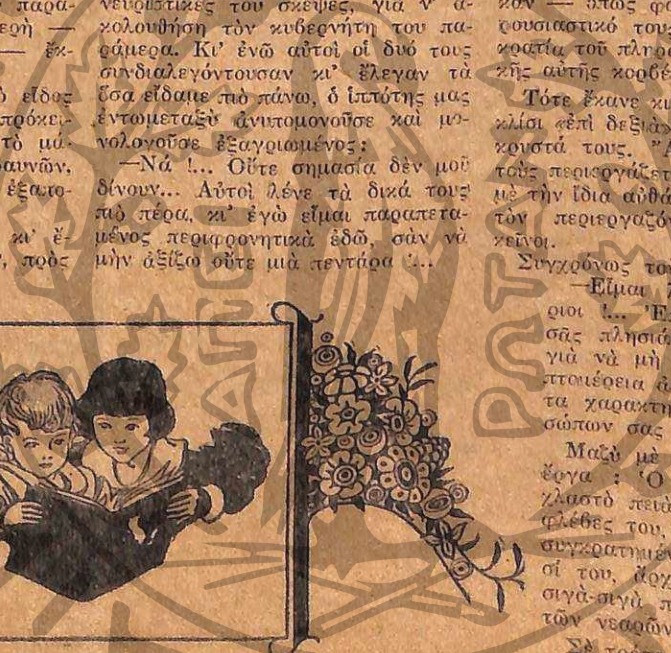
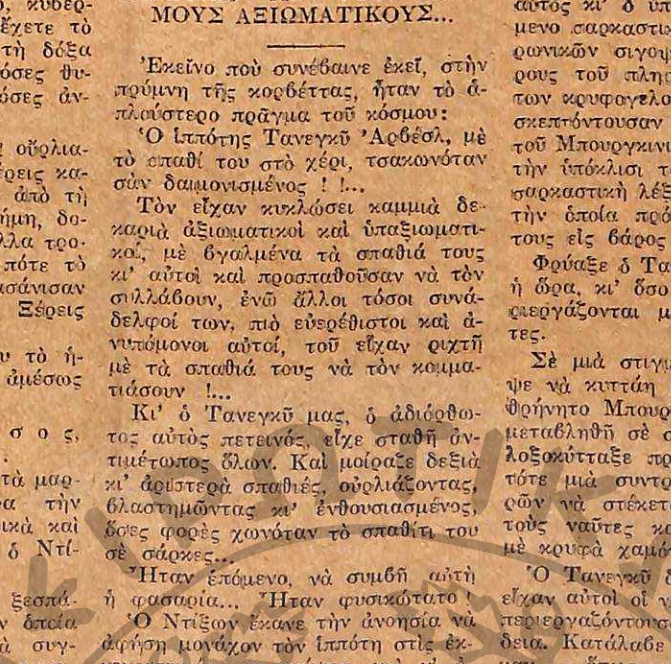
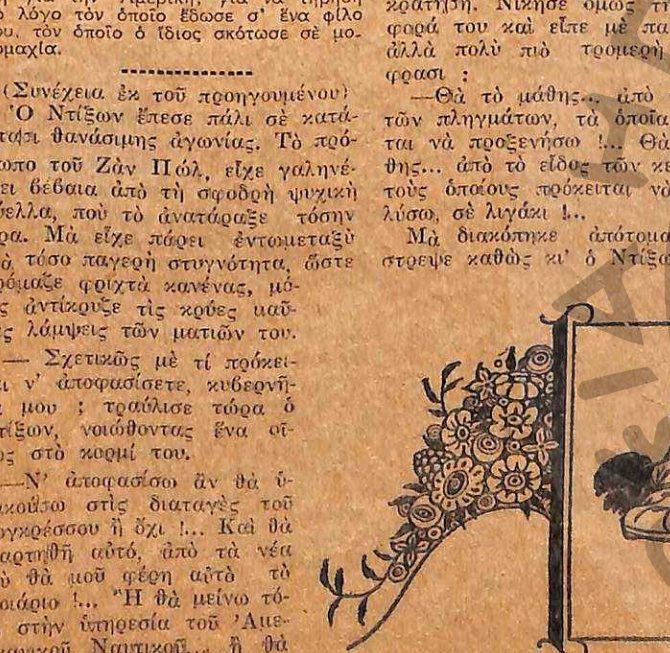
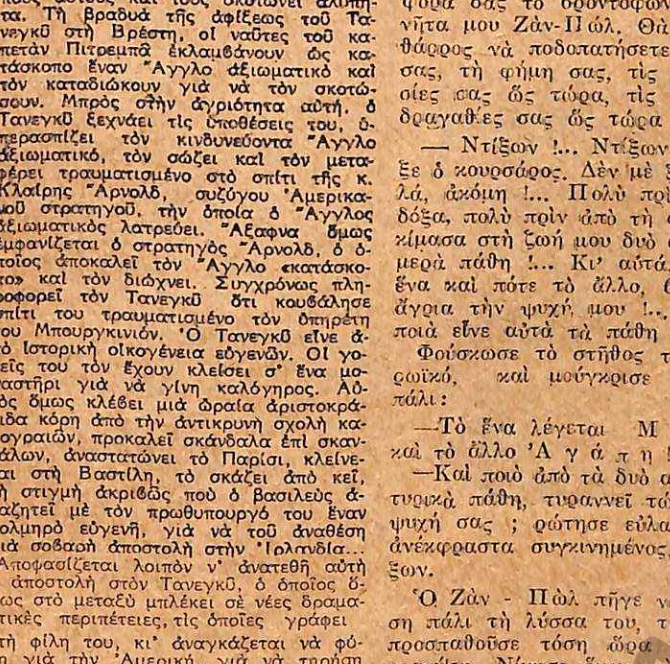
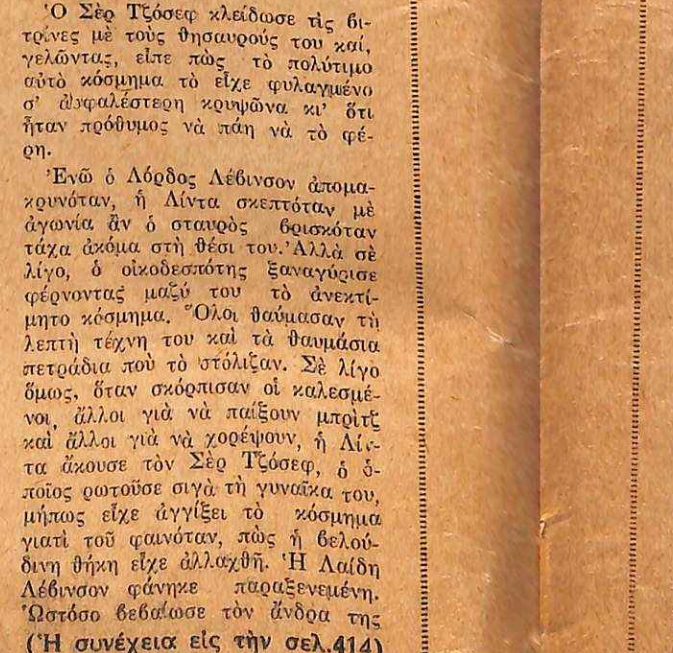
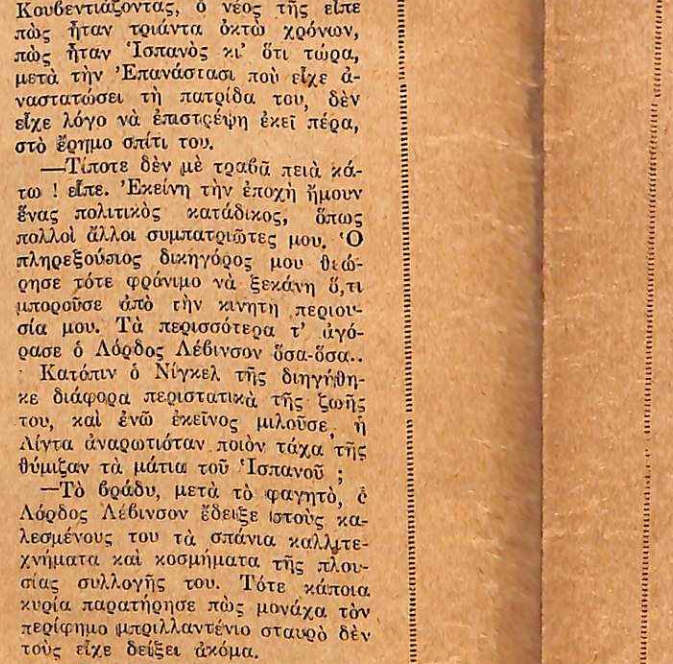
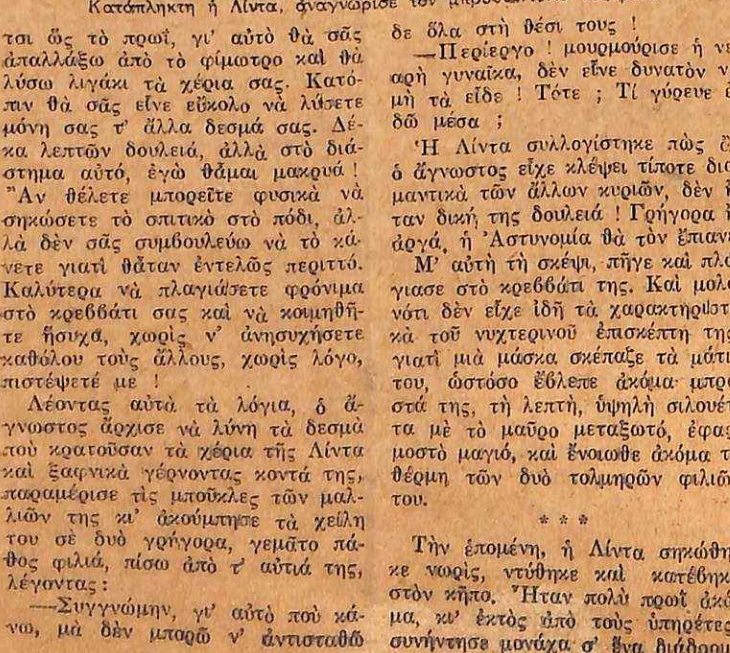
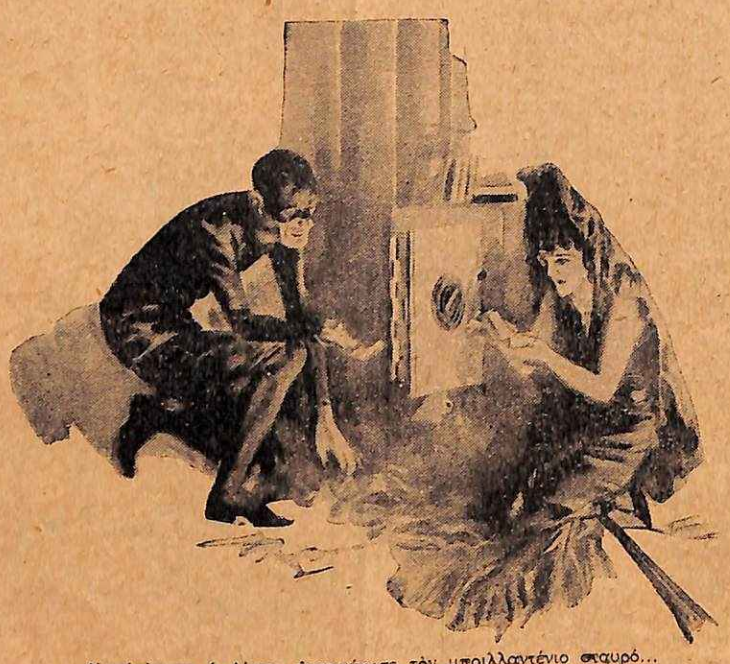
— Συγγνώμη, γι' αυτό που κάνω, μα δεν μπορώ ν' αντίσταθώ

δε όλα στη θέσι τους!... — Περιέργο! μουμυόρισε ή νεαρή γυναίκα, δεν είνε δυνατόν να μη τα είδε! Τότε; Τι γύρευε έδώ μέσα;

Η Λίντα συλλογίστηκε πώς εν ο άγνωστος είχε κλέψει τίποτε διαμνημά των άλλων κυριών, δεν ήταν δική της δουλειά! Γρήγορα ή άργά, ή Άστυνομία θα τον έπαινε.

Μ' αυτή τη σκέψη, πήγε και πλάγιασε στο κορβότσι της. Και μολονότι δεν είχε ιδί τα χαρακτηριστικά του νυχτερινού έπισκέπτη της, γιατί μια μύσχα σκέταζε τα μάτια του, όστόσο έβλεπε ακόμα μπροστά της, τη λεπτή, ύψηλή σιλουέτα με το μαύρο μεταξωτό, έφραμοστό μαγικό, και ένοιωθε ακόμα τη θερμή των δυό τολμηρών φιλιών του.

Την έπομένη, ή Λίντα σκωθίθηκε χωρίς, ντύθηκε και κατέβηκε στον κήπο. Ήταν πολύ πρωί ακόμα, κι' έντός από τους ύπνεργους, συνήντησε μονάχα σε ένα διάδρομο



χρόνος κύτταζε την Κλάρα... Αυτή η μουσική κυλούσε στα νεύρα του, κάνοντάς τα πιο εύαισθητα, και ρυθμίζοντας τις αναπνοές τους. Με λεπτές κινήσεις των χεριών, η Κλάρα εξέφραζε κι' οδηγούσε τον νεαρό του. Τού ξαναθύμιζε το παρελθόν, μυστανογιέ... το πέπλο, που έκρυβε το άβυσσαιο και γεμάτο αγωνία μέλλον.

Ο νέος ένοιωθε τον έαυτό του ευτυχισμένο και γεμάτο πόνο, άκίνητο μέσα στο γαλήνιο παρόν, και όμως ανήσυχος από επιθυμίες για το ακαθόριστο αύριο. Ναί, αυτό ήταν... "Ησυχος σήμερα, περίμενε καλύτερες χαρές για πού άργα, χωρίς ν' αναρωτιέται από πού θαρχόντουσαν.

Μά θαρχόντουσαν τάχα; Γι'ατί το μέλλον θα το τις έφερνε αυτές τις χαρές, που δεν τις είχε δοκιμάσει ως τώρα; Το μέλλον τον είχε προδώσει μια φορά για πάντα. Θ' απόμεινε πάντοτε ένας άνθρωπος σθεδόν φτωχός, νοιάζοντας βαθύτερα τη φτώχεια του μέσ' στις αναμνήσεις του περασμένου του πλούτου... —"Η φιλοδοξία... ή δόξα... Αυτές η λέξεις τον έκαναν να χαμογελάει θλιβερά... "Η δοκιμή έγινε, σκεφτόταν. Ποτέ δεν θα γίνω ένας μεγάλος καλλιτέχνης, σέ τίποτε, ποτέ... Είμ' ένας έρασιτέχνης πολύ ξευπνος, αυτό είν' όλο..."

Και ό έρωας, ή ναρά που δίνουν ή γυναίκες; "Ω! αυτό ήταν ή πληγή του... Χρωκοπημένος στο χρέμα, χρωκοπημένος στη δόξα, ένκαρτεσούσα στον έρωτα, μά υπέφερε και σ' αυτήν άκόμα την έρωτευμένη καρδιά του, και άν ή μελαγχολία αυτής της μουσικής του αναστάτωνε τα σπλάγνα, αυτό συνέβαινε γιατί εξέφραζε ένα μαρτύριο, μοιο με το δικό του. Γι'ατί τώρα το κομμάτι του Μπετόβεν είχε μπη στο δεύτερο μέρος του και μιλούσε για το κενό, που αφήνει στην ψυχή ή άπουσία του αγιαπημένου προσώπου, για το έρημο σπίτι και την έρημη ψυχή, για τον δρόμο, που έκείνος, ό όποιος περιμένει, κυττάζει απελπισμένα σέ κάθε στιγμή, χωρίς νά φαίνεται ποτέ στη στροφή του το αγιαπημένο πρόσωπο.

«Καί όμως αγαπάω, σκέφτηκε ό Μωρίς. "Ενώ μια φίλη αξιολάτρευτη, που μ' αγαπά άποκλειστικά...»

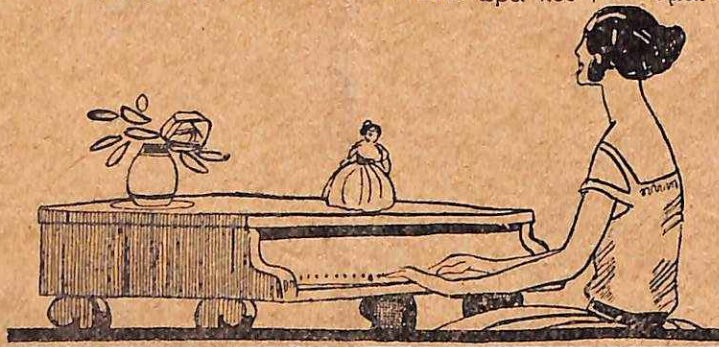
Δέν έλεγε ψέμματα στον έαυτό του. "Αν ό χρόνος κι' ή φυσική φθορά των ανθρωπίνων αισθημάτων είχε κάνει την επιθυμία λιγώτερο φλογερή, ώς τόσο μια τρυφερότης τόσο δυνατή, μια ανάγκη τόσο μεγάλη της παρουσίας της Τζούλιας είχαν ριζώσει μέσα στην καρδιά του, ώστε στάλθηκε θα μπορούσε νά πη ότι ποτέ δεν αγαπούσε τη Τζούλια, όσο τώρα.

"Η Τζούλια ήταν ή μυστική του σύζυγος, σάρκα της σαρκός του. "Αν την άφαιρούσαν από τη ζωή του, ένοιωθε πως ή ζωή του θα κάθαρρε έλεινιά. "Αντιλαμβάνονταν μέσα του την άπαραίτητη ανάγκη αυτής της λατρευτής γυναί-

κας, και με το σκίρτημα της στοργής που αυτή ή παρατήρησης προκαλούσε μέσα του, ένας θυμός υπερδευόταν.

Δέν ήταν ούτε τριάντα χρόνων, και νά που κι' ή αισθηματική του ζωή, όπως ή ζωή του ως καλλιτέχνη και κοσμικού, είχε τελειώσει. "Αγαπούσε μια γυναίκα πολύ ώραία βέβαια, πολύ επιθυμητή, μά αυτή ή γυναίκα ήταν σαράντα χρόνων. Το ότι το θαύμα, που τη διατηρούσε νέα κι' επιθυμητή θα εξακολουθούσε, το ότι ό ίδιος θα ένοιωθε τον έαυτό του γέρα και στερημένο από έρωτα, δεν είχε σημασία. "Η καρδιά μας είχε την ίδια ηλικία με τον έρωτά της. Ποτέ ό Μωρίς δεν θα γνώριζε τη φυσική εξέλιξη του έρωτος των νέων, την επιθυμία, τη μύση στην αγάπη, της ανήξερης παρθένας, το γάμο, την οικογένεια. "Ενας δλόκληρος δρόμος της ζωής του είχε κλείσει, σάν νά τον έφραζε ένας τοίχος.

—"Γι' αυτό ή Κλάρα με ταραίζει τόσο, σκεφτόταν. "Αντιπροσωπεύει για μένα τον άπαγορευμένο κήπο, όπου μου είνε άπαγορευμένο νά ζήσω... Μά δεν την αγαπάω..."



Για ν' αποδείξει μάλιστα στον έαυτό του ότι δεν την αγαπούσε, την κύτταζε επίμονα κι' άντιλαμβάνονταν ότι πραγματικά ή σάρκα της δεν τον τάραιζε καθόλου.

«Κι' όμως, πριν από τρία χρόνια — σκέφτηκε — αν βρισκόμουν έτσι μόνος μαζί της, δεν θα ήμουν ικανός νά σταθώ ήσυχος. Κι' ήταν τότε ένα κορίτσι, που μόλις είχε σχηματιστεί...»

"Αναπόλησε τις αναμνήσεις της Κλάρας, τά κυνήγια που της έκανε τότε στις γωνίες της βίλλας, με μοναδικό σκοπό νά βλέπη τά μαύρα της μάτια νά γίνωνται άκίνητα και νά της δίνη ένα φίλημα..."

«Πόσο μακριά είν' όλ' αυτό!... Νά μερικές τρέλλες, απ' τις όποιες θεραπεύτηκα έντελώς σήμερα!...»

"Η συνεχής παρουσία της Τζούλιας τον είχε άργά-άργά μεταμορφώσει κι' όλα τά καλά ίχνη του σκεπτικισμού και της αισθηματικής διαστροφής είχαν εξαφανιστή από μέσα του, με την έπαφή της ύγιους αυτής ψυχής.

Αυτό που ένοιωθε έκείνη τη στιγμή, λικνισμένος, ξεσπώντας από τη μελωδία, ήταν οι φάροι μιας άνοιξης μεσ' στο μέλλον — μιας δδύνης, που θα του την έφερνε αυτή ή χλωμή

και μελαχροινή παιδούλα της όποιας τα δάχτυλα γλυστρουσαν επάνω στο πλήκτρα.

Κι' έλεγε ειλικρινώς στον έαυτό του: «"Όχι, δεν την αγαπάω!... Μά μια υπερδεμένη στοργή τον τάραιζε γι' αυτά τά μάτια, γι' αυτή την λευκή επιδερμίδα, γι' αυτά τά μαύρα μαλλιά... "Η μάλλον ήταν ή μελαγχολία μιας άπαλεις άνεπανόρθωτης, ενός πράγματος που το είχε φανταστή και που μπορούσε νά υπάρξη, μά που δεν θα υπήρχε ποτέ...»

"Απ' όπου κι' άν προερχόταν, αυτή ή θλίψη μεγάλωσε σιγά — σιγά κι' έγινε μια τέτοια αγωνία, ώστε ένοιωθε πως θα έκλαιγε, θα φώναζε, άν ή μουσική εξακολουθούσε μια στιγμή ακόμα.

Σηκώθηκε και πλησίασε "Ο θόρυβος των βημάτων του έσθηνε πάνω στον παχύ τάπητα, μά ή Κλάρα μάντευσε την παρουσία του. Γύρισε ελαφρά και του είπε:

—"Α! Είστε σεις... Καί του έδωσε τά δάχτυλά της, τά όποια έκείνος έσφίξε ελαφρά.

—Είνε ώρα που βγαίνομαι έ-



δώ, της είπε, αποθέτοντας απάνω στο πιάνο τη συλλογή των Πολωνέζικων μελωδιών, που της είχε φέρει. Σέ άκουγα νά παίζει αυτό το θαυμάσιο κομμάτι... Καί, καθώς βλέπεις, με συγκίνησε πολύ!

—Ναί, απάντησε ή Κλάρα Είνε πραγματικά θαυμάσιο. Δέν κουράζομαι ποτέ νά παίζω τον "Αχοωρισμό του Μπετόβεν. Τον νοιώθω τόσο βαθειά, ώστε όταν τον παίζω έδώ γι' αυτόν έαυτό μου, μου φαίνεται πως έκφοράζει τη σκέψη μου.

Και έκανε νά ξαναπαίξη τις τελευταίες νότες. Μά ό Μωρίς, που είνε καθήσει κοντά στο πιάνο, της είπε σιγανά:

—"Όχι... Μήν παίζεις... Σέ βεβαιώνω πως όποφ έρω, άκούγοντας αυτή τη μουσική..."

—Έχετε δίκιο! απάντησε ή Κλάρα. Κι' έμένα με κάνει νευρική..."

"Έκλεισε το πιάνο κι' άκούμπησε με τον άριστερό άγκώνα σ' αυτό, χωρίς ν' αφήση το κάθισμά της.

—Ξέρετε ότι ή κ. Συρζερ δεν είν' έδώ; είπε.

—Τό έ έρω. Δέν ήρθα γι' αυτό.

—Τότε για μένα ήρθατε; ρώτησε ή Κλάρα χαμογελώντας.

"Ο Μωρίς απάντησε σοβαρά: —Ναί, για σένα!

Αυτή την ήμέρα, ό Μωρίς ένοιωθε την ανάγκη νά φέρη την καρδιά του κοντά στην καρδιά της νέας κόρης. Κουρασμένος από τά ευγενικά λόγια που άλλάζαν συνήθως, ήθελε νά μάθη πόση αγάπη έκλεινε γι' αυτόν ή άθάνα έκείνη καρδιά. Μακριά από τού νά επιζητή τά μάτια χάδια του παρελθόντος, θα ήθελε νά τού μιλήση ή Κλάρα μ' έμπιστοσύνη, νά τού άνοίξη την ψυχή της, σάν σ' ένα μεγαλύτερο άδελφό στοργικό.

"Η Κλάρα, που τον έβλεπε αυτή τη φορά πιο ταραγμένο από άλλοτε, κοκκίνισε λίγο, ένδ τραυλίζε, προσπαθώντας νά φανή εύθυμη:

—Είστε καλός για μένα. Δέν σας άναγνωρίζω πειά.

Μά έκείνος την κύτταζε στο πρόσωπο, μέσα στα μάτια και, πλησιάζοντάς την, της έπιασε τά δύο της χέρια. Μεταξύ τους —σκεφτόταν ό Μωρίς—δέν μπορούσε νά υπάρχη προσποίησης άσθημάτων, ούτε όποιας άστικής κλίσεως της καρδιάς... Είχαν περάσει την παιδική τους ηλικία μαζί, γνωρίζοντουσαν καλά. "Ο Μωρίς λοιπόν είνε τη σκέψη του δυνατά, σάν νά μιλούσε στον ίδιο τον έαυτό του κι' ή Κλάρα δεν εξαφνίστηκε καθόλου.

—Δέν μπορώ νά φανταστώ, της είπε χαμογελώντας, πως αυτό το μεγάλο κορίτσι, που βλέπω έδώ, ήταν άλλοτε ή μικρή μου φίλη, το μικρό μου πάθος, τότε που ήταν ακόμα μαθήτρια δεκαπέντε χρόνων, άδέξια κι' αδύνατη... Έκείνη την έποχή αγαπούσε τόσο το φίλο της ό Μωρίς, ώστε έγραφε τόνόμά του με θαυμαστικά στα τετράδιά της... Μή λές όχι, Κλάρα!... Βρήκα ένα τετράδιό σου μια Κυριακή στες Κάννες... Πέρασαν από τότε τρία χρόνια και νά που ξαναβρισκόμαστε μαζί... "Η μαθήτριά έγινε μια νέα κόρη πολύ ώραία, μά δεν αγαπάει πειά καθόλου τον παλιό της φίλο...

"Αν και προσπαθούσε νά δώση στη φωνή του έναν εύθυμο τόνο, μί' αληθινή θλίψη μαντευόταν σ' αυτή: "Η Κλάρα τό καταλάβαινε καλά. Καί τό άραίο της σοβαρό πρόσωπο σκίαστηκε από μελαγχολία.

—Μά σας αγαπάω, Μωρίς... Τό ξέρετε, είπε.

"Ο Μωρίς δεν της απάντησε άμέσως. Την κύτταζε πάντα προσεχτικά και θλιμμένα, σάν νά προσπαθούσε νά διακρίνη στα χαρακτηριστικά της μια φευγαλέα έκφραση του άλλοτινού προσώπου της.

—Βλέπεις, Κλάρα, της είπε, τις ευτυχισμένες στιγμές της ζωής δεν τις νοιώθουμε άμέσως, μά έπειτ' από καιρό, όταν άνήκουν πειά στο παρελθόν... Θυμάσαι τις Κάννες; Καί τις βίλλας των Γαρυφαλλών; Καί τις βραδύες, που περνούσαμε στην ταρατά, απέναντι στη θάλασσα, όταν έμένα άδρες δλόκληρες, έγοντας το χέρι σου μέσα στο χέρι μου, και με το κεφάλι μου γυρμένο στο στήθος της

—Γιατί μου λές ότι μ' αγαπάς όπως τότε, αφού μου άρνεσαι τά ελάχιστα αυτά πράγματα που σου ζητάω;

"Η Κλάρα γύρισε και τού απάντησε γαλήνια:

—Αυτά τά πράγματα ξέν έχετε τό δικαίωμα νά μου τά ζητήσετε σήμερα.

"Ο Μωρίς δεν απάντησε και στάθηκε εαφνιασμένος.

—Ξέρει λοιπόν, "Ανασώθηκε. Καταλάβαινε; Κι' άμέσως απάντησε στον έαυτό του: «"Ασφαλώς, καταλαβαίνει! "Ηταν τρέλλα νά τη θεωρώ πάντοτε παιδί!...»

"Η άποφασιστική τιμότης

μαζιά;

—Έχεις δίκιο, Κλάρα, είπε θλιβερά. Είμ' ένας άσυνείδητος κι' ένας τρελλός... Μή μηττοικακής μαζί μου!... Δέν θα ξαναρχίσω... Με συγχωρείς..."

"Η Κλάρα απάντησε:

—Δέν έχω τίποτε νά σου συγχωρήσω... Τό ξέχασα κιόλας!

—Μωρίς!

—"Αλήθεια, εξακολούθησε έκείνος, όταν συλλογίζουμαι την ευτυχία μου της έποχής έκείνης, μου φαίνεται πως ένα άλλο παιδί κι' όχι εγώ ήταν τόσο ευτυχισμένο. Θυμάσαι τούς περιπάτους μας στό Μπαλιέ, τό μικρό δρόμο ανάμεσα απ' τον τοίχο και τά δέντρα, με τη γαλάζια θάλασσα στην όκρη... Καί τούς βράχους τό Σέκζαν, τούς συντριμμένους απ' τη θάλασσα, που φαινότουσαν σάν άνθρωποι άπελπισμένοι;...

"Η Κλάρα χαμήλωσε τό κεφάλι της. Ναί, βέβαια, θυμόταν: "Όλες αυτές ή άνησυχίες, ήσαν ό μυστικός της θησαυρός.

—Θυμάσαι την πρώτη φορά, που σέ φίλησα στό χέλι, κεί κάτω, μπροστά σ' αυτό τό τραγικό τοπίο; "Ενώ, τό βλέπω αυτό σάν ένα πρόγμα, που είνε τώρα μπροστά μου, θυμούνται τά μάτια σου που έβιναν έξαφνα τόσο άλλόκοτα, άκίνητα... νά, όπως αυτή τη στιγμή...

Πράγματι, τά χαρακτηριστικά της Κλάρας έπαιρναν μι' ασάλευτα έκφραση... Τά μάτια της, που έβιναν άκίνητα, της ξανάδιναν τη φυσιογνωμία του παρελθόντος. "Η άκατανίκητη ανάγκη νά ξαναζήση τό παρελθόν, νά της άποσπάση μερικώς από τις χαμένες έκείνες στιγμές, έσφίξε τό Μωρίς λαχτάρησε αυτά τά κόκκινα χέλι, που είχε φίλησει άλλοτε... Καί θέλησε νά τραθήξη κοντά του τη νέα... Μά έκείνη τού ξέφυγε και στάθηκε τόσο άποφασιστική, ώστε ό Μωρίς δεν δοκίμασε καν νά τη συγκρατήση. Της είπε μόνο:

—Βλέπεις, που δεν μ' αγαπάς πειά!

"Η Κλάρα είχε σηκωθεί. Για νά της κρύψη την ταραχή του, προσποιήθηκε πως ζητούσε ένα κομμάτι μέσα στα τετράδια της μουσικής. "Ο Μωρίς την πλησίασε. "Ενοιωθε την ανάγκη νά της μιλήση τώρα γι' αυτό που τούς χώριζε. Τίποτε δεν θα μπορούσε νά τον συγκρατήσει.

—Γιατί μου λές ότι μ' αγαπάς όπως τότε, αφού μου άρνεσαι τά ελάχιστα αυτά πράγματα που σου ζητάω;

"Η Κλάρα γύρισε και τού απάντησε γαλήνια:

—Αυτά τά πράγματα ξέν έχετε τό δικαίωμα νά μου τά ζητήσετε σήμερα.

"Ο Μωρίς δεν απάντησε και στάθηκε εαφνιασμένος.

—Ξέρει λοιπόν, "Ανασώθηκε. Καταλάβαινε; Κι' άμέσως απάντησε στον έαυτό του: «"Ασφαλώς, καταλαβαίνει! "Ηταν τρέλλα νά τη θεωρώ πάντοτε παιδί!...»

"Η άποφασιστική τιμότης

της νέας τον συγκίνησε.

—Έχεις δίκιο, Κλάρα, είπε θλιβερά. Είμ' ένας άσυνείδητος κι' ένας τρελλός... Μή μηττοικακής μαζί μου!... Δέν θα ξαναρχίσω... Με συγχωρείς..."

"Η Κλάρα απάντησε:

—Δέν έχω τίποτε νά σου συγχωρήσω... Τό ξέχασα κιόλας!

—Μωρίς!

—"Αλήθεια, εξακολούθησε έκείνος, όταν συλλογίζουμαι την ευτυχία μου της έποχής έκείνης, μου φαίνεται πως ένα άλλο παιδί κι' όχι εγώ ήταν τόσο ευτυχισμένο. Θυμάσαι τούς περιπάτους μας στό Μπαλιέ, τό μικρό δρόμο ανάμεσα απ' τον τοίχο και τά δέντρα, με τη γαλάζια θάλασσα στην όκρη... Καί τούς βράχους τό Σέκζαν, τούς συντριμμένους απ' τη θάλασσα, που φαινότουσαν σάν άνθρωποι άπελπισμένοι;...

"Η Κλάρα χαμήλωσε τό κεφάλι της. Ναί, βέβαια, θυμόταν: "Όλες αυτές ή άνησυχίες, ήσαν ό μυστικός της θησαυρός.

—Θυμάσαι την πρώτη φορά, που σέ φίλησα στό χέλι, κεί κάτω, μπροστά σ' αυτό τό τραγικό τοπίο; "Ενώ, τό βλέπω αυτό σάν ένα πρόγμα, που είνε τώρα μπροστά μου, θυμούνται τά μάτια σου που έβιναν έξαφνα τόσο άλλόκοτα, άκίνητα... νά, όπως αυτή τη στιγμή...

Πράγματι, τά χαρακτηριστικά της Κλάρας έπαιρναν μι' ασάλευτα έκφραση... Τά μάτια της, που έβιναν άκίνητα, της ξανάδιναν τη φυσιογνωμία του παρελθόντος. "Η άκατανίκητη ανάγκη νά ξαναζήση τό παρελθόν, νά της άποσπάση μερικώς από τις χαμένες έκείνες στιγμές, έσφίξε τό Μωρίς λαχτάρησε αυτά τά κόκκινα χέλι, που είχε φίλησει άλλοτε... Καί θέλησε νά τραθήξη κοντά του τη νέα... Μά έκείνη τού ξέφυγε και στάθηκε τόσο άποφασιστική, ώστε ό Μωρίς δεν δοκίμασε καν νά τη συγκρατήση. Της είπε μόνο:

—Βλέπεις, που δεν μ' αγαπάς πειά!

"Η Κλάρα είχε σηκωθεί. Για νά της κρύψη την ταραχή του, προσποιήθηκε πως ζητούσε ένα κομμάτι μέσα στα τετράδια της μουσικής. "Ο Μωρίς την πλησίασε. "Ενοιωθε την ανάγκη νά της μιλήση τώρα γι' αυτό που τούς χώριζε. Τίποτε δεν θα μπορούσε νά τον συγκρατήσει.

—Γιατί μου λές ότι μ' αγαπάς όπως τότε, αφού μου άρνεσαι τά ελάχιστα αυτά πράγματα που σου ζητάω;

"Η Κλάρα γύρισε και τού απάντησε γαλήνια:

—Αυτά τά πράγματα ξέν έχετε τό δικαίωμα νά μου τά ζητήσετε σήμερα.

"Ο Μωρίς δεν απάντησε και στάθηκε εαφνιασμένος.

—Ξέρει λοιπόν, "Ανασώθηκε. Καταλάβαινε; Κι' άμέσως απάντησε στον έαυτό του: «"Ασφαλώς, καταλαβαίνει! "Ηταν τρέλλα νά τη θεωρώ πάντοτε παιδί!...»

"Η άποφασιστική τιμότης

αμάξι του τον ώδηγούσε τώρα στο διαμέριόμα του της όδο Σαμπίζ. Ποιά άκατανίκητη δύναμι μ' έσπρωξε νά πω σ' αυτό τό κορίτσι, όσα τού είπα;... Κι' ήσαν άνώφελα αυτά τά λόγια μου, κι' ήσαν άσχημα και βλαθερά έπίσης, γιατί δεν περιμένα τίποτε απ' την Κλάρα!... "Αλλωστε, λατρεύω βαθιά τη Τζούλια... Καμιά γυναίκα, κι' ή ίδια ή Κλάρα άκόμη, δεν θα μπορέσουν ποτέ νά με άποτραθήσουν από κείνη... Τότε, γιατί;... Γιατί;...

Δέν μπορούσε νά βρη ίκανοποιητική απάντησι, σ' αυτές τις άπορίες του. "Επαψε νά τις σκέπτεται λοιπόν, και μια σωνή τώρα άκούγονταν νά τού άπαντά μέσα στη συνείδησί του:

—"Όχι, είν' αληθεια, δεν άγαπάς αυτή την παιδούλα!... "Ισως όμως άργότερα, και μ' τον καιρό, την αγαπήσεις... Σήμερα, δεν την αγαπάς... Βέ-

βαινά, έκανε ό Μωρίς. Θά ξανακαθίσω στην πολυθρόνα, απ' την όποια σέ άκουγα. Παίξε μου τό δεύτερο μέρος του κομματιού: Την "Απουσία. Αυτό θα με συνεφέρει και θα φύγω άμέσως..."

"Η Κλάρα δέχτηκε πρόθυμα. Καθισμένος κοντά της ό Μωρίς, την άκουγε. "Η μουσική τού μιλούσε πόνεμα τώρα, για τό άνεπανόρθωτο πάρασμα τού παρελθόντος, πειά για την άδυναμία τους νά ξαναζήσουν πάλι τις παλιές έκείνες και περασμένες ώμορφες στιγμές των. Τού παρουσία-

...Τά μάτια της, που έβιναν άκίνητα, της ξανάδιναν τη φυσιογνωμία της τού παρελθόντος... αζε την ταραγμένη σκευινά, θαια, ή έρωμένη σου σου είνε ένός μέλλοντος χωρίς σκοπό λυσίδα, ή όποια σέ συνδέει μαζί της!... Αυτή ή κοπέλλα όμως, αυτή ή παιδούλα, έσαρκώνει την έλευθερία σου, τό μέλλον σου!... Τό άμάξι πλησίαζε στην όδο Σαμπίζ, τώρα.

—"Αχ, νά ήταν κιόλας επάνω "Εκείνη!

"Ετσι σκέφτηκε ό Μωρίς, στενάζοντας από έλπιδα κι' άγονία. Φοβόταν νά μείνη μόνος, έστω και γι' λίγες στιγμές, μόνος μπρος σ'α φαντάσματα της μελανχολίας του μόνος μέσα στη θλίψη τού και στη μοναξιά τού διαμερισμάτος του...

—"Ω, ναί!... "Η Τζούλια ήταν έκεί! κιόλας, και τον περιέμενε... "Απ' τά κλειστά παραθυρόφυλλα τού δωματίου τού φαινότουσαν νά βγαίνουν άνάμεσα απ' τις γαρυφαλλές τσιμε — άμυδρές άκτίνες φωτός της λάμπας!

Δέν πρόλαβε ν άνοίξη την έ-

...Τά μάτια της, που έβιναν άκίνητα, της ξανάδιναν τη φυσιογνωμία της τού παρελθόντος... αζε την ταραγμένη σκευινά, θαια, ή έρωμένη σου σου είνε ένός μέλλοντος χωρίς σκοπό λυσίδα, ή όποια σέ συνδέει μαζί της!... Αυτή ή κοπέλλα όμως, αυτή ή παιδούλα, έσαρκώνει την έλευθερία σου, τό μέλλον σου!... Τό άμάξι πλησίαζε στην όδο Σαμπίζ, τώρα.

—"Αχ, νά ήταν κιόλας επάνω "Εκείνη!

"Ετσι σκέφτηκε ό Μωρίς, στενάζοντας από έλπιδα κι' άγονία. Φοβόταν νά μείνη μόνος, έστω και γι' λίγες στιγμές, μόνος μπρος σ'α φαντάσματα της μελανχολίας του μόνος μέσα στη θλίψη τού και στη μοναξιά τού διαμερισμάτος του...

—"Ω, ναί!... "Η Τζούλια ήταν έκεί! κιόλας, και τον περιέμενε... "Απ' τά κλειστά παραθυρόφυλλα τού δωματίου τού φαινότουσαν νά βγαίνουν άνάμεσα απ' τις γαρυφαλλές τσιμε — άμυδρές άκτίνες φωτός της λάμπας!

Δέν πρόλαβε ν άνοίξη την έ-

ξώπορτα, κι' άμέσως ξεχώρισε στο μισοσκόταδο τού χώλλ τη λατρευτή σιλουέττα της άγαπημένης του... "Έκείνη άμέσως τον έκλεισε, σ'α μπράτσα της, στην άγκαλιά της...

—"Αχ, πόσο σ' αγαπάω! μουρμούριζε σέ λίγο, ζωρμένος χαδιάρικα στην άγκαλιά της Τζούλιας του — όπως άλλοτε, που ήταν παιδί ακόμη, τού άρεσε νά ζαρώνη στην άγκαλιά της ώμορφης μητέρας του. "Ω, από σένα ποτέ και τίποτε στον κόσμο, δεν θα μωρέση νά μ' άποσπάσι!

"Έκείνη τού χάιδεψε τά μαλλιά με τά χέλι της. "Ηταν ή συνηθισμένη τους ώρα, κατά την όποια άνταμώναν στην όμορφη αυτή γωνιά τού σαλονιού, και διηγόντουσαν ό καθένας τους τά γεγονότα και τις πράξεις του της ήμέρας... Διηγόντουσαν, έννοείται, και τις παραμυθίες κι' άσχηματες άκόμη λεπτομέρειες, με ύφος παιχνιδιάρικο και βροσκοντας ήδονή στην τρυφερή τους αυτή φλυαρία...

Μά σήμερα ό Μωρίς, συγκινημένος άκούει απ' την συνιδι-άλεξι του με την Κλάρα, δεν είχε διάθεσι για μια ξέναιαστη κι' επιπολαία φλυαρία. Πρόσφατα με πρόσωπο τόσο με την άναμμένη του Τζούλια, ήθελε νά την κυττάει βαθιά στό μάτι. Άγιωνος, με σθεασότητά με άπειρη τρυφερότητα, άναμμένης τού άσπρου της ψυχής της και τη-ά λωσας της σ' αυτόν, σάν νάθελε νά έσπ-γίση τη δική του ψυχή από κ'άθε διπλοσπονία ή προσδοσία, ή ένογες επιθυμίες προς την Κλάρα...

Τόσο ή παρουσία της Τζούλιας, κοντά του, καθιστάγε την άνησυχία του και θεράπευε την κρυφή άρρώστια της ψυχής του!

—Μά τί έχεις λοιπόν, αγαπημένο μου; τού είπε σέ μια στιγμή ή Τζούλια, κυττώντας τον έρευνητικά στό μάτι. Εί-μαι σίγουρη, ότι έχεις κάτι...

—"Όχι! μουρμούριζε έκείνος. Τίποτε δεν έχω. Τζούλια μου... Σού όρκίζομαι!... "Απλούστατα, σ' αγαπάω πιο τουφερά άπόψε, από κάθε άλλη βραδυά... Καί θέλω νά μ' αγαπάς κι' εσύ έτσι!

"Εσκυψε κοντά της, με τά χέλι του κοντά στο λαιμό της και στό μάγουλό της. Την ελαφροφίλουσε... Καί τίποτε δεν ύπνοχε τό πιο άγνό κι' άδελφικό στον κόσμο, απ' τά φίλια του αυτό.

Τά τρία χρόνια που είχαν περάσει, είχαν δομώσει και πράξει τούς σαρκικούς των ήρωες, βέβαια, ένοιωθαν έ-κάστη κλίση προς την ήδονή της σάρκας, μά ή επιθυμία τού άσπρου...

—"Ω, ναί!... "Η Τζούλια ήταν έκεί! κιόλας, και τον περιέμενε... "Απ' τά κλειστά παραθυρόφυλλα τού δωματίου τού φαινότουσαν νά βγαίνουν άνάμεσα απ' τις γαρυφαλλές τσιμε — άμυδρές άκτίνες φωτός της λάμπας!

Δέν πρόλαβε ν άνοίξη την έ-

...Τά μάτια της, που έβιναν άκίνητα, της ξανάδιναν τη φυσιογνωμία της τού παρελθόντος... αζε την ταραγμένη σκευινά, θαια, ή έρωμένη σου σου είνε ένός μέλλοντος χωρίς σκοπό λυσίδα, ή όποια σέ συνδέει μαζί της!... Αυτή ή κοπέλλα όμως, αυτή ή παιδούλα, έσαρκώνει την έλευθερία σου, τό μέλλον σου!... Τό άμάξι πλησίαζε στην όδο Σαμπίζ, τώρα.

—"Αχ, νά ήταν κιόλας επάνω "Εκείνη!

"Ετσι σκέφτηκε ό Μωρίς, στενάζοντας από έλπιδα κι' άγονία. Φοβόταν νά μείνη μόνος, έστω και γι' λίγες στιγμές, μόνος μπρος σ'α φαντάσματα της μελανχολίας του μόνος μέσα στη θλίψη τού και στη μοναξιά τού διαμερισμάτος του...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΑΛΗ



γιάδαρο.

Τ' όνειρο του 'Αλφ' είχε να γίνη μουεζίνη, όπως ο αφέντης του ο Μουσταφά και φύλακας ενός μεγάλου «μαραμπού», δηλαδή του τάφου ενός αγίου ανθρώπου. Όταν θάρη αυτή η μέρα οι χατζήδες, που περνάνε από το δρόμο των καραβανιών, θα του δίνουν κι αυτονοδ, όπως δίνουν τώρα στον αφέντη του, ωμορφους παράδες και θα του φέρουν πεσκέσια κι άλλα τάματα.

Η ελπίδα τ' αρά του 'Αλφ' είχε να υπορέσει για μέρα να παντρευτεί την κόρη του μουεζίνης, τη λυγερή Σουχάντ με τα μαύρα μάτια. Μά ο Μουσταφά το έχει δώσει το λόγο του ότι θα το τσακίσει τα κόκαλα, αν τουλήσει ποτέ να κάνει λόγο για ένα τέτοιο γάμο.

Ο γιάδαρος, πού τον λένε 'Ουάο, είχε το αφέντη του, μά ο 'Αλφ' τον θεωρεί έτσι σαν μεγαλύτερο αδελφό του, γιατί είναι ανώριτος στις συμφορές και στις πικρίες. Κάθε μέρα τις τσάνες κι οι δυο από το Μουσταφά, λιγότερο ο 'Ουάο, γιατί κοστίζει ένα σαρδί παρόδε, και πιοσώτερο ο 'Αλφ', γιατί αν αφήσει το τουάρι του στα νεία του αφέντικου του, ο 'Αλφ' είναι μενάλος και βλέπει από ψηλά ποιος έχει ανάνκη από ένα δούλο.

Ένα βράδυ λοιπόν, πού το χουσό μισοφύγναρο μάνευε την νύχτα, ο 'Αλφ' γάιδεψε το λαϊμό του άναπτημένου του 'Ο. μάρ, και του είπε με παράπονο:

—Για κύττα, καϊμένε, τί ωμορφο πού είχε το μισοφύγναρο. Μά μη μου πής τώρα ότι είναι πού ωμορφο από τη λυγερή Σουχάντ. Η άναπτημένη μου είχε πού ωμορφο κι από τα γιαισεμιά, πού μωσκοβολούν στα πεσιόβλια.

Ο 'Ουάο, κούνησε τ' αυτιά του, κι έπειτα ξεπλώθηκε καταγής αδιάφορος, για να ξεκουράσει λίγο τη δαρμένη ράχη του.

Εκείνη τη στιγμή πρόβαλε στο δρόμο η λυγερή Σουχάντ, τραβώντας για να γεμίσει το σταμνί στη βρύση. Ο 'Αλφ' έτρεξε κοντά της και τρυφερά, την έσφιξε μ' ένα τρελλό έρωτα στην άγκαλιά του.

—Σουχάντ, της είπε μ' ένα κλάμμα στη φωνή, γιατί μ' άποφύγεις; Τι σου έκανα; Δες τί ωμορφη πού είναι η νύχτα! Πάμε κεϊ πέρα, πέρα από τις τριανταφυλλίες. Θέλω να σε φιλήσω πολλές, πολλές φορές στο στόμα.

Μά η Σουχάντ κούνησε το κεφάλι της με πίκρα και ψιθύ-

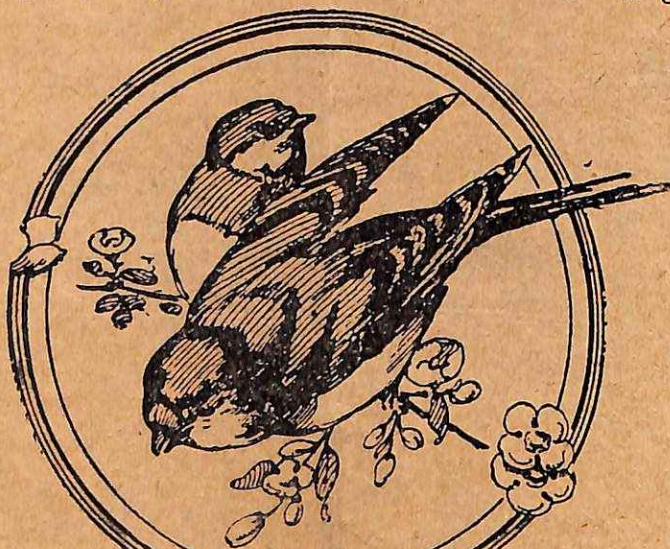
ρισε: —'Αλφ, τράβα το δρόμο σου... Έτσι το θέλει ο 'Αλφ, λάχ!...

Εκείνος τότε έχασε το θάρρος του κι άρχισε να κλαίει: —Τό ξέρω, Σουχάντ... της άπάντησε. Είσαι σαν τον ήλιο, πού φωτίζει τον κόσμο: Τό φως του είναι κοντά μας, γύρα μας, μά έμεις δεν μπορούμε να τον φτάσουμε...

Η Σουχάντ ωστόσο του χαμογέλασε με τρυφερότητα. —'Οχι, 'Αλφ, δεν είναι άλλη. Μά για να το φτάσει κανείς, πρέπει να είναι άξιος... Ο Μουσταφάς θα μάς σκοτώσει και τους δυο, αν άντισταθούμε στη θέλησή του...

—Έχεις δίκιο, άγάπη μου... Έκανε συλλογισμένος ο 'Αλφ. Θά δής όμως, θά γίνω άξιος για να σε πάρω έγω γυναικά μου. Μά, πές μου, θά με περιμένεις;

—Θά σε περιμένω, αν είσαι άληθινή ή άγάπη σου... του άπάντησε η Σουχάντ.



Ο 'Αλφ' τότε γονάτισε, φίλησε το μεταξωτό φόρεμα της πολυαγαπημένης του και της ψιθύρισε:

—Κι' η πέτρας ακόμα θά ραγίζουν, αν ξέρανε τον καϊμό μου...

Η Σουχάντ γάιδεψε τα μαλλιά του και του άπάντησε:

—Σε πιστεύω, 'Αλφ, γι' αυτό θά σε περιμένω να γυρίσης... Καί τώρα, καιρός είναι να χωρίσουμε.

Και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Ο 'Αλφ' τότε πήγε στον Μουσταφά και ζήτησε την εύχλη του.

Ο γέρος μουεζίνης έκλεισε το άριστο μάτι, γάιδεψε τα σπαρα γένεια του και γκρίνιαξε θυμωμένος:

—Και δεν μου λές, πού θέλεις να πάς, άκαμάτη;

—Νά, εκεί κάτω, του άπάντησε ο 'Αλφ' και του έδειξε τα

βάθη του όρίζοντος. Εκεί κάτω, κοντά στο δρόμο των καραβανιών. Θέλω κι' έγω να γίνω μουεζίνης, σαν κι' εσένα...

Ο Μουσταφά γούρλωσε τα μάτια του και τον κύταξε από πάνω ίσαμε κάτω τον μαθητή του κι' έπειτα του είπε με σοβαρότητα:

—Ξέρεις ποιοι μπορούν να γίνουν μουεζίνες; Οι έξυπνοι, πού δεν πιστεύουν και οι κουτοί πού πιστεύουν. Έσύ είσαι ένας γιάδαρος με δυο παρόδε, μά πιστεύεις στον 'Αλφ, λάχ. Πήγαινε λοιπόν με την εύχλη μου να γίνης μουεζίνης. Σού χαρίζω τον 'Ομάρ!...

—'Ω, αφέντη!... Έκανε κατάπληκτος ο 'Αλφ. Και σκύθοντας, φίλησε την παντόφλα του μουεζίνης. —Νά, πάρε τον 'Ομάρ, του έαναείπε. Στόν χαρίζω, 'Ετσι θά έχω να λέω ότι έφυγα δυο ζωα μαζί!

Κι' ο Μουσταφά, ευχαριστημένος απ' τα λόγια του, ξεπλώθηκε πάλι στο χαλί κι' έ-

—Όταν παρηγορήθηκε λιγάκι, σήκωσε τα μάτια κι' είδε γύρω του μερικούς προσκυνητές, πού περνούσαν με το καράβανι.

—'Ο δύστυχος! είπε ο ένας από αυτούς. Θά πέθανε κανένας συγγενής του.

—'Ο πατέρας του... πρόσθεσε ένας άλλος, πού φορούσε κόκκινα καφτανί.

—'Οχι, η γυναίκα του! διότι ένας γιάδαρος με δυο παρόδε, μά πιστεύεις στον 'Αλφ, λάχ.

—'Οχι, όχι! παραπονέθηκε ο 'Αλφ κι' έπεσε πάλι πάνω στον τάφο. Πέθανε ο μεγάλος, ο σοφός 'Ομάρ, η πηγή του φωτός και της γνώσεως. Η βαρετή φωνή του δεν θά με συντροφεύει πια στο δρόμο μου.

—Τώρα κατ'όλα... Έκανε ο άρχηγός του καραβανιού. Πέθανε ο δάσκαλός του. Ένας άγιος και σοφός μουεζίνης. Δεν βλέπετε ότι αυτός ο άνθρωπος φοράει τα ρούχα του δούλου κάποιου ιαμαμπού; 'Ας του δώσουμε λίγους παρόδες, για να μπορεί να σπείρει δόξάνε ένα μνήμα αντίστοιχο τού σοφού δασκάλου του. 'Ενα τούτο δίδω, άξίλει ήσο κι' ένα παρακλυσμα απ' τη Μέκκα... Κι' έδω πού τα λέμε, κοστίζει λιγότερο!

—'Ετσι λοιπόν γινόταν κάθε φορά, πού περνούσε ένα καραβανί. 'Ο 'Αλφ, ύστερ' από ένα μίση, είχε μαζέψει αρκετούς παρόδες κι' είχε χτίσει έναν ύπερονο τάφο στον 'Ομάρ.

Τα καραβανία τότε παρόαταν τους άλλους δούλους και περνούσαν όλα από τον τάφο του 'Ομάρ. 'Η οήμη του σοφού κι' άνιου δασκάλου του 'Αλφ' είχε σπείρει ως τα πέρατα της οικουμένης.

Μιά μέρα έφτασε και σ' αυτιά του Μουσταφά, πού τραβούσε τα μαλλιά του από τη στενωριότητα του, γιατί οι προσκυνητάι δεν περνούσαν πια από το «μαραμπού» του. Κι' από το «μαραμπού» του, ο Μουσταφά ξεκίνησε με την κόρη του για να πάει να δει το νέο μουεζίνη, πού του «είχε κόψει τη δουλειά». Μά μόλις βρέθηκε μπροστά στον 'Αλφ, του τίναξε μια γροθιά στο πρόσωπο, οδριάζοντας από τη λύσσα του:

—Είθε ο 'Αλλάχ να σου βάλει την πρίσνια τα μωστάκια! Πού βρήκες τον «μαραμπού», γυνή της σκύλας;

—'Ο 'Αλφ' έσφιξε στην άγκαλιά του τη γλυκειά Σουχάντ και παίρνοντας θάρρος, του άπάντησε:

—Είθε ο 'Αλλάχ να σου βάλει την πρίσνια τα μωστάκια! Πού βρήκες τον «μαραμπού», γυνή της σκύλας;

—'Ο 'Αλφ' έσφιξε στην άγκαλιά του τη γλυκειά Σουχάντ και παίρνοντας θάρρος, του άπάντησε:

—Είθε ο 'Αλλάχ να σου βάλει την πρίσνια τα μωστάκια! Πού βρήκες τον «μαραμπού», γυνή της σκύλας;

—'Ο 'Αλφ' έσφιξε στην άγκαλιά του τη γλυκειά Σουχάντ και παίρνοντας θάρρος, του άπάντησε:

—Είθε ο 'Αλλάχ να σου βάλει την πρίσνια τα μωστάκια! Πού βρήκες τον «μαραμπού», γυνή της σκύλας;

—'Ο 'Αλφ' έσφιξε στην άγκαλιά του τη γλυκειά Σουχάντ και παίρνοντας θάρρος, του άπάντησε:

—Είθε ο 'Αλλάχ να σου βάλει την πρίσνια τα μωστάκια! Πού βρήκες τον «μαραμπού», γυνή της σκύλας;

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ



Ο αυτοκίνητος έτρεχε στον έρημο δρόμο μ' άναμμένα τα φώτα πού έσβηζαν με τις άσημένιες δέσμες των σκοταδιών της νύχτας. Στο τιμόνι ήταν ο νεαρός δάκτωρ Πάμιστος, δόξαρος έκείνο το βράδυ, γιατί είχε καταφέρει μιά δύσκολη έγχείρηση. 'Ο κοινούργιος και θαυμάσιος πελάτης του, ο περφημος μίστερ Αϊλμπερτ, μόλις θά σηκωνόταν από το κρεβάτι, θά τον βοηθούσε να κάνει μιά καλή εξαφύρεση στο Σίτυ. 'Ο δάκτωρ Πάμιστος είχε βαρεθεί πια την παλιά συνεισφορά του, όπου φυτοζωούσε έως ο κόσμος.

—Εξαφνα όμως, μέσα στο φως του αυτοκινήτου του, είδε μιά ωμορφη νέα με τουαλέτα έσπεριδός, τυλιγμένη σε μιά βαρύτητα γούνα, να στέκεται στη μέση του έρημου δρόμου.

—Νά ένα ωμορφο κορίτσι πού γυρίζει μονάχο στο σπίτι του... Συλλογίστηκε ο δάκτωρ Πάμιστος.

Την ίδια στιγμή, η νέα σκίωσε το χέρι της και του έκανε νόημα να σταματήσει. 'Ο νεαρός γιατρός έβλεπε το φρόνο και στάθηκε μπροστά της. Τό πρόσωπό της νέας ήταν άχρό, φοβιαμένο.

—Σας ζητώ συγγνώμη πού σας σταμάτησα... του είπε.

—Μά τί λέτε! Έκανε ο δάκτωρ Πάμιστος. 'Αν μπορώ να σας φανώ χρήσιμος ε'ίπστα...

—'Η νέα κάρφωσε τ' άνοιγμα μάτιας στο πρόσωπό του.

—Έχετε την καλωσύνη να με οδηγήσετε στον πού κοντινό τηλεφωνικό σταθμό; Θάνα κάποιον έδω κοντά!... του είπε με μυσόσηστη φωνή.

—'Ακριβώς, τέσσερα περίπου χιλιόμετρα πού πέρα, βρίσκεται ένας τέτοιος σταθμός, στη Γκόλντ Στρή... της άπάντησε ο νεαρός γιατρός.

—Εκείνη άνέθηκε και κάθισε δίπλα του.

—Κάθεστε πρὸς τὰ κεί; τον ρώτησε.

—Μάλιστα... Έκανε ο γιατρός.

σκυνητάς, ότι πρέπει να περνούν κι' απ' το δικό μου «μαραμπού», για να συμπληρώσουν το προσκύνημά τους. Γιατί έδω πού τα λέμε, αν έδω πέρα είναι θαμμένος ο γιάδαρος σου, εκεί πέρα είναι θαμμένος ο πατέρας του!

—'Απόμειναν κι' οι δυο σιωπηλοί κι' ύστερα ο Μουσταφά σήκωσε τα χέρια του στον ούρανο και φώναξε:

—'Ο 'Αλλάχ είναι μεγάλος.

—Κι' ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης του! πρόσθεσε ο 'Αλφ με σοβρότητα και φίλησε την ωμορφη Σουχάντ μπροστά στα μάτια του πατέρα της.

ΓΚΟΥΙΝΤΟ ΜΑΡΤΙΝΑ

Κάθουα στο Γουέστ Πλύμπτον.

Μπορώ να μάθω τ' όνομά σας;

—Μέ λένε Μάργκαρετ 'Ελλισον, του άπάντησε η νέα.

—Επακολούθησε μιά μικρή σιγή.

—Κάθεστε καλά; τη ρώτησε ο

—'Ω, πολύ καλά, είχαμίστω...

έκανε εκείνη, έχοντας άλλου το

νοού της.

—'Αλήθεια... Για πήτε μου...

Χάλασε το αυτοκίνητό σας; την

ρώτησε πάλι περιέργως ο νεαρός

γιατρός.

—Εκείνη δίστασε μιά στιγμή να

του άπαντήσει και ύστερα χαμογέ-

λασε παράξενα.

—Σας παρακαλώ, του είπε, οδη-

γήστε κεί πού σας είπα και να

είσαστε βέβαιος πως δεν θά σας

ένοχλήσω περισσότερο...

Και διηύθυνε πάλι στις σκέ-

ψεις της. Φανόταν όμως καθαρά

δι προσπαθούσε με κάθε τρόπο να

κρύψει την ταραχή της.

—Μπορώ ν' άνοιξω το τζάμι;

ρώτησε μιά στιγμή.

—Σας παρακαλώ... Έκανε ο δό-

κτωρ Πάμιστος.

—'Η άγνωστη νέα άνασκήωσε το

τζάμι και στήριξε το φλογισμένο

πρόσωπό της στην άκρη του. Τό

ένα χέρι της κρεμόταν απ' έξω,

στη δοσοιά της νύχτας.

—Σταθήτε! φώναξε μιά στιγμή

η νέα.

—Τι τρέχει; ρώτησε ο δάκτωρ

Πάμιστος κι' έκλεισε πάλι από-

ταια το φρόνο.

—Μου ξέφυγε απ' το χέρι η

πιάντα μου... Έπεσε στο δρόμο...

του άξήγησε η νέα.

—'Ω, μη σας νοιάζει! Θά τη

δωθ εύκολα... της είπε ο δάκτωρ

Πάμιστος και γύρισε από το αυτο-

κίνητό του.

—'Επει-

τα άναψε το ηλεκτρικό φανό

του και άρχισε να ψάχνει για να

βρεί την τσάντα της άγνωστης.

Την ίδια στιγμή όμως άκουσε

το ν κινητήρα τής μηχανής του.

—Τι κάνει αυτό το κορίτσι;

άναρωτήθηκε με άπορία. Θέλει

να φέρη το αυτοκίνητό πού πι-

σω;...

Μά το αυτοκί-

νητο όμησης μπροστά με ή

λαγγιώδη ταχύτητα και κάθισε

στο βάθος το δρόμου.

—'Ο δάκτωρ

Πάμιστος σά-

στις για μιά στιγμή.

—'Ε-

πείτα άρχισε να

τελείη γρήγορα

σπών έρημο

δρόμο για να

φτάση στον τη-

λεφωνικό σταθ-

μό της Γκόλντ-

Στρή και να

έδοποιήση την άστυνομία.

Μόλις όμως έστρεψε τη γέφυρα

απ' όπου είχε χαθή το αυτοκίνητο,

μπήκε σε μιά σκοτεινή πόρδο. 'Ε-

κεί τότε, με το φως του ηλεκτρι-

κού φανού του είδε πάνω στη στε-

γνή λάσπη τ' άκρη πού άφηναν τ' α-

λίστσια ενός αυτοκινήτου.

—Παρέργο! Έκανε ο νεαρός

γιατρός. Μήπως πέρασε από έδω

αυτό το παράξενο κορίτσι;...

Και προχώρησε μήπως τυχόν ά-

νακαλύψει το αυτοκίνητό του.

Πραγματικά χίλια μέτρα πού κά-

τω, στο βάθος έκείνου του δρομύ-

σου και κοντά σ' ένα γιατρί είδε

μέσα στα σκοτεινά τον άγκο ενός

αυτοκινήτου και δίπλα μιά σκιά

πού κοιμόταν άήσυχη.

—Νά την! Αυτή είναι η νεράι-

δα μας! Έκανε δόξαρος ο δάκτωρ

Πάμιστος.

Και πήγε κοντά της, πατώντας

στις μύτες των ποδιών. Έπειτα ά-

ναψε ξαφνικά τον ηλεκτρικό φανό

του.

—'Ηταν εκείνη! 'Η άγνωστη νέα

άγονιόταν με βάση μέσα στο αυτο-

κίνητό του ένα λιπόθυμο άνδρα!...

—Μπορώ να σας βοηθήσω... ά-

κούρη; της είπε τότε κι' έσπινξε

κοντά της. Μά τί κάνετε δω πέρα;

Τι έπαθε αυτός ο άνθρωπος;

—Τι την άγάπη του Θεού, βοη-

θήστε με... τον παρακάλεσε η νέα

με ελαμμένη φωνή.

—'Ο γιατρός έτάλωσε πάλι κατα-

γής τον λιποθυμισμένο και προσπά-

θησε να τον συνεφέρει. Στο φως

του φανού του είχε γνωρίσει ποιος

ήταν: Τόν ήξερε αυτόν τόν άν-

θρωπο! 'Ηταν ο Τάμις Μπέρου,

ένας από τους περιφημότερους

άνδρες Ζωνών του Λονδίνου...

—Έχει μ' ένα άκόμα στο γου-

φείο του μπουζιά... ψιθύρισε η

Μίς 'Ελλισον. 'Ο μπαμπάς με περμι-

νώσε πάντα. 'Αν ήξερε πόσο είχα

καρδύνει απάει...

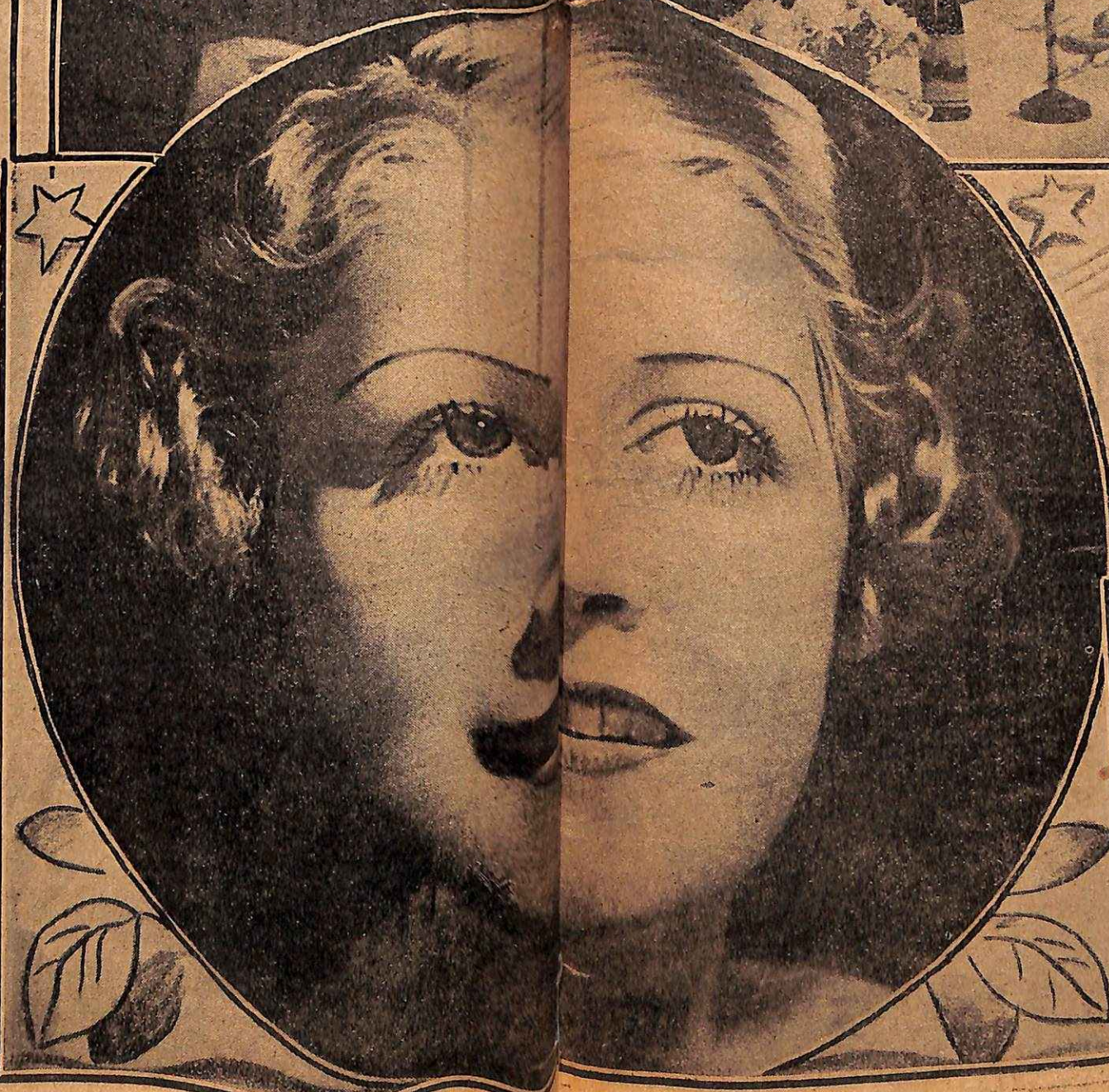
Κι' έπειτα κοιτάζοντας τον δό-

κτωρ Πάμιστος στα μάτια:

—Είσαστε τόσο καλός έσείς...

του είπε. Θέλετε ναρβήτε αύριο

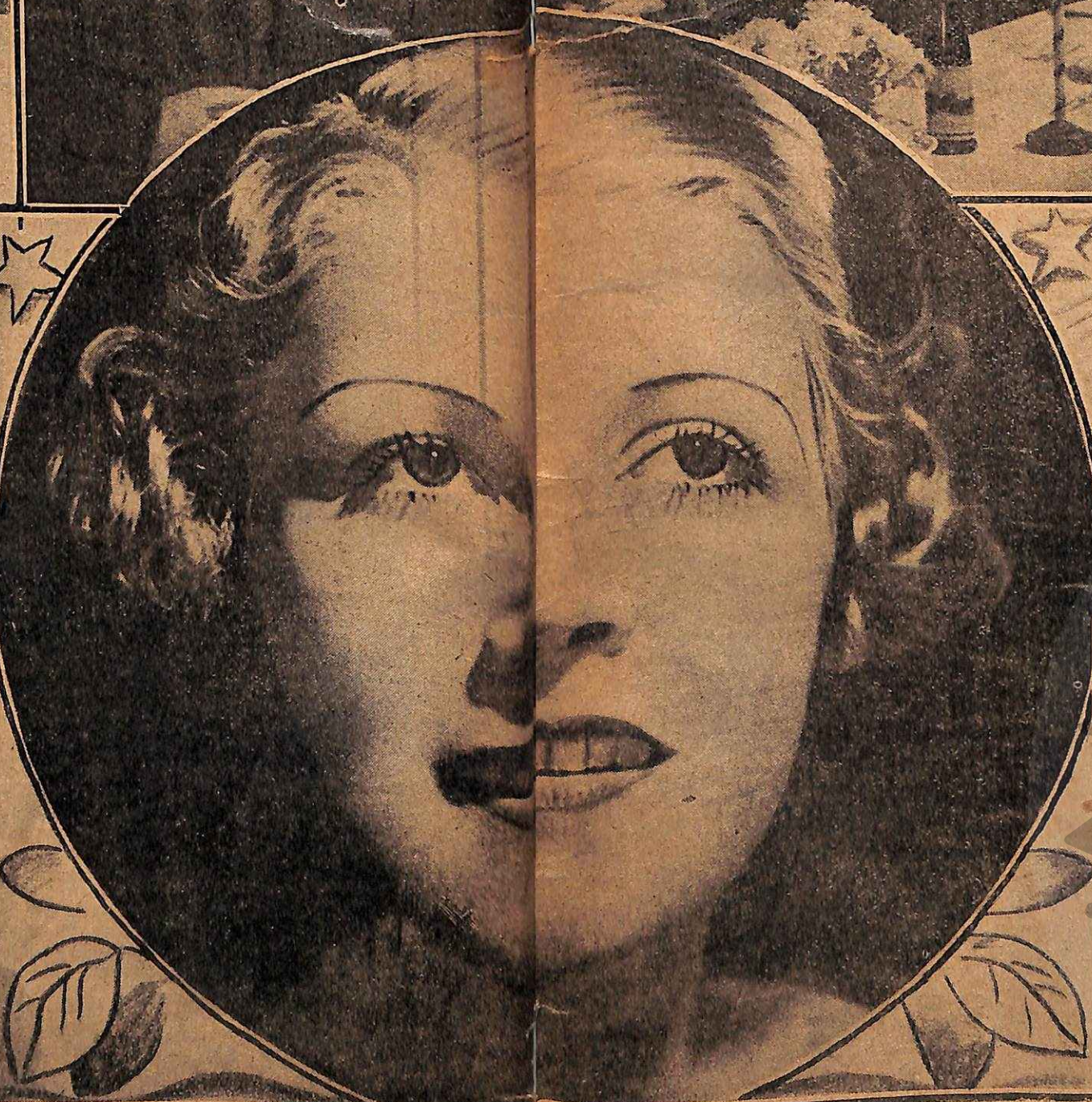
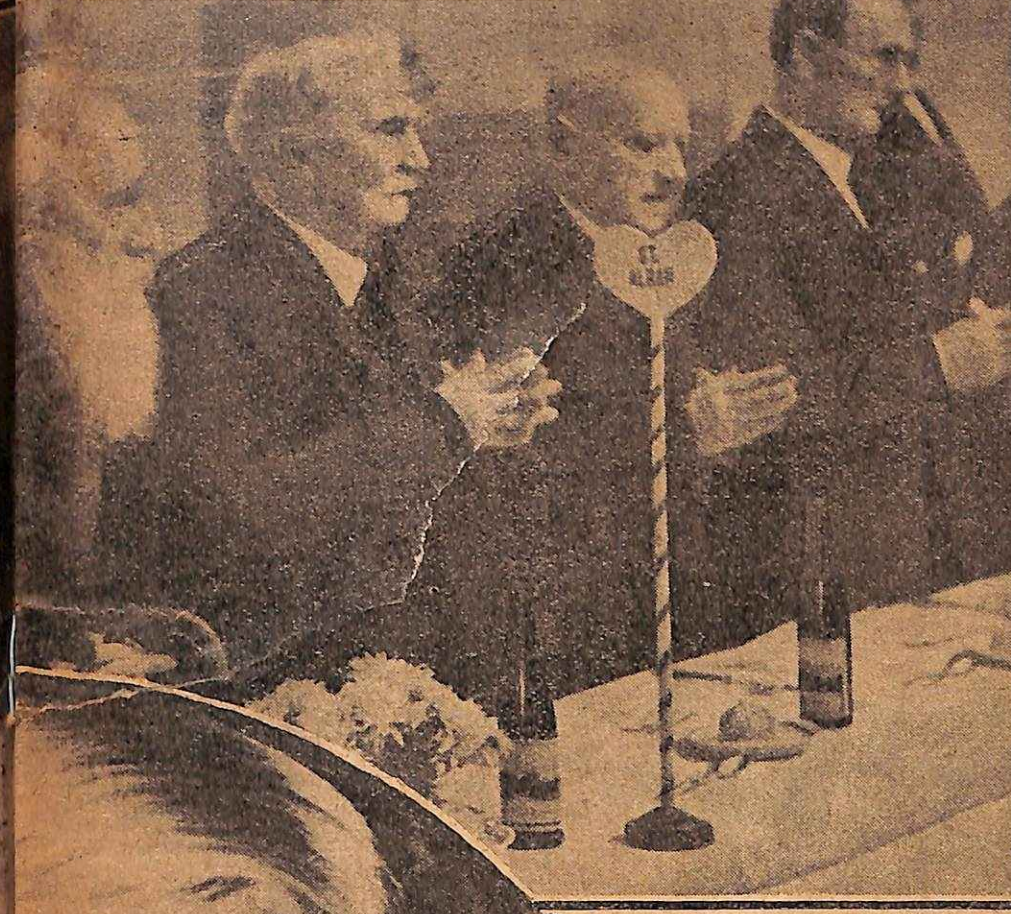
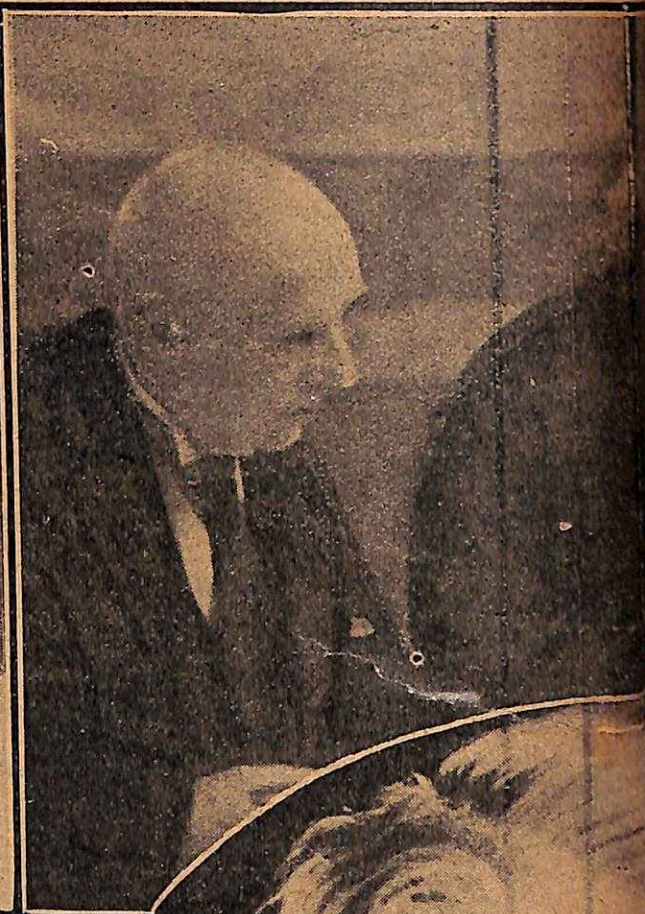
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ



ΕΠΑΝΩ : Χωρικές της Σουαβίας, στο ετήσιο πανηγύρι της επαρχίας τους, με τα γραφικά κουστούμια τους και τα παράδοξα καπέλλα τους. — ΓΕΝΕΡΑ : Η γοητευτική Μόνα Μπέρρυ, η οποία πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Ο Κόμης Όμπλιγκαντός». — ΚΑΤΩ : Ένα νέο άστρο του Αμερικανικού κινηματογράφου, η Βενέττα Ζανέτι Γκέννορ, η οποία πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Το Πλήρωμα».

παλαιμάχοι του πολέμου το 1870, κατά το ετήσιο γέυμα τους, ενώνουν τις βήσεις των όπλων της ψυχής των πεσόντων συμπολεμιστών τους. — Η Άννα Βελκτική, η γοητευτική «στάρ» Ζερμαίν Όσαϊ, η οποία πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Ο Κόμης Όμπλιγκαντός». — Η Άννα Βελκτική, η γοητευτική «στάρ» Ζερμαίν Όσαϊ, η οποία πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Ο Κόμης Όμπλιγκαντός».

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ



ΕΠΑΝΩ : Χωρικές της Σουαβίας, στο έτησιο πανηγύρι της επαρχίας τους, με τα γραφικά κοστούμια τους και τα παράδοξα κοπέλλα τους. — Γερμανία : Η παλαιά μάχη του πολέμου του 1870, κατά το έτησιο γέμια τους, ενώνουν τας δειξείας των υπέρ της ψυχής των πεσόντων συμπολεμιστών τους. — Η Άννα Μπέλλα και ο Ζάν Μυρά, που αποτελούν το πιο γοητευτικό ζευγάρι στο φιλμ «Το Πλήρωμα». — ΚΑΤΩ : Ένα νέο άστρο του Αμερικανικού κινηματογράφου, η γοητευτική Μόνα Μπέρρυ. — Η γοητευτική «στάρ» Ζερμαίν Όσσαί, η οποία πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Ο Κόμης Όμπλιγκαντό». — Η δελτική Βενέττα Ζανέτ Γκέινσφορντ, η γοητευτική...

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πρὶν περάσει τὸ παλὸν τεῖχος τῆς πόλεως, ἄλλαξε χειράφες με τοὺς ἀξιωματικούς τῆς φρουρᾶς, πού τοι εὐχόντουσαν μὲ δὴλ τοὺς τὴν καρδιά καλὸ ταξέδι κι' ἐπειτα πῆρε τὸ δρόμο τῶν ἱππῶν τοῦ Ναβαλμορ-κάντε. Ἐστρίψε τὰ νῶτα του πρὸς τὸν Τάγο καὶ τράβηξε πρὸς τὰ νοτιοανατολικά.

Μόλις ἔφτασε στοὺς πρόποδες τοῦ ὠχυρωμένου γηλόφου, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ παίξῃ ἕναν τόσο σπουδαῖο ρόλο στὴν προσεχὴ μάχη, ὁ Κάισαρ σταμάτησε τὸ ἄλογό του κι' ἄρχισε νὰ περιφέρῃ τὸ βλέμμα του στὶς ὀχυρώσεις. Ἐχασε ἐκεῖ τρία λεπτά κυττάζοντας...

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε ἀπὸ τὸ νοτιὰ τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε μακριὰ στὸ πλακόστρωτο τῆς πόλεως καλπασμὸ ἀλόγων καὶ ξεκίνησε πάλι...

Ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ τοῦ γηλόφου, γύρισε νὰ κυττάξῃ πίσω του. Τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ σέρ "Ἀρθουρ κι' οἱ ἐξελον-τὲς ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν πόλη, καλπάζοντας καὶ σηκώνοντας παρ' ὅλη τὴ βροχὴ πού ἐκείνη τὴ στιγμή ἄρχιζε νὰ πέφτῃ, σύννεφα σκόνης.

Τὸν εἶχαν δῆ, γιατί ἀντήχησε μιά δυνατὴ κραυγὴ θριάμβου. Ἐκείνοι πού τὸν καταδιώκων ἔαφνιαζόντουσαν, γιατί τὸν ἔβλεπαν τόσο καθυστερημένο στὸ δρόμο του.

Ὁ Κάισαρ σφύριξε σιγά... Ὁ Ἀλαζάν ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ μικρὸ καλπασμὸ καὶ κατέβηκε τὸ γήλοφο, ἀφήνοντάς τον δεξιὰ του. Διάσχισε ἔτσι τὴν ἰσπανικὴ ὁπισθοφυλακή.

Μόλις ὁ Κάισαρ τέρασε, καὶ τὶς τελευταῖες σκηνὲς τῶν ἰσπανῶν, σφύριξε καὶ δευτέρη φορά. Ὁ Ἀλαζάν ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα.

Ὡστόσο, τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο κέρδιζε ἐντωμεταξύ ἔδαφος. Ὁ Κάισαρ διέκρινε καθαρά στὴν πρώτη γραμμὴ τὸν ταγματάρχην Κλίντον, τὸν ὁποῖο ὁ ἄνεμος ἐζέτναε τὶς φασοβρίτες, σὺν ἑνὰ ζευγάρῳ φτερῶν ἀπὸ τὶς δυὸ μεριεὲς τοῦ ἱσχυοῦ του προσώπου. Ὁ λοχαγὸς Νταλουζὶ καὶ ὁ Μπρόουν ἐρχόντουσαν κατόπι.

Ἐπὶ τῶν λόφων, ὁ δρόμος προχωροῦσε μέσ' στὴν πεδιάδα, πού τὴν ἔκοβε διαγώνια.

— Προχωροῦμε! — Προχωροῦμε! — φώναξε ὁ Νταλουζὶ.

— Προχωροῦμε; — ρώτησε ὁ ταγματάρχης Κλίντον. Αὐτὸς δ

διάβολο Ἀλαζάν πηγαίνει καμαρώς κι' ἔχει τὸ κεφάλι του ψηλά, σὺν τ' ἄλογα μὲ τὰ ὁποῖα βγαίνουν περίπατο οἱ λόρδοι στὸ Χάυντ Πάρκ. Τὰ δικά μας τεντώνουν τὸ λαϊμὸ τους καὶ ἡ ἀπόστασι πού μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο μὲνει πάντοτε ἡ ἴδια.

Σώπασαν. Τὸ κοπάδι τῶν καθολάρηδων διάσχιζε τὰς τὰς διαστήματα σὺν ἀσφαλίᾳ.

— Κερδίζουμε! — ξανάπε ὁ Νταλουζὶ σὲ ἕνα τέταρτο.

— Μοῦ φαίνεται πὼς χάνουμε, ἀπάντησε ὁ ταγματάρχης Κλίντον.

— Ὁχι πολὺ! — εἶπε ὁ Κράμπ. Τὰ δυὸ καμπαναριά τοῦ Ναβαλμορκάντε φάνηκαν ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου, πού εἶχε ἄρχει νὰ γίνεταί πολὺ στενός.

— Ὑπάρχουν ἐδῶ Πορτογάλλοι, εἶπε ὁ Νταλουζὶ. Θὰ τολμήσῃ τάχα νὰ διασχίσῃ τὴν πόλιν;

— Ἄν ρίχναμε μιά ὁμοβροντία, κύριοι, μὲ τὰ πιστόλια μας, πρότεινε ὁ Μάξγουελ, θὰ εἰδοποιούσαμε ἔτσι τοὺς σκοποὺς καὶ ἡ φρουρὰ θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ περάσῃ.

— Ὁχι, εἶπε ὁ Κλίντον, ἂν δὲν τὸν πιάσουμε ἐδῶ, θὰ τοῦ παίζουμε ἄλλοι αὐτὸ τὸ παιχνίδι.

Στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, οἱ Πορτογάλλοι σκοποὶ ἐπρότειναν τὴν λόγην τους στὸν Κάισαρ.

— Θὰ τὸν πιάσουν καὶ θὰ μᾶς κλέψουν τὴ δόξα μας! — φώναξε ὁ Μπράουν.

— Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι τὸν κρατᾶμε! — εἶπε ὁ Κράμπ.

Ὁ Κάισαρ στάθηκε μπρὸς στοὺς σκοποὺς μὲ κέφι:

— Ταχυδρόμος τοῦ ἀρχιστρατήγου! — εἶπε. Ἄν καθυστερήσει τὴ μεταβίβασι τῶν διαταγῶν τὶς ὁποῖες μεταφέρω, θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρά.

— Κι' ἐκείνοι κεῖ κάτω τί εἶνε; — ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς βγαίνοντας ἀπὸ τὸ φυλάκιό του.

— Αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω θὰ σᾶς

κάνουν νὰ πληρώσετε ἀκριβὰ, ἔστω καὶ μιά στιγμὴ καθυστερήσεώς μου... Δὲν ἀναγνωρίζετε τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο τοῦ σέρ "Ἀρθουρ Γουέλολεῦ;

— Πιάστε τον! Πιάστε τον! — φώναξε ὁ Κλίντον. Εἶνε προδότης.

Κι' οἱ ἄλλοι φώναζαν ἐπίσης:

— Πιάστε τον! Πιάστε τον! — Τοὺς ἀκούτε; — εἶπε μὲ μιά ὁρ. Σᾶς διατάζουν νὰ μ' ἀφήσετε νὰ περάσω.

— Περᾶστε, κύριε ταχυδρόμο! — εἶπε ὁ Πορτογάλλος ἀξιωματικὸς. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ.

— Καὶ σᾶς τὸ ἴδιο, κύριε ἀνθυποσπίτα.

Ὁ πλοῦτος τοῦ μικροῦ διακρίτες, καὶ οὕτως εἰλεαν:

— Σᾶς φωνάσαμε νὰ τὸν πιάσετε, οἰσθολε! Πιάστε τον!

Ὁ Πορτογάλλος ἀξιωματικὸς γύρισε ἀναποφάσιστος, ὁ ὁρατὴς εἶχε διασχίσει μᾶλα τὸ μικρὸ χωριὸ κι' ἔτρεχε ὠστόσο.

— Ἀνίκανε! — φώναξε ὁ Πορτογάλλος ἀνθυποσπίτα στὸν Κλίντον, καθὼς πλησίασε. Εἶν' ὁ ἕνας κατάσκοπος ἰωσηφικός!

— Χωρήσῃ! — τοῦ ἀπάντησε ὁ Κλίντον, δὲν ἤρθε ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς βρίζουν οἱ Ἀγγλοὶ. Κι' ἄλλο γιὰ νὰ σὺ κατέβα ἀπὸ τὸ νᾶς, τὴν θὰ πῇ εὐγένεια.

Μὰ ὅταν τελείωσε τὴ φράσιν, ὁ ταγματάρχης Κλίντον καὶ τὸ λοιπὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Ναβαλμορκάντε, ὁ δρόμος κάνει μιά στροφή ἀριστερά γιὰ νὰ κατέβῃ στὸ Μπουεναβάντε.

Γιὰ μιά στιγμὴ, οἱ κυνηγοὶ μᾶς ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους τὸ θήραμα, μὰ ὅταν ἔφτασαν στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου, εἶδαν καὶ πάλι τὸν Κάισαρ, ἥσυχο σὺν νὰ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

πήγαινε περίπατο, πού φαίνονταν σὺν νὰ οἰσθολεῖ μ' αὐτὴν τὴν καταισνίαν.

Ὁ Κάισαρ εἶχε χάσει ὥσπου τὸ μισὸ τῆς υἱοσεικασίας, πού τὸν χωρίζε ἀπὸ τοὺς ὠιωχτές του, μιλώντας μὲ τὸν ἰορ-ωγαλλο ἀνθυποσπίτα, μὰ τὴν στιγμὴ πού ἐκεῖνος ἐστρίψαν τὴ γωνία τοῦ δρόμου, εἶχε κερ-βίσει πάλι ὅλη τὴν ὑπεροχὴν τοῦ σὲ ἀποστασι.

Ὁ μικρὸ ἐπιτελεῖο εἶχε ἀρ-χίσει ν' ἀποθαρρύνεται, μὰ ὅταν μιά κραυγὴ χαρμῆς βῇ, ὁ καπ' ὧλων τὰ συστή. Ἐπὶ τὸ δρόμο πού τραβούσε ἰσὰ ὥς τὸ Μπουεναβάντε, ἕνα σύννεφο σκόνης σηκωνοῖται, σὲ μισὴν λευγὰς ἀποστασι ἀπὸ τὸ φυ-γάσαι.

— Μὰ τὸ Θεό, κύριοι! — φώναξε ὁ Μπρόουν, εἰμαστε εὐτυ-χεῖς.

— Ἀγγλικὲς στολές εἶν' αὐ-τές; — ρώτησε ὁ ταγματάρχης Κλίντον, πού ἦταν μύωψ.

— Βάζω στοιχίμα ὅτι εἶνε τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Μαύρου Κόμιν, πού ἔρχεται νὰ συναντήσῃ τὴν στρατιά. Δὲν φαντάζεσθαι νὰ μὴ μὴ μὴ ἀποδοῦναι νὰ ἐξ-φυγῇ μὲς ἀπὸ τρεῖς λόχους Σκώτων Γρεναδιέρων.

Ὁ Κάισαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἀναγνώρισε κι' αὐτὸς μὲ τὴν πρῶτὴ ματιά τὸ ἀπόσπασμα τῶν Σκώτων Γρεναδιέρων. ἦταν ἕνα ἐμπόδιο πολὺ σοβαρὸ ἀπὸ τὴ φρουρὰ τοῦ Ναβαλμορ-κάντε. Χωρὶς νὰ χάσῃ ὁρᾶς τὴν ψυχραιμία του, ἐξακολού-θησε νὰ προχωρή.

Ὁ Μαύρος Κόμιν, ὁ ὁποῖος πήγαινε πρὸς τὸν Μπρόουν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα, εἶχε σταθῇ στὴ μέ-ση τοῦ δρόμου κι' εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια του διὰ πλάτα, σὺν νὰ ἀντίκρυζε κανένα φάντασμα ἀ-πὸ ἐκεῖνα πού τόσο συχνὰ τὸν ἐπισκεπτόντουσαν στὸν πυρετὸ του.

Δὲν ἀμφέβαλα ὅτι αὐτὸς ὁ φασματόνους ὁ Οὐρμπάνο Μορένο μὲ κοροῖδευε, λέγον-τάς μου πὼς τὸν σκότωσε!

Κι' ἐπρόσθεσε, σφίγγοντας τὸ κοντάκι τὸν πιστολιὸ του, χωρὶς νὰ θέλῃ:

— Ἄν εἴμαστε οἱ δυὸ μᾶς μόνο στὸ δρόμο, θὰ μπορούσα-νὰ τὸν ἐκκάνω.

Ὁ Κάισαρ πλησιάζοντας, ἔρριξε τὸ χαλινάρι στὸ λαϊμὸ τοῦ ἀλόγου του κι' ἔβγαλε ἀ-πὸ τὴν τσέπη του τὴν σιγαροθή-κη του. Τράβηξε κατ' εὐθεσίαν πρὸς τὸν Κόμιν.

— Διαταγὴ τοῦ ἀρχιστρατή-γου, εἶπε, βραδύνοντας τὸ βή-μα τοῦ Ἀλαζάν: Νὰ πᾶτε

μέσως στὴν Ταλαβέρα. Σᾶς ἔ-χουν σημειώσει μάλιστα ὡς κα-θυστερημένο, μιλόρδε.

— Γιά μὲνα ἔρχεστε; — ρώτησε ὁ Κόμιν.

— Γιά σᾶς καὶ γιὰ τᾶλλα ἀ-ποστάματα.

— Κι' αὐτοὶ ἐκεῖ;

— Εἶνε τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο... Δὲν μποροῦ νὰ τὰ κάνω ὅλα μόνος μου.

Τὸν εἶχε πειθᾶ προσπεράσει τριάντα βήματα. Ὁ ἄνεμος τό-τε ἔφερε πρὸς τὸν Κόμιν μιά μεγάλη κραυγὴ καὶ σγέδον ἀ-μέσως τὸν ἦχο μιάς ὁμοβρον-τίας πυροβολισμῶν. Ὁ Ἀλα-ζάν ἔτρεψε καλπάζοντας. Ὁ Κάισαρ ἀναψε τὸ τσακμάκι του.

Ὁ Μαύρος Κόμιν τὸν παρα-κολουθοῦσε μὲ βλέμματα μί-σους. Ἀκούγοντας τοὺς πυρο-βολισμοὺς, τέντωσε τ' αὐτιά του καὶ μετανόησε, γιατί τὸν ἄφησε καὶ πέρασε.

— Στόπ! Κύριε Πέντρο! — φώ-ναξε.

Ὁ Κάισαρ πλησίαζε τοὺς λόχους τῶν Γρεναδιέρων πού ἐρχόντουσαν, ὅπως πάντοτε πο-λὺ πίσω ἀπὸ τὸ Μαύρο Κόμιν, μὲ τὸ ποῦρο του στὰ χεῖλη.

— Τὴ διάβολο στοιχηματίσα-τε, ταχυδρόμο; — τοῦ εἶπε ὁ Κόκκινος Ντίκ, πού γέλοσε, βλέποντάς τον νὰ πλησιάζῃ, γιατί, καθὼς βλέπω, περὶ στοι-χίματος πρόκειται, δὲν εἶν' ἐ-τσι;

— Τὴν περιουσία μου ὁλόκλη-ρη, Ριχάρδε Μόμπραιν... Ἡ κούρασι μὲ ἀξίζει τέσσερες χιλιάδες λίρες... Πέστε στὰ κα-λά σὰς παιδιὰ νὰ μ' ἀνοίξουν δρόμο νὰ περάσω.

— Μοῦ δίνετε τουλάχιστο τὴ φωνά σας γιὰ τὸν κόπο μου, ταχυδρόμο.

— Εὐχαρίστως, τζέντλεμαν.

— Ἀνοίχτε δρόμο, παιδιὰ μου!

Τὸ ποῦρο τοῦ Κόκκινου Ντίκ ἀναψε τὸ ποῦρο τοῦ Κάισαρ, ὁ ὁποῖος ρώτησε:

— Πού εἶνε ὁ ὑπολοχαγὸς Γουέλολεῦ;

— Συνοδεύει τὶς σενιόρες ντὲ Καμπανίλ...

Ὁ Κάισαρ χαίρετσε καὶ διάσχισε τὶς γραμμὲς μοιρά-ζοντας καλὴμέρες στοὺς γνω-ρίμους τοῦ ἀξιωματικὸς καὶ στρατιώτες.

Ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο ἔφτασε τὸ Μαύρο Κό-μιν, ὁ ὁποῖος δὲν χρειάστηκε πολλὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ τί συ-νέβαινε. Ἐγινε ἀμέσως ὠχρὸς σὺν πτώμα.

Εἶχε στὰ χεῖρα του τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἄστρο ἦταν πῶς ψηλὰ ἀπὸ τὸ δικό του μέσα στὸν οὐρανὸ του. Μποροῦσε νὰ τοῦ εἶχε ἀ-νάψει μιά σὲ κεφάλι μὲ τὸ πι-στόλι του, πού τὰ δάχτυλά του τὸ ἐσφίγγαν ἀκόμα σπασμο-δικά, ὅχι μόνο χωρὶς νὰ παρα-βῇ τὸ καθήκον του, ἀλλ' ἀπε-ναντίας ἐκτελώντας αὐτὸ καὶ κερδίζοντας μιά μεγάλη ἀντα-μοιβή.

Αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦταν μιά μέ-ρα κρίσιμη καὶ ἡ Μοῖρα μι-λοῦσε. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἡ μνη-σμένες τίγρεις τοῦ ὄχλου στὸν

πύργο ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχουν ἀ-παλλάξει ἀπὸ τὴ δεύτερη κό-ρη τῶν Καμπανίλ, γιατί καλύ-τερα ἀπ' τὸν καθέναν, ὁ Κόμιν ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσε-ως τῆς Λιλίας καὶ γι' αὐτὸ ἀ-κριβῶς εἶχε ἐπιβάλει στοὺς ἀρχηγούς τοῦ ὄχλου νὰ μὴ πειράζουν τὴν μαρκησία καὶ τὴν κόρη τῆς, παραδίδοντας σ' αὐτὸν μονάχα τὴ Λιλία.

Ἐκείνη πού γλύτωνα, ἦταν ἡ Ζοακίνα, ἡ κόρη του. Ἐκεί-νη, πού σκότωνε, ἦταν ἡ Λιλι-ας, ἡ ἀδελφὴ τῆς Λευκῆς.

Σήμερα ἦταν μιά μεγάλη ἡ-μέρα καὶ ἡ τύχη δούλευε. Ἡ τύχη ἐρχόταν καὶ τὸ πρόσφε-ρε τὸ τελειωτικὸ κέρδος αὐ-τοῦ τοῦ παιγνιδιοῦ κι' ἐκεῖνος τὸ ἄφησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα του.

Ὅταν δὲν πιάει κανεὶς δυ-νατὰ στὸ χέρι του τὸ δῶρο τῆς τύχης, ἡ τύχη θυμώνει. Αὐτὸ φέρνει δυστυχία...

Ὁ Κόμιν τότε τράβηξε τὸ σπαθὶ του κι' ἔκανε σημεῖο φωνάζοντας: Πιάστε τον, γιὰ τὸ Θεό!

Ὁ Κάισαρ ντὲ Σαμπανεῖλ περνοῦς ἐκείνη τὴ στιγμή τοὺς τελευταίους στρατιώτες τοῦ τελευταίου λόχου τοῦ Κό-μιν, πού τοῦ εὐχόντουσαν καλὸ ταξέδι.

Ὁ Κόμιν ἔκανε ἀμέσως με-ταβολὴ καὶ ὤρμησε πίσω του.

Ἐξακολουθῇ τὸ δρόμο μᾶς! — διάταξε τὸν Κόκκινον Ντίκ, καθὼς πέρασε πλάι του.

Τὸ μικρὸ ἐπιτελεῖο ἐρχόταν πίσω του.

Κρατώντας πάντοτε τὴν ἴδια

φοῦ τὸν ἀναγνώρισαν, τὸν ἀ-φῆσαν καὶ πέρασε.

Ὁ Κόμιν στράφηκε πρὸς τὸ ἐπιτελεῖο:

— Κάποιος ἀπὸ σᾶς, κύριοι, εἶπε, ἂς ἀρπιάξῃ. Αὐτὸς πού θὰ τὸ κἀνῇ αὐτό, θὰ παίξῃ τὸ σπουδαιότερο ρόλο στὴν ὑπό-θεσί μας κι' ὁ ἀρχιστράτηγος δὲν θ' ἀγνοήσῃ τὸν ὀνόμα του.

Ἄς πᾶει σ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια νὰ ζητήσῃ τὸν Ἑλ Βάκερο ἐκ μέρους τοῦ Ροβέρτου ντὲ Μοῦνρο, λόρδου τοῦ Κόμιν καὶ νὰ τὸν διατάξῃ ν' ἀνάμῃ στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ λόφου τρεῖς φωτιεὲς τριγωνικά. Αὐτὸ εἶνε σινιάλο, γιὰ νὰ κλείσουν οἱ κάτοικοι τοῦ Μονμπελτράν τὰς εἰσόδους τῆς πόλεως.

Ἀμέσως ὁ Μάξγουελ πῆδη-ξε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, τὸ ἔδεσε σὲ μιά πέτρα κι' ἀνέθηκε τὸ λόφο τρέχοντας.

Ὁ ληστὰς ἤξεραν τὸ δνομα τοῦ Κόμιν. Ἀνάμῃ ἀμέσως τὶς φωτιεὲς κι' ὁ Μάξγουελ πῆ-γε νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρό-φους του.

Ὅταν ὁ Κόμιν εἶδε τὶς τρεῖς φωτιεὲς, ἔδωκε ἕνα μυκητὸν γαργὰς κι' ἀμέσως ἔβιασε τὸ ἄ-λογό του ν' ἀναπηδῇ ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Αὐτὸ ἀνάγκασε τὸν Κάισα-ρα νὰ πετάξῃ τὸ ποῦρο του, πού εἶχε. Ἐξ ἄλλου, τελειώσε.

Ἐγινε ἀπάνω στὸν Ἀλα-ζάν, πού ἄρχισε νὰ πετᾷ σὺν τὸν νελεῖδόν τὸν βοέει.

Ἐπὶ ἀναχαίτσει τὴν δο-μὴν του καὶ στράφηκε νὰ δῇ τοὺς ἀντιπάλους του.

Τοὺς εἶδε πολὺ μακριὰ, μὰ εἶδε καὶ τὶς τρεῖς φωτιεὲς στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Τότε τὰ γόνατά του μίλησαν τὴ νῦνσά τους στὸ ἄλογό του. Ὁ Ἀλαζάν ἀνοῖξε νὰ τρέχῃ μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα. Ὁ δρό-μος γινόταν πῶς του γρη-γορώτερος ἀπὸ ἕνα ρυάκι πού πέφτει ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου.

Ὁ Κάισαρ κατάλαβε τὴ ση-μασία τῶν φωτιῶν πού οἱ λη-στὲς εἶχαν ἀνάψει. Ἦξεσε τὴν ἰσπανία στὴν ἀκρὴ τῶν δα-χτύλων του.

Χωρὶς αὐτὴ τὴ νῦνσι τοῦ τό-που καὶ τῶν συνθηκῶν του, ἀ-πὸ καὶ καὶ θὰ εἶχε ἀφήσει τὰ κόκκαλά του μ' ἅς στὶς μεγά-λες ἐρημιεὲς ἡ μέσ' ἡτὶς χωρά-δες τῶν βουνῶν, ὅπου τόσοι ληστές ποδοπατοῦν τὶς κἀνες τῶν πιστολῶν τους στὸ στρί-ψιμο κάθε δρόμου.

Ἐκείνοις τὸν Ἀλαζάν, γι-ὰ πὼς λογάριζε ἔτσι:

Ἀπὸ τὸ Μπουεναβάντοῦρα ὡς τὸ Μονμπελτράν ἡ ἀπόστα-σι εἶνε δυὸ ἰσπανικὲς λεῦνες:

Μιάμιση ὥρα γιὰ τοὺς καλὺ-τεροὺς καβαλλοῦδες.

Παίοντες αὐτὸ τὸ διάστη-μα σ' ἕνα τέταρτο, μπορούσε νὰ φτάσῃ πρὶν κλείσουν ἀκό-μα τὶς πόλες.

Καὶ σὲ περίπτωσι πού θὰ τὶς εὗρισκε κλεισμένες, εἶχε τὸν καιρὸ, χάρι στὴν ἀπόστασι πού ἦν τὸν χωρὶς πειὰ ἀπὸ τοὺς διώχτες του, νὰ προσανατολι-σθῇ καὶ νὰ διαλέξῃ δεξιὰ ἢ ἀ-ριστερά ἕναν ἄλλο δρόμο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται στὴν «Οἰκογένεια» βρίσκεται στὰ γραφεῖα μας καὶ εἰς πλήρη τόμον ἐξ ἑπτακοσίων περίπου σελίδων, μὲ θαυμασίας εἰκό-νας, καὶ πωλεῖται χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀντὶ δραχ. 50.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ



ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ



ἔδωσε τις καλύτερες συστάσεις γιὰ
 σὰς...
 —Κύριε ντὲ Λάρμπ, θὰ θέλω
 ἔτι μπορῶ γιὰ νὰ μείνετε εὐχαρι-
 στημένος μαζί μου, ἀπάντησε συνε-
 σταλμένος ὁ Σουλβαίν.

— Ὁρα! ἐπέλαβε ὁ κ. νιέ Λάμπρ. Φανέρος ἐνας νέος πολὺ καλὸς πρέπει καὶ θ' ἀνταμειβῇ τὸ ζήλο σὰς καὶ τὴν ἐπιμέλειά σας... Ἐδὼ δ' εἰσεῖ ὁ ἰδιαιτέρως μου γραμματεὺς, καὶ συγχρόνως θὰ σὰς παραγγέλω ν' ἀσχοληθῇτε λιγὰ μὲ τὸ γυμνόν. Ὁ Οἰκτρὸς προέβητα καὶ δώρη ἔξ' τάσεως τὸν Σεπτέμβριον, κ' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μὰ γερῆ προνήνισα... Ὅσο γὰ μὲνα, θὰ μὲ βοηθήσετε τὰ στοιχάδια, τὸ βιβλίον μου, ποῦ ἔχω σκεδ' ἀσεῖ. Θὰ εἴη ἐνας ὀγκώδης τόμος γὰ τὴν Ἰσπανικὴ λογοτεχνία τοῦ 17ου αἰῶνος. Ἐξέρτε Ἰσπανικά, ὅπως μοὶ εἶπαν...

—Μάλιστα, κύριε !...
—Ὁρα! ! Θὰ ἐρευνήσετε τὴν
βιβλιοθήκην μου, θὰ μοῦ βοηθῆτε καὶ
τὸ σχετικὸν καὶ θὰ μοῦ ἐτοιμάσετε
περὶ ἡμετέρας τῶν συγγραμμάτων ποῦ
θὰ θεωρεῖτε ἀπαραίτητα στὴν ἐργα-
σίαν μου... Ἄ, καὶ κατὰ ἄλλο ἀκό-
μα... Ἡ γυναίκα μου θὰ ἤθελε να
μάθῃ τὰ Γερμανικά... Ξέρετε Γερ-
μανικά, ὅπως μοῦ εἶπαν ;
—Μάλιστα !

— Ὠραία ! Ὅπως βλέπετε, ἡ
ἐσουλεία σας δὲν θὰ εἶνε καὶ λίγη ἐ-
δωμέσα, ἀλλ' ὁ μισθὸς σας θὰ εἶνε
κάτι παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικός.
Σύμφωνοι, λοιπόν :

—Βεβαίως, κύριε ! Καὶ σᾶς ἐπα-
ναλαμβάνω ὅτι θὰ γάνω ὅ,τι μπορῶ
γὰ νὰ μείνετε εὐχαρ-στημένοι μα-
ζὶ μου...

Καὶ ὁ δ. π. πτὲ Λάμπρ ἔκανε ἕνα
 νευμά, σημειὸν ὅτι ἡ συνιδάξις εἶ-
 χε τελειώσει. Ὁ Σουλῆν τὸν ἀπο-
 χρώσθησε καὶ ἀπολύθησε τὸν ὑπὸ
 ῥήτῃ, ὁ ὅστιος τὸν ὠδήρησε στὸ
 διωμάτιον τοῦ τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει.
 Ἐνα κομπὸ διωμάτιον, καὶ πρῶτον
 ἀποτίμα, μὲ ὑπερβολὴν θεά. Καὶ ὁ
 νέος, κατενθουσιασμένος γὰρ τὴν
 λαμπρὴν αὐτῇ θεά, πρὸς εἶπε περὶ
 αὐτῆς ἀπὸ ἀνεργίᾳ ἐνὸς διωλήρου
 χρόνου, ὅπως εἰς ἀνοίγῃ εὐθύμους
 εἰς βαλῆτες του.

Τὸ ἴδιο βράδυ τὸν παρουσίασαν
στὴν κυρία ντὲ Δάρμπ. Ἦταν μιὰ
ὥρα κοιτάτη, ξανθὴ γυναῖκα, ἡ ὁποί-
α, ὡς τοῦ φάνηκε, δὲν ἐνδ' ἀφερό-
ταν παρὰ μονάχα γιὰ τὰ καινούργια
κατέλλα καὶ τὶς καινούργιες τουαλέ-
τες.

Τὴν ἐπομένη, στὶς ὀχτὼ ἀκριβῶς, ἡ Παννύα, μὴ κομψή, γοπητική καμαριερὸν, χήπτει τὴν πόρτα τοῦ γὰρ νὰ τὴν εἰσαπολύσῃ διὰ τὸ πρόγεγμ'α τοῦ ἡγαν ἔτοιμο. Ὁ Σουλβάν ἐτοιμαστὴν βασιζοῦν, καὶ σ' ἄλλο κατέβηκε στὴ βιβλιοθήκη. Κατὰ τὴν δέκα παρουσιάζει τὸν μικρὸν Οὐμπέρ. Ἦταν ἕνα παρὰ ἄγροστον, κάπνον δώδεκα χρόνων. Μόλις μῆτις, θρονιάσει τὸν πελάκι κα σ' ἕνα φωτεῖν. Ὁ Σουλβάν ἰσχυρὰ τὸν ἀνὰρτουν ἐκ θεῶν ἑλάνω στὴ Γαλλικὴ λογοτεχνία. Ὁ μικρὸς τὸν ἀσπυρν χωρὶς κανένα ἐνδιαφερόν. Στ' ἄλλο μαζεύει καλὺτερα στὴν πολυθρόνα τοῦ, ἐκλίσκει τὰ μάτια του καὶ ἀποκοιμῆσθαι !

Ὁ Σουλβαὶν ἀπόρησε, μὰ δὲν θε-
ώρησε σκόλπιμο νὰ ἐνοχλήσῃ περισ-
σότερο, μὲ τὴν πρώτη μέρα, τὸν
μικρὸν αὐτὸν κύριο. Κούνησε τὸ κε-
φάλι καὶ βγῆκε γιὰ νὰ συναντήσῃ
τὸν κ. ντὲ Λάριμπ. Τὸν βρῆκε στὸν
κῆποι, ἀφωτισμένον στοὺς κάκτους
τοῦ.

Ὁ νέος δὲν τόλμησε νὰ τοῦ πη-
 ρῇ ὁ Ὀμήτερ κομίστην, καὶ ἔξα-
 ντιστὴ πρὸ βελούχην, γιὰ νὰ ἀνα-
 κληθῇ μὲ τὶς περὶ αὐτοῦ τῆς Ἰσπα-
 νικῆς φιλολογίας τοῦ 17ου αἰώνου.
 Τὸ ἀπόγευμα ἄρχισε τὸ μάθημα
 ἐν Γερμανικῶν στὴν κυρία τὴν
 Λαέρτιν, ἡ ὁποία ὄμως δὲν τοῦ φά-
 νηκε νὰ ἔχῃ καμμίαν ἰδιαιτέση προ-
 κίνησις εἰς αὐτὴ τὴ γλώσσαν. Καὶ ὅ-
 ταν πρὸς τὸ βράδι ὁ Σουλβαὶν παρό-
 ρωσεν στὸν κ. ντὲ Λαέρτι δὲς ση-
 μείωσιν εἶχε συγκεντρώσει μέγαν
 λόγον γιὰ τὸ βιβλίον του, τοῦ παρα-
 τήρησε πὼς δὲν ἦσαν δόλου ἀξιό-

A small illustration of a table with a box and a bowl. The table is rectangular with a simple design. On the table, there is a small, dark, rectangular box and a small, round, light-colored bowl. The background shows a portion of a chair and a wall with a decorative pattern.

μονος μου, σκ
γροθιά του σ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ



ΝΑΠΑΥΤΙΚΑ ξαπλωμένος άναμεσα σε μαξιλάρια ο Ζάν-Μάρκ, διάβαζε. Διάβαζε όμως με τα μάτια του, με τις άκρες των ματιών του. Ο νους του ήταν άλλος: Πετούσε στα περασμένα! Δάβαζε από συνήθεια, διάβαζε για να ξεχάσει. Τού ήταν όμως αδύνατο αυτό. Κι' ήταν έτοιμος να πετάξει το βιβλίο, όταν ξαφνικά το βλέμμα του έπεσε σ' αυτές τις γραμμές, ή όπως προσώλισαν άμέσως την προσοχή του:

«Είπε λάθος να νομίζω κανένας ότι ή φύσις δεν φροντίζει να κάνει κάποιες επαναλήψεις στα δημιουργήματά της. Ίσα - ίσα, βρίσκει πολλές φορές κάποια ευχάριστη, στο να ξαναπατήσει πανομοιότυπο έντελως - μ' όλα του τα χαρακτηριστικά, μ' όλες του τις ιδιαιτερές λεπτομέρειες - ένα πλάσμα που έζησε στα περασμένα ή ζή ακόμα. Τα δυο αυτά πλάσματα δεν έχουν καμιά συγγένεια άναμεταξύ τους. Είναι από ράτσας διαφορετική κι' από διαφορετικό περιβάλλον. Ωστόσο, μοιάζουν τόσο πολύ, ώστε όταν τα βλέπει κανένας, πιστεύει πως αντίκριζει σ' έναν καθρέφτη το δούλιόμα του ενός πλάσματος στο άλλο...»

Ο νέος έκλεισε το βιβλίο και ψιθύρισε:

— Ωρισμένοι είνε τρελλός αυτός που γράφει τέτοια πράγματα!

Σηκώθηκε ύστερα απότομα κι' άρχισε να βηματίζει δώ κι' εκεί στο δωμάτιο. Ο νους του, ταραγμένος, πήγαινε άδελά του σ' εκείνη που δεν ύπνηχε πια. Και ξαναείδε με τα μάτια της ψυχής του ολοζώντανη την άπεροχη εκείνη κοπέλλα, που είχε όλοθεμα άγαστήσε...

Ναι, ή Μαντελέν ήταν ύπεροχη! Συνδυάζε τη θελκτική χάρι της νεότητος, την άμορση, και πολλά άλλα άκόμη προτερήματα, τα όποια σχημάτιζαν φωτιστότατο γύρω από την κοιλότη της. Ήταν ξανθή, με άσπαστο δέμα, με γραμμές κορμού άρμονικές, με κομψές κινήσεις και με φωνή μελωδική. Είχε επίσης άγνη ψυχή, καρδιά τρυφερή και χαλαρή εύνεικτο.

Είχαν άγαπήθη παράφορα οι δυο νέοι, από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκαν...

Επί δυο ολόκληρα χρόνια ή εύνυχία τους ήταν άπύλητη. Τους έζήλωνε επάνω άπ' τις ταπεινότητες της ζωής κι' έννοιαν τους έαυτούς των σαν δυο ήμους, που ζούσαν διακριώς σ' έναν τερνό παράδεισο...

Άλλοίμονο όμως! Ο παράδεισός τους αυτός ήταν το γοργό πέλασμα ενός ρόδιου κλωνιού στη ζωή τους, ό όποιος σκεπάζτηκε μονομιάς με σύννεφα... Η Μαντελέν άρρώσθησε άπ' το στίθος της. Ή φλόγα της άρρώστιας πυρπολούσε τα σπλάχνα της. Και μέσα σε λίγες εβδομάδες, ή ύπεροχη κοπέλλα έλυνε... πέθανε!

Πέρασε καιρός. Ο Ζάν-Μάρκ, πιστός στην άσθματική κληρονομία του, ζούσε βυθισμένος πάντα σε

μόνη άπελασία. Το χτύπημα αυτό της μοίρας τού φανόταν άγριο, βαρύ... Έκλαιγε άνώφελα... Κι' έλ-ί άηδίασε τη ζωή...

Μα κάποια άνακούφιση έβρισκε μονάχα όσες φορές άναπολούς τα λεπτά και χρυσά εκείνα μαλλιά... τα μάτια εκείνα, που ήταν γεμάτα από φως και ελκρινία... και το τρυφερό εκείνο χαμόγελο της Μαντελέν. Κι' άναπολούς διαρκώς, κάθε στιγμή και κάθε λεπτό, την ά-έξαστη Μαντελέν του, και γι' αυτό ή άνακούφιση που άισθανόταν, τον εμπόδιζε να κατεβή κι' αυτός στον τάφο από θλίψη και μαρasmus. Ζούσε σε μία διαρκή επικοινωνία με την πεθαμμένη, επικοινωνία τόσο έννη, ώστε τού φανόταν πως εκείνη ήταν πάντα στο πλευρό του...

Έτσι, τα όσα διάβαζε εκείνη την ήμερα ο νέος, πρώτα τού φάνηκαν ήλθια, και ύστερα τον τάρωναν: Τάβρισε σιγά - σιγά ώληθινα και συγκλονιστικά...

«Αν... αν ξαναβρίσκε καμιά φ-



ού τη Μαντελέν του!

Νευρισμένος, πήρε το καπέλλο του και βγήκε έξω. Ή έλπιση αυτή ιδέα κόνιτε να τον τρελλάνει. Γινόταν δώ κι' εκεί, άσκοπα, μηχανικά...

Ήταν ή ώρα που έβλεπαν τα κασστήματα και τα γραφεία. Τους δρόμους γεμίζαν νέοι και νέες βιαστικοί. Πολύ λίγοι από τους διαβάτες αυτούς πήγαιναν μονάχοι. Ο Ζάν-Μάρκ έβλεπε κινικές συντροφίες, μα κάτταζε περισσότερο - με ήλεια σχεδόν, με πόνο - τα ζευγάρια. Τα τρυφερά τους λόγια τον μαστιγώναν, καθώς περνούσε στο πλευρό τους.

Κι' όμως, ήταν τόσο άπλά: — «Οδοί, επτέλους, καλέ μου! — Περιμένε πολύ, άγάπη μου; Είσαι κουρασμένη;...

Μα μ' έλη την αλλοτρίτητα τους, αυτά τα λόγια άκτινοβολούσαν από τη μαγική γοητεία της άγάπης! Μία φοβερή άγωνία έπληγε τότε τον Ζάν-Μάρκ. Ωστόσο, δεν μπορούσε ν' άποσπάση την προσοχή του άπ' αυτά τα τρυφερά θεάματα.

Ή διανομή τού άριστουργήματος τού ΑΠ' ΤΙΣ ΦΙΛΑΥΡΕΣ άρχισε από της 10ης Φεβρουαρίου. Ή Κυρία με τας Καμελίαν σ' άρχισαν από της 20 Μαρτίου

Χωρίς να το άντιληφθή, ώστόσο, περπατούσε από άρκετή ώρα τώρα, άκολουθώντας μία άγνωστη νέα.

Σε μία στιγμή την πρόσεξε. Ή άγνωστη ώστόσο προχωρούσε, με το ίδιο της Μαντελέν βάδισμα. Από μακριά ο Ζάν-Μάρκ την έδε πομπάινε έναν δρόμο προς τον Σηκουάνα. Τάχυνε τότε το βήμα του, για να μη την χάσει, για να την προλάβη πάλι...

Όταν έφθασε λίγα δέματα ξοπίσω της, βέβαιος πως ήταν άδύνατο να τού ξεφύγη τώρα, κανόνισε το περπάτημά του σύμφωνα με το δικό της...

Εκείνη γύρισε και τον ξαναπρόσεξε. Άναστικσε όμως με χαριτόβρυτη άδιαφορία τους ώμιους της, κι' εξακολούθησε το δρόμο της.

Όσο προχωρούσαν, τόσο μεγάλωνε το πλήθος. Τίποτα δεν εμπόδιζε πια τον νέο να προσέχη στην κάθε λεπτομέρεια. Κι' όσο περνούσε, τόσο μεγαλύτερες όμοιότητες άνακάλυπτε άνάμεσα στην άγνωστη και στην πεθαμμένη.

«Οχι, δεν ήταν άνεργο πια. Κ' όμως, ο νέος ζούσε σαν μέσα σ' όνειρο. Έβλεπε μπροστά του τη σκιά της Μαντελέν. Κι' όλη του ή ύπαρξη τον έσπρωχνε προς τη σκιά εκείνη. Τρελλή έπαυση τον έβιασε τότε, να τρέξει κοντά της, να την κλείσει στην άγκαλιά του και να της πη:

— Σε ξαναβρίσκω, επτέλους!...

Είσα δική μου τώρα! Δεν θα σ' άφήσω να μου ξαναπεθάινεις πάλι!...

Σιγά - σιγά, έφτασαν πια στην προκυμαία του Σηκουάνα. Άραιοι περιπατείται τους διασταύρωναν. Μα χλιαρή παχνη άνέβαινε από τα γαλάρια - σαν κοιμισμένα - νερά. Κι' ό ήλιος που έγενε στή δύση του ξάπλωνε στη γή μακρές σλουέτες. Το μέρος εκείνο ήταν μοναχικό, ήρεμο, ρωμαντικό...

Γιά να εξαλείψη επτέλους την τρυφερά, αλλά και ρωμαντική, αταπιάτη του, ο Ζάν-Μάρκ έπληρωσε μία τελευταία δοκιμή. Άνταί, με τρόπο που ν' άκουστή, φώναξε:

— Μαντελέν!...

Ή άγνωστη γύρισε άμέσως το κεφάλι της και ξαναπρόσεξε αυτόν τον νέο, που τόσο έλπιωμα την άκολουθούσε. Με τριανή μελωδική, έντελως όμοια με τη φωνή της πεθαμμένης, άπάντησε, σαν να ήταν δώ κι' αυτής το όνομα εκείνο:

— Τι τρέχει λοιπόν, κύριε; Ο Ζάν-Μάρκ έλασε έντελώς το λογικό του τότε, σαν άκουσε τη μελωδική αυτή φωνή της. Έτρεξε άρμπτικά κοντά της, την κτύπησε με άνέμερηστη λαχτάρα και της μονομύρησε:

— Είσ' εσύ!... Έσύ ή ίδια!... Πές μου!... Πές μου!... Δεν είσαι ή Μαντελέν;

Ή νέα τον κτύπησε με συγκίνηση και με συμπάθεια. Και μ' ένα γλυκό χαμόγελο τού έλε:

— Ναι, έγω είμαι!...

Και προχώσαν μαζί, χροματιστά πια, σαν να γνωρίζονταν από καιρό...

λής του φαντασίας και ψυθύρισε: — Δεν έινε δυνατόν!... «Οχι, δεν έινε δυνατόν!...

Ή άγνωστη ώστόσο προχωρούσε, με το ίδιο της Μαντελέν βάδισμα. Από μακριά ο Ζάν-Μάρκ την έδε πομπάινε έναν δρόμο προς τον Σηκουάνα. Τάχυνε τότε το βήμα του, για να μη την χάσει, για να την προλάβη πάλι...

Όταν έφθασε λίγα δέματα ξοπίσω της, βέβαιος πως ήταν άδύνατο να τού ξεφύγη τώρα, κανόνισε το περπάτημά του σύμφωνα με το δικό της...

Εκείνη γύρισε και τον ξαναπρόσεξε. Άναστικσε όμως με χαριτόβρυτη άδιαφορία τους ώμιους της, κι' εξακολούθησε το δρόμο της.

Όσο προχωρούσαν, τόσο μεγάλωνε το πλήθος. Τίποτα δεν εμπόδιζε πια τον νέο να προσέχη στην κάθε λεπτομέρεια. Κι' όσο περνούσε, τόσο μεγαλύτερες όμοιότητες άνακάλυπτε άνάμεσα στην άγνωστη και στην πεθαμμένη.

«Οχι, δεν ήταν άνεργο πια. Κ' όμως, ο νέος ζούσε σαν μέσα σ' όνειρο. Έβλεπε μπροστά του τη σκιά της Μαντελέν. Κι' όλη του ή ύπαρξη τον έσπρωχνε προς τη σκιά εκείνη. Τρελλή έπαυση τον έβιασε τότε, να τρέξει κοντά της, να την κλείσει στην άγκαλιά του και να της πη:

— Σε ξαναβρίσκω, επτέλους!...

Είσα δική μου τώρα! Δεν θα σ' άφήσω να μου ξαναπεθάινεις πάλι!...

Σιγά - σιγά, έφτασαν πια στην προκυμαία του Σηκουάνα. Άραιοι περιπατείται τους διασταύρωναν. Μα χλιαρή παχνη άνέβαινε από τα γαλάρια - σαν κοιμισμένα - νερά. Κι' ό ήλιος που έγενε στή δύση του ξάπλωνε στη γή μακρές σλουέτες. Το μέρος εκείνο ήταν μοναχικό, ήρεμο, ρωμαντικό...

Γιά να εξαλείψη επτέλους την τρυφερά, αλλά και ρωμαντική, αταπιάτη του, ο Ζάν-Μάρκ έπληρωσε μία τελευταία δοκιμή. Άνταί, με τρόπο που ν' άκουστή, φώναξε:

— Μαντελέν!...

Ή άγνωστη γύρισε άμέσως το κεφάλι της και ξαναπρόσεξε αυτόν τον νέο, που τόσο έλπιωμα την άκολουθούσε. Με τριανή μελωδική, έντελως όμοια με τη φωνή της πεθαμμένης, άπάντησε, σαν να ήταν δώ κι' αυτής το όνομα εκείνο:

— Τι τρέχει λοιπόν, κύριε;

Ο Ζάν-Μάρκ έλασε έντελώς το λογικό του τότε, σαν άκουσε τη μελωδική αυτή φωνή της. Έτρεξε άρμπτικά κοντά της, την κτύπησε με άνέμερηστη λαχτάρα και της μονομύρησε:

— Είσ' εσύ!... Έσύ ή ίδια!... Πές μου!... Πές μου!... Δεν είσαι ή Μαντελέν;

Ή νέα τον κτύπησε με συγκίνηση και με συμπάθεια. Και μ' ένα γλυκό χαμόγελο τού έλε:

— Ναι, έγω είμαι!...

Και προχώσαν μαζί, χροματιστά πια, σαν να γνωρίζονταν από καιρό...

Τόση μυσσοκτεινή βασίλευε σ' αυτό το καταγώγιο, ώστε με δυσκολία ο Ροδόλφος ξεχώριζε το περιβάλλον. Στο δεύτερο αυτό διαμέρισμα, στο όποιο επήλθε πηγαινε και κάθισε ο Δάσκαλος και πάλι στο τραπέζι τους - το όποιο επήλθε διάλεξε, επίσης - ύπληχε ή άνοιχτή όπη ενός μαύρου ύπογειου. Ή όπη αυτή έβλεπε σαν καταπαιτή, με δριφύλο σκεπασμό.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ



ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μία κρύα και βροχερή νύχτα τού χειμάρου τού 1836, ένας παλιός τρέφιμος τών κατέργαν και ρημισμένων παλληκαριών, ο Μαχαροβγάλης, συναντά σ' ένα δρόμο κάποιος άποπτης σι νοίκιας τού Μαχαροβγάλη, ο όποιος δι-κάθε χρόνο, την Κελαϊδίστρα, — όπως την λένε — άληθινό θαύμα διοργάνωσης και γλυκίστης, που ζή όστόσο κι' αυτή στην ίδια συνουσία, άνάμεσα στους κακοποιούς και τους έγκληματες. Της προτείνει να τον κερήσει ένα ρακι, μα ή Κελαϊδίστρα, που δεν έχει πενήτα έτηών της, άρνείται, κι' αυτός, θυμωμένος, δριμάει να την χτυπήσει. Τη στιγμή όμως εκείνη παρουσιάζεται ένας έγνωστος, ο όποιος προστάτει ή φταγή μικρότερο και ευλοφωτότερο ά-γίως τών Μαχαροβγάλη, ο όποιος, έντοιας, έθαρρείτο ός άντικπος άμέ-μεσα στους κακοποιούς. Ο άγνωστος αυτός, ο όποιος — όπως λέει ο ίδιος — όνομάται Ροδόλφος, έινε ντυμένος σαν άνθρωπος τού λαού, άν και τα χαρακτηριστικά του έχουν μία ξεχωριστή επένεια, που χτυπάει άμέσως στα μάτια. Ο Μαχαροβγάλης, μετά την ήττα του από τόν Ροδόλφο, γοητευμένος από τόν νικητή του, τόν άκολουθεί πειθήνιος και μαζί με την Κελαϊδίστρα πηγαινουν να φάνε στο καταγώγιο τού ε' Ασπρου Κουελιού, της θείας Πάνισσας. Τη στιγμή που μπαίνουν μέσα, κάποιος άνθρωπος, που φορεί ρούχα καρδουιάρη, πλησιάζει με τρόπο τόν Ροδόλφο και άποκαλώντας τον «Υψηλότατος», τού συνιστά να προσέχη και κατόπιν χάνεται. Μέσα στο καταγώγιο ο Ροδόλφος άκούει μ' έξαιρετικό ένδιαφέρον την ιστορία της Κελαϊδίστρας, ή όποια διηγείται τα βασανισμένα παιδικά της χρόνια, που τή πέρασε σε μία μέγαιρα, την Κουκουράνα. Είχαν μπεινουν στο καταγώγιο δυο καινούργιοι τύποι, άριστοκράται μάλλον, από τους όποιους ο ένας έινε γυναίκα με άνδρικά. Ο Ροδόλφος φέυγει, γιατί δεν θέλει να τόν δούν, και τότε εκείνοι πλησιάζουν τόν Μαχαροβγάλη και πίνουν κουθέντα μαζί του.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Το καταγώγιο ήταν χωρισμένο σε δυο διαμερίσματα. Στο ένα ό-πληχε ο πάγκος τού καπνίου, κι' ένα μαλλιαρόδο σε άθλια κατάσταση. Στο άλλο ύπνηχαν τραπέζια και καθίσματα. Ο Δάσκαλος άκολουθούσε τόν Ροδόλφο, αλλάζοντας έντομεταξύ αλφθους συνθηματικών σημείων και λέξεων μυστηριωδών μαζί με τόν Κοζαννοχέρη. — Δεν παίρνεις ένα ποτήρι ρακι ή μπόρο, όσο νάθη ή γοηά; ρώτησε ο Δάσκαλος τόν Ροδόλφο, μόλις κάθισαν σ' ένα τραπέζι τού δευτέρου εκείνου διαμερίσματος. — Έίχαρίστο!... Δεν έχω βρεθεί να πω τίποτα! άπάντησε με άφέλεια εκείνος. — Όπως αγαπάς! Ξανάπε ο Δάσκαλος. Έγώ όμως θα ετραβήξω ένα ρακι, γιατί πεθαίνω από τη δίψη! Τόση μυσσοκτεινή βασίλευε σ' αυτό το καταγώγιο, ώστε με δυσκολία ο Ροδόλφος ξεχώριζε το περιβάλλον. Στο δεύτερο αυτό διαμέρισμα, στο όποιο επήλθε πηγαινε και κάθισε ο Δάσκαλος και πάλι στο τραπέζι τους - το όποιο επήλθε διάλεξε, επίσης - ύπληχε ή άνοιχτή όπη ενός μαύρου ύπογειου. Ή όπη αυτή έβλεπε σαν καταπαιτή, με δριφύλο σκεπασμό.

Το ένα φύλλο τού σκεπασματος ή-ταν κλειστό, το δε άλλο άνοιχτό για εύκολία ίσως της ύπηρεσίας, ή όποια θ' άνεβοκατέβαινε στο ύ-πόγειο αυτό.

Ο Ροδόλφος καθόταν με τη ράχι στραμμένη προς τόν σκοτεινό αί-τό χώρο της καταπαιτής. Έκανε πως δεν τόν πρόσεξε. Ούτε και έ-δειξε δυσπιστία, όταν ο Δάσκαλος τού έδινε χάδια να καθήση ά-κριβώς κοντά στο χάλα. Η έ-κταση εμφάνισε τού έφριππου Μούρφ, ο όποιος κάπταζε προς τη δεινροστομία της χήρας — πριν από λίγες ώρες — καθιστάχας βέ-βαια τόν Ροδόλφο. Μα έλε και μια άμυβόλεια μέσα του: Κατά-λαβε άόλεγα καλά εκείνος, τί έπα-πε να κάνει;... Γιατί τόν λακωνι-κό εκείνο γραμματάκι, τόν όποιο έλε πέταξε ο Ροδόλφος, περιείχε μονά-χα τα εξής:

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΚΛΕΦΤΗ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Επί τη βάσει άγνώστων μέχρι ση-μερον πηγών. Το πλέον ύπεροχον Ιστορικόν άνάγνωσμα της περιό-δου της Τουρκοκρατίας και της φρικδούς τυραννίας τού αλμοστα-γούς Άλη Πασά τών Ίωαννίνων, γραμμένο από γνωστό Ιστορικό, άποκλειστικός χάριν τού «Μπου-κέτου».

— Επειτε λοιπόν ο Ροδόλφος να μην άφήση με κανέναν τρόπο τόν Δάσκαλο, να πάη στο σπίτι της δεινροστομίας της χήρας πού τών δάδα από τις δέκα, θα έλεγε πια προ-λάβει να προετοιμάση την παγίδα του ο Μούρφ, στην όποια θα πα-γιδεύονταν ο άπαισιος κακούργος με τη δεινροτή συντροφιά του.

— Αν και ήταν ώπλισμένος ο Ρο-δόλφος, άν και ήταν μέχρι τρέλ-λας άνδρείος, φρόδταν ώστόσο την πανουργία, την ύπερφυσική σχεδόν πανουργία τού Ιωανού γιά όλα τα έγκλήματα Δασκάλου. Για να μη δόση δε ύποψίες, πήγε και κάθη-σε κοντά του — σταματώντας ένα άνωπάμω περπάτο, τόν όποιο έλε άρχισι δώ κι' εκεί στο δωμάτιο — και ζήτησε να πη κάτι.

— Αυτό τόν κακό έχεις τού λόγου σου! έλε ξανά ο Δάσκαλος. Είσα πολύ έπιμονος! — Αυτό πού σου λέω! άποκρίθηκε σταθερά ο Ροδόλφος. Το καλό μας πρέπει να πετύχη... Κι' άν δεν πάει δέκα ή ώρα, έγω δεν τόν κουνώ από δώ!

— Ας έινε λοιπόν και στίς δέ-κα! παραδέχτηκε ο Δάσκαλος συν-φρόνοντας τα φρονιά του. Έννη-θίτο το θέλημά σου, νέε μου, δ-πως λένε κι' οι άββάδες!

Πέρασε άρκετή ώρα σιωπής και διαφορετικων για τόν καθένα τους σκέψεων. Ξαφνικά, άντηρησε έξω μια συνθηματική θαγκή κραυγή — σαν τις προηγούμενες — στην ό-ποια ο Κοζαννοχέρης άσπασθηκε άμέσως. Έτρεξε ύστερα κι' άνοι-ξε την πότα φρονέοντας:

— Η Κοκουράνα έινε!

Πραγματικά, σε λίγο μπήκε ή μέγαιρα χαμογελαστή και λέγον-τας χαρούμενη:

— Ε, τα μάθαμε!... Τα μάθα-με πια!...

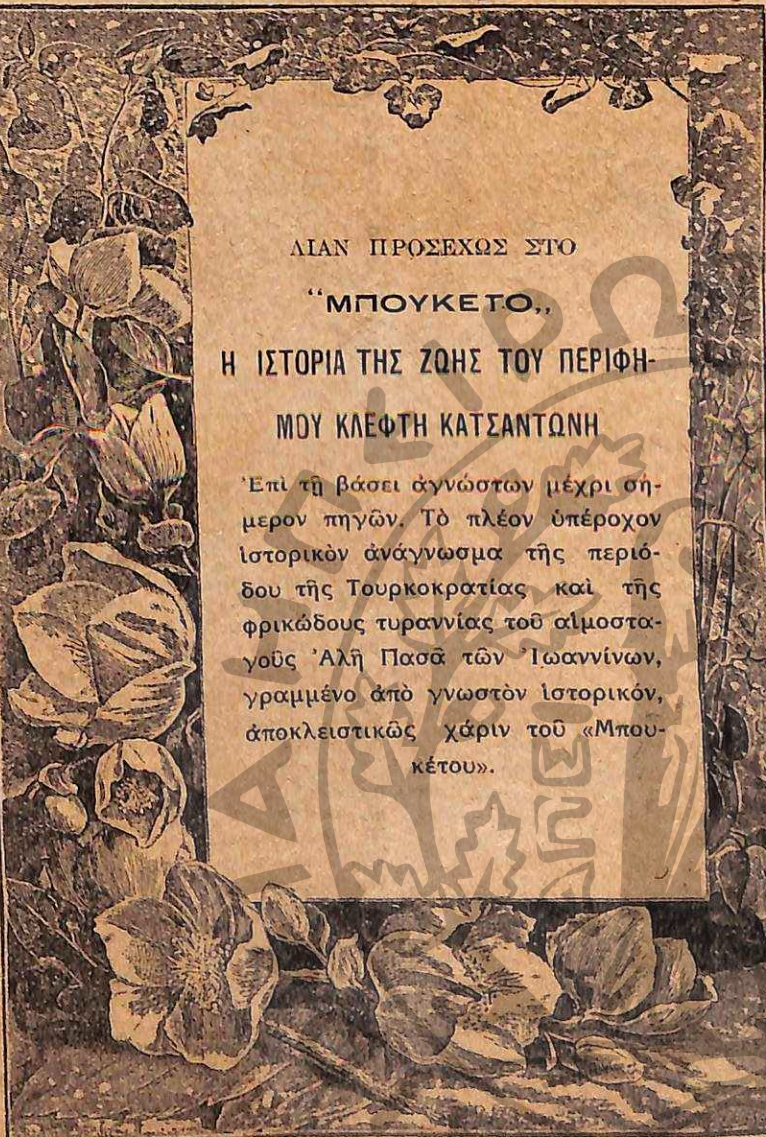
Ο Κοζαννοχέρης, από διακρισί, τραβήχτηκε παράμωρα χωρίς να νοσήση καν τί έλεγε άπαρνει τόν Στραβοπόδο. Η Κοκουράνα κά-θισε άντικρι στο Δάσκαλο και στο Ροδόλφο, λαχναρισμένη όψη και άδειασε τόν ρακι τού μισογεμάτου ποτηριού τού κακούργου.

— Ε, λοιπόν; ή ρώτησε ο Δά-σκαλος.

— Λοιπόν τάχα θα!... Σω-στά και καλά μας τή έλεγε πη, ο κύριος άπ' εδώ! φημίως χαμη-λόφωνα ή Κοκουράνα δείχνοντας τόν Ροδόλφο.

Τα βλέπετε, λοιπόν; πρόσθεσε Ικανοποιημένος ο νέος.

— Καλά!... καλά!... δέκομε ο Δάσκαλος. Ας τα να μας τή καλύτερα ή γοηά μου!... Λέγε λοι-



πόν, Κουκουβάγια μου, τί είδες, γιατί εσύ δεν ξεγέλεισαι ποτέ σου! Χαμογέλασε ευχαριστημένη από τον έπαινο η Κουκουβάγια και παίρνοντας βαθειά αναπνοή, άρχισε τη διήγησή της:

—Ήμνα τό λοιπόν στο νούμερο 17 της δεινροστοχίας της χήρας... Έκρυφα το Στραβοπόδι σε μια αντίκρυστη πόρτα να παραφυλάει... Ήταν μισοκρυμμένο στο δρόμο... Χτυπούσε ίσως την πόρτα του σπιτιού... Έκρυφα έντονα και τη σκουφία μου, για να φάνομαι τάχα σαν γειτόνισσα... Ξαναχτυπούσε, κι έρχεται ο φύλακας και μ' ανοίγει... Είδες σαν τον είδα, έμμηξα τα κλάματα... Ταχα έλαλαγα, επειδή έχασα τον παπαγάλο μου, που τον αγαπούσα πολύ... Είπα δηλαδή ότι ήταν εκεί κοντά το σπίτι μου, πως ο παπαγάλος έφυγε από το κλουβί του, και πως άρχισε να πετάει από περιβόλι σε περιβόλι... Τέλος, τον παρακάλεσα τον φύλακα, να μ' αφήσει να ψάξω κι' εκεί...

—Έ;... Είδες ;... Είδες γυναικα που την έχω ;... Δέχθηκε ο Δάσκαλος με καταισχύνη χαμογέλιο, κιντώντας το Ροδόλφο.

—Πραγματικά, είνε θαύμα εξιπνάδας ή κυρία ; παραδέχτηκε ο Ροδόλφος. Κ' ύστερα :

—Υστερα, εξακολούθησε απονέμω η Κουκουβάγια, ο φύλακας μ' αφήνει και μπαίνει στο περιβόλι... Άρχισα να τρέχω δω κι' εκεί, φωνάζοντας «Παπαγάλο !... Παπαγάλο !... Μα το μάτι μου γλίφει ολόκληρο, για να προσέχω καλά τα κατατόπια του περιβολού... Και τώρα, άκουστε με στιγμή: Οι τοίχοι του περιβολού έχουν από μέσα πολλές κληματάρικες... Κατεβαίνει μ' ειδικά κανένας μέσος, μια και κατορθώσει ν' ανέβει — απόξω — στην κορυφή του τοίχου... Τό σπίτι έχει έξω παράθυρα, κι' είνε χαμηλά... Δεν έχει άλλο πάτωμα... Τέσσερες φρεγγίτες υπάρχουν εκεί κοντά στο αίσιμα του τοίχου του σπιτιού... Η πόρτα που βγαίνει στο περιβόλι είνε τζαμένια ή υσιή, με την κόνινη στερεώσεται δυό θυροφύλλα μέσα, τα οποία κλείνουν απ' έξω και προφυλάσσουν τα τζάμια της...

—Τα παριστάτε κυρία μου, σαν να τα κοιτάζετε ημέρες ολόκληρες με προσοχή ! βεβαίως επαινετικά ο Ροδόλφος.

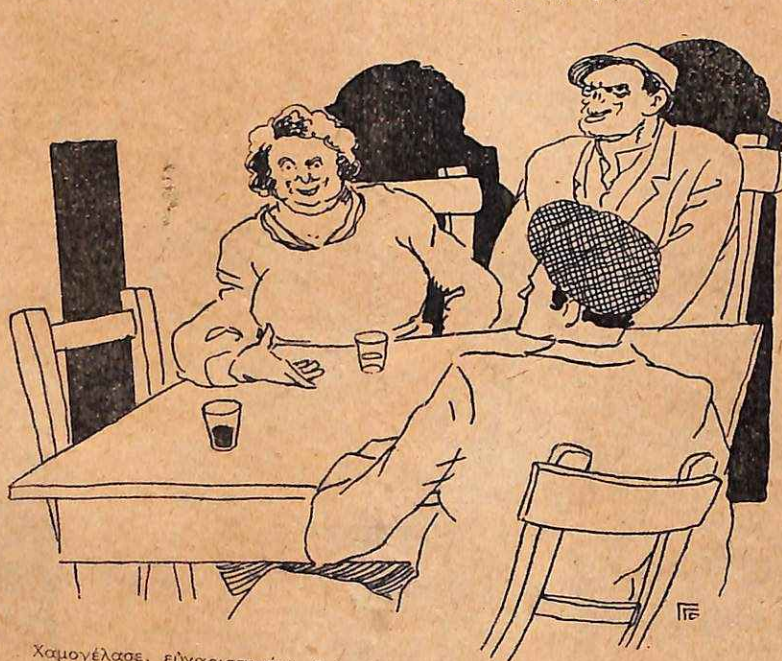
—Ε, συνήθισα δα σε κάτι παρέραιες μικροεξοχίες ! είπε με τριβή η Κουκουβάγια. Λοιπόν στην άλλη ύπαιθρο κι' ένα ημετά... Είνε πολύτιμο για μας, γιατί μπορούμε να χρειαστούμε έσως το σκουπί το κούβα του !... Όταν μπήκα στο σπίτι μέσα...

—Είδες, ντε μου ;... Μπήκε και στο σπίτι μέσα, η γοργά μου ! διέκοψε με απεριόριστο ένθουσιασμό ο Δάσκαλος.

Μα ήταν πολύ ανώτερη από ε- πάνους ή διαβολική περιματωμένη μέγαιρα ! Γι' αὐτό, περιωρίστηκε να χαμογέλαση, και εξακολούθησε :

—Ναι, μπήκα και στο σπίτι !... Έκανα τόσο κλάμμα και τόσο θύση, τόσα που δεν μπορούσα νάβρω, τόσα που δεν μπορούσα νάβρω, τότε ο φύλακας με λήπιθηκε με τα σούτα του... «Έμπα μέσα, μου λέει, να τον τρώει, είδα ίσως δυόδεκα ασφαλώς θα ήταν τα χρυσά νομίσματα !... Τά πρόσεξα καλά, γιατί από το φωτισμένο δωμάτιο που ήμουν, έμεινε και στο άλλο λιγάκι

θάλαμο... Τάπητες παχείοι τον σκεπάζουν, απ' άκρη σ' άκρη... Έτσι ούτε άνοιγεται κανένας — όταν περπατάει — ούτε και τα τζάμια σπάζοντας και πέφτοντας κάτω, θρονούν στο πάτωμα !... Δεξιά-εξοιά πόρτες πολυτελείς, με τις φρεσές κι' ανοίγουν !... Τόσο εύκολα ταίριαζε ένα αντίκρυτο, επάνω στις κλειδαμιές τους !... Μέσα-μέσα όμως, ήταν μια γερά πόρτα, διπλό - τριπλόκλειδωμένη... Είχε θά είνε η παράδες !... σκεπτική... Με τούτο, βγάλε το κερί από την τσέπη και τόντρηνα λίγο στα δάχτυλα, για να μαλακώσω... Τή στιγμή όμως εκείνη, μπήκε ο φύλακας μέσα με το ποτήρι του κρασιού στο χέρι... Κάνω τότε, πως με πίνει ένας δήχας τρανταχτός... Έβρηξα... Έβρηξα, πούτρενα τα τζάμια !... «Στάσου, μου λέει ο φύλακας. Καλύτερα να σου φέρω νερό με ζάχαρη !... Φέρνει πάλι, κι' άκουσα να θρονούν άσημά: Θάφανε για κοιτάζα !... Τρέχω παρενθύς, λοιπόν, στην κλειδωμένη πόρτα... πατάω το κερί στην κλειδαμιά, κι'



Χαμογέλασε, ευχαριστημένη από τον έπαινο, η Κουκουβάγια, κι' άρχισε τη διήγησή της...

άμέσως αποτυπώνεται επάνω του το σχήμα της !... Ναι, κύριε !... Λέγοντας αυτά τα λόγια η Κουκουβάγια, έδωσε στο Δάσκαλο ένα κομμάτι κίτρινου κεριού... Επάνω στο οποίο είχε αποτυπωθεί τελειωτικά το σχήμα της κλειδαμιάς εκείνης.

—Διάβολο ! σκέπτηκε άνησχα ο Ροδόλφος. Τόσο πολύ ξεγέλασε ο Μόσχος, από αυτό το παμύ της έδωσε και τόση σημασία, γιατί ήταν χωρίς άκομη... Έγώ τον έκανα προσεχτικό, στο σημείο μου, απ' τις δέκα η ώρα κι' έβγαλε τα μέτρα του, βέβαια !... —Καί έχετε τ' άλλο είδα ;... Εξακολούθησε η Κουκουβάγια. Μό- φόντα, έβριμα ύστερα και κιν- κλειδωμένο δωμάτιο, κι' αυτό το είδα τρώει, είδα ίσως δυόδεκα ασφαλώς θα ήταν τα χρυσά νομίσματα !... Τά πρόσεξα καλά, γιατί από το φωτισμένο δωμάτιο που ήμουν, έμεινε και στο άλλο λιγάκι

—Ναι, μπήκα και στο σπίτι !... Έκανα τόσο κλάμμα και τόσο θύση, τόσα που δεν μπορούσα νάβρω, τόσα που δεν μπορούσα νάβρω, τότε ο φύλακας με λήπιθηκε με τα σούτα του... «Έμπα μέσα, μου λέει, να τον τρώει, είδα ίσως δυόδεκα ασφαλώς θα ήταν τα χρυσά νομίσματα !... Τά πρόσεξα καλά, γιατί από το φωτισμένο δωμάτιο που ήμουν, έμεινε και στο άλλο λιγάκι

ήως από τις χαρμάδες της πόρ- τας !...

—Πού τον άφησες το Στραβο- πόδι ;... ούτως άνησχος ο Δάσκα- λος, ενώ τα μάτια του έλαμπαν από άπληστία.

—Ήσυχασε ! του λέει η Κουκου- βάγια, νοιώθοντας τη μυστική άνησχία του κακούργου. Τόσα δεν έχει από αυτούς τους παράδες, ο Στραβοπόδις !... Άλλωστε τον ά- κρησα να κάθεται χαμένος στην άν- τικρυστή εκείνη πόρτα, και να πα- ραφυλάει !... Έτσι, σαν θα πάμε, θα μας πη άν μήνεις ή άν βγήκε κανένας, από το σπίτι αυτό που μας ενδιαφέρει !

—Καλά ! είπε άπότομα ο Δά- σκαλος.

Και τινάχτηκε όρθος άστραυαία. Άρπασε ξαφνικά τον Ροδόλφο από το λαιμό, και τον γκρέμισε μέ- σα στη σκοτεινή τρύπα του ύπο- γείου, αναποδογυρίζοντας μαζί και την καρέκλα του !

Στην ισχυρή και κεραυνόβολο αυτή έκπαισι το άπαισιον κακούρ- γου, η Κουκουβάγια ξαφνιασμένη έμμηξε κωφή, τρώμου.

βλεπε άπολύτως τίποτε. Έβγαλε ένα σάρτο από την τσέπη της, και άναψε ένα κερί. Τό άμυδρο του φως άπλώθηκε πένθιμο στην πένθη- κη εκείνη όπτη του χάματος και της έδωσε την όρη εισόδου της Κό- λισσας.

Έτοιμάζονταν η Κουκουβάγια να κατεβή. Μα ξαφνικά ή σκάλα έ- τριξε πάλι, και ή τερατώδης, ή κα- ταθονία μορφή του Δάσκαλου ξε- πρόβαλε από το άνοιγμα της κα- ταπακτής.

Η Κουκουβάγια, μπρος στο άν- τίστομα του πελιδνού, του άποτρο- παίου και φριχτά άκρωτηριασμένου προσώπου του κακούργου, και μπρος στις άμπαρτες λάμψεις των άγρί- ον ματιών του, άναστήθηκε τρομα- γμένη. Μουρμούρισε :

—Φουρήνι μου, πόσο σε φοβού- μαι !... Μα και πόσο σ' αγαπώ, θ- ταν βέ θέλω έτσι !

—Σταμάσε !... ούρλιαξε έκείνος.

—Άσε τις τρυφερότητες και τά λό- για... και πάμε γρήγορα για τη δεινροστοχία της χήρας !

Ανέβηκε επάνω, Έκλεισε προ- σεκτικά τα δυό φύλλα της κατα- πακτής τα κλειδωσε και τό στερέ- ωσε με σίγουρα με σιδερένιο μο- χλό.

Υστερα μούγκρισε πάλι στην Κουκουβάγια :

—Καλά τον κανόνισα τώρα, αϊ- τόν τον χαμένο !... Μας έτοιμάσε παγίδα... Αὐτή την ώρα όμως, δεν φαντάζομαι να είνε σπινμένη άκό- μη !... Έλα λοιπόν να βιαστούμε, και θα τα μοιράσουμε οι δυό μας !

ΙΕ' ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ

Πέφτοντας τόσο άπότομα ο ά- τυχης Ροδόλφος, χτύπησε τό κε- ράτι του στο σκαλοπάτι και λιποθύ- ησε. Ήταν άναίσθητος πειά, όταν σταμάτησε τό κατασπαστικό του πτό τελευταίο σκαλοπάτι της ά- νειμώσικας του ύπογειου.

Όταν κατέβηκε ο Δάσκαλος κα- τόπιν, σήκωσε στά μπράτσα του τό κορμί του νέου, τό κούβαλσε σε ένα δεύτερο ύπόγειο — πλαγινό με τό πρώτο, αλλά πολύ πιο βαθύ — και τώριξε εκεί. Έπειτα κλειδωσε την πόρτα, με την όποια συγκοινού- νοσαν αυτά τα δυό ύπόγεια, και άβηκε στην άδουσα του καταγα- γίου από την γνωστή μας καταπα- κτή...

Ας αφήσουμε μια στιγμή τη με- γαλα και τον κακούργο, να ηγαί- νουν βιαστικά πώς την δεινρο- στοιχία της χήρας και άς γυρίσου- με στον δυστυχί Ροδόλφο.

Σιγά-σιγά ο νέος συνερχόταν από τη λιποθυμία του. Ήταν ξα- πλωμένος στη λήπισημένη γή του ύπογειου και γύρω του ήταν ά- πλωμένα βρωμερά και παχτά σκα- λιάδια. Άπλωσε τα χέρια του, αρ- χολεύοντας να δη πού βρισκόταν. Ή νοτισμένη δυσωδία του σκετε- νοί αυτόν τάφου τον έπληξε. Άνά- σανε βαρειά. Τα χέρια του άγγι- ζαν στα σκαλοπάτια μιας πέτρινης, κρύας σκάλας. Τα πόδια του, κα- θώς τ' ακούσταν, έπαλαβοδύονταν σε νερολή λάσπη. Και τα σούχα του ήταν μουσκεμένα, καταλαστο- μένα...

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια και νοιώθοντας πόνους σ' όλο τό κορμί του, κατορθώσε ν' ανακαθίσει. Σ' αυτή τη στάσι συνήλθε έντελώς. Με άπλωτες κινήσεις των χεριών του, έβρισε όλο τό κορμί του. Και

βεβαιώθηκε με άνακούφιση, ότι δεν είχε τσακισθί κανένα κόκαλο του. Τέντωσε τό αὐτί του προσεχτι- κά. Κανένας κρότος δεν άκούγεται μέσα στο σκοτάδι. Μονάχα... κά- που έχει κοντά του... άκούγονταν γάτι σαν νύστασμα νερού ληχτού, βρωμερού σαν νερού μιας ύπονό- μου...

Δεν μπόρεσε στην άρχη να έξη- γήση, τί είδους κινήματα ήταν αυτά. Τό μονοδιαμένο μυαλό του προσπαθούσε να σκεφθί και να θυ- μηθί τί είχε άκριβώς συμβή, ως τότε... Μα ξαφνικά, ο νέος πρόσε- ξε ότι ο ψύχους του κινήματος έγινε έντονατερος... κι' ότι νερό πηλούμυρθε τώρα τό ύπόγειο αυτό, σιγά-σιγά !...

Ναι, είχε φθάσει ες τους άστρα- γάλους, ως τις κνήμες του, ως τα γόνατά του πόδα, αὐτό τό βρωμερό νερό... Κι' όσο περνούσε ή ώρα, τό- το ή επιφάνεια του ανέβαινε και τώριζε τη μέση πόδα !

Κατάλαβε και άνατριχίασε : Ό πλημμυρισμένος απ' τις όρρες Ση- ρουάνας, είχε ξεχειλίσει μέσα στους ύπονόμους. Κι' έπειδή τό ύπόγειο αυτό ήταν βαθύ σαν πηγάδι, και πού χαμηλό, από την επιφάνεια του ποταμού, γρήγορα θα πλημμυρίζε κι' αυτό από νερό. Ό Δάσκαλος, είχε τραβήξει, φάνταζε, τη σιδε- ρένα πορτούλα που έφραζε την ύ- πόνομο, και έτσι γρήγορα θα πνι- γόταν ο άτυχος Ροδόλφος μέσα στον βρωμερό κενόν βοήχο !

Ό κίνδυνος, τρομερός και άμε- βος, έξυπνησε όλη την άδάμαστη έ- νεργητικότητα του νέου. Άναστήθη- σε όρθος, και έτρεξε να άνεβή την πέτρινη εκείνη σκάλα ως την κορυ- φή της. Μα εκεί σκόνταψε επάνω σε μια σιδερένια σκουριασμένη πόρ- τα, καλοκλειδωμένη και άτράντα- χτη. Ήταν ή πόρτα με την όποια συγκοινούνταν τα δυό αὐτά ύπό- γεια του καταγωγίου.

Κρύος ιδρώτας κινούσε τώρα στο άνατριχιασμένο του κορμί. Ή πρώ- τη του σκέψι πέταξε όπών Μόσχο. Και μουρμούρισε με απέλπισα :

—Άλλοίμονο, τον πήρα στο λαι- μό μου τον άφωτισμένο μου φίλο !... Άν δεν έχει λάβει τα κατάλληλα μέτρα — ξέννοιστος έσως, γιατί είνε χωρίς άκομη — θα τον σκο- τώση τό άνθροπομόρφο τέρας που λέγεται Δάσκαλος !...

Η σκληρή αυτή σκέψι τον πό- νευε αφάνταστα. Δεκαλάσισε τη δύναμή του και τις προσπάθειες του να ξεφύγη, τριγυρίζοντας δώ και εκεί μέσα στο ύπόγειο, ενώ τό νερό του έρχόταν ως τοις ώμιους του πειά: Μα ούτε καμμία άλλη διέξο- δος ύπληξε, ούτε κ' ή σιδερένια βαρειά πόρτα ένοιούσε να κινήθι από τη θέσι της !...

Ό άδηστικός νερούλος βούρκος άγγιξε σχεδόν τα χείλη του, τώρα. Λίγο άν έμεινε εκεί, θα πνιγόταν. Τού έμεινε όμως, για λίγη ίσως ό- ρα, ένα στερόν καταφύγιο: Ή πέ- τρινη σκάλα !... Και διαπνέει σκαρφάλωσε ως την κορυφή της, πάλι, κι' άκούστηκε με άπύγγοι στη σιδερένια εκείνη πόρτα.

Τα σκαλοπάτια ήταν δεκατρία, έλα-έλα. Κι' από αυτά, τα έννιά ήταν σκεπασμένα κιάλας από τό βούρκο. Ή μαρμα και βρωμερή έ- παρμένα τον ώμος, άνέβαινε γοο- γά τώρα. Σ' ένα τέταρτο της ώ- ράς, ίσως λιγότερο ίσως και πε- ρισσότερο, τα νερά θ' άγγιζαν την άκροτή άέρας για ν' άνέλαν ή- λειθερα... Βρωμερός άπερίγραπτα

κά, άπαισία...

Έκνευσιμένως άνείκτοτα, ο νέος, με τό πένθος στην ψυχή του, και με την άπελπισία στα μάτια του, άδωκα προσπαθούσε να σκεφθί μια διέξοδο σωτηρίας. Και παρὰόταν περισσότερο, όσο θυμόταν τον κίν- δυνο του πιστού του Μόσχο: Πλού- σιος ο Άγγλος αυτός είπατόρης, με άγαπημένη σύζυγο και λατρε- νά παιδιά, είχε ακολουθήσει ά- ρωστοίμενα τον Ροδόλφο στις ίερές του άναζητήσεις... Και τώρα θα πέθανε, έξ αιτίας αυτού του ίδιου Ροδόλφου, δολοφονημένος ίσως ά- πό τον άπαίο Δάσκαλο...

Ξαφνικά διακόπηκε από τους θλι- βερους τους ορμίσμας. Μερικά γλωσσικά ξωάρια, εϊνένητα, σκο- πενόχρωμα και άηδιστικά, μπι- γόντας μικρές δούτατες φωνίτσες, έμνησαν επάνω στο κορμί του και τό σκέπασαν σχεδόν: Ήσαν πον- τία βρωμερά του ύπογειου, διωγ- μένα και αυτά από τό νερό, και τα όποια ζητούσαν τώρα καταφύγιο έ- πάνω στο δυό-τορία τελευταία σκαλο- πάτια κι' επάνω στο κορμί του νέου !

Ανέκραστη βδελυγμία και ά- κά, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

κι' ο άέρας αυτός, μολυσμένος από τη δυσωδία του βούρκου κι' από τις άναπνοές του Ροδόλφου και των άηδών ζώων ζάλαζε πειά τον νέο, και τον μούδιαζε...

Τού ήρθε σκοτοδίνη, επί τέλους. Ή άσπρηξίς του μισοκρυμένου στο νερό λαιμού του σφυροκοπούσαν έντονα... Ή νερολή λάσπη πάφλα- ξε με άπαισία ναυνοριστικό πάφλα- σμα στ' αυτά του...

Έκανε να γλιστρήσει, λιποθύμος πειά κι' ν' άφείθι στην τύχη του...

Μα ξαφνικά σάτερησε :

—Κάτταξε και μόνος σου !... Δεν είνε κανείς από τό λείο, δώ μέσα ! ά- πό την πόρτα κι' έχει στο διπλανό ύπόγειο ή φωνή του Κοκκινοχέρι.

—Φοῦ, διάτανε ! άκούστηκε σε απάντησι, ή βλαστήνια του Μα- χαροβγάλτη. Άληθινά, άδειος είνε αυτός ο τάρος !...

Θέλησε να φωνάξι ο Ροδόλφος, μα ο βούρκος είχε φράξει τό στό- μα του. Τα δήματα άκούστηκαν να άπομακρύνονται, πύσω από τη σι- δερένια πόρτα, και ή άνεμώσικα της καταπακτής έτρεξε ύπόκοφα,

ψε με άνείκτοτα λαχάρα και χαρά, και σήκωσε στα ρομαία του μπρά- τσα τον μισοπνιγμένο νέο !

ΙΣΤ' ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

Ξαναβρίσκουμε τώρα ξαπλωμέ- νον τον Ροδόλφο, μέσα σε μια πο- λυτελή κρεβατοκάμαρα και σ' εκεί- νο άκριβώς τό σπιτι της δεινρο- στοιχίας της χήρας, τό όποιο σό- λευο δίδεν να ληστέη μαζί με τον Δάσκαλο !

Στό τζάκι λαμπρακάει μια ζω- ηρή φωτιά, και μια μεγάλη λάμπα — άκούμπισμένη στο τραπέζι — φωτίζει άπλετα τό δωμάτιο.

Πολυτέλειες πρσινες κορυ- τινές στολίζουν ολόγυρα τό κρεβ- βάτι του Ροδόλφου, τοποθετημένο σε μια γωνία της αιδούσης.

Ένας Μαύρος, γατόρος, με κα- τάμια μαλλιά και φρενιά, με τανιές παρασχηματιστή εμποιη- ρας του σκακιού του, στέκεται δεξιά πλάι στο κρεβάτι. Έξεί- ρει τον σφυγμό του κοιμημένου Ρο- δόλφου, ριχνώντας συγχρόνως πλά- γιες ματιές σ' ένα χρυσό ρολόγι, τό όποιο κρατεί στο χέρι του.

Τέλος, βάσει τό ρολόγι του στην τσέπη, κοιναί τό κεφάλι του θλι- βερά, και προσήλκει στο ξανα- μένο πρόσωπο του νέου βλέμμα ύ- περτάτης σπαργής.

Όρθιος επίσης, και στο ποδα- ρικά του κρεβατιού στέκεται θλιμ- μένος ο Μαχαροβγάλτης. Τα ρού- χα του είνε σχισμένα και καταλε- ρωμένα από τη λάσπη. Τα άχτε- νιστά και βρώμια μαλλιά του στά- ζουν άκόμη από νερό.

Κιτάζει κι' αυτός με θαυμάτη στοργή τον άρρωστο Ροδόλφο. Ά- νησυχεί φρενιά για τό σκεπτικό ύψος του ισχυρού. Κρατεί και την άναπνοή του άκόμη για να μην κώ- νη θόρυβο, και έτσι τό πλάτι του στήθος φουσκώνει, στενοχωριέται και κρυφολαχανιάζει

Μουρμούριζε άσυγχρότως, επί τέλους :

—Πώς νά τόλγες, μωρέ παιδί μου, πώς θ' άρρώστανε έτσι αυτό τό άνήμερο θεριό ;... Όσο θιμού- μα τις κατακεφαλιές, που μου κα- τέβαινε τότε, δεν τό χωρείς ο νους μου πως καίταται έτσι άρρωστος κι' άδύναμος τώρα !... Τι λέτε κι' έσείς, κύρ' γιατί ;... Θα γείανη γρήγορα, άρά γε ;

Χάθηκε κάθε έλπίδα πειά, για τον άμυρο νέο... Ή άπερίγραπτα φρενιά της δούτατης στιγμής, τον έτρεξε σε νύρκη, σε λιποθυμία... Ό βούρκος έφραζε τα μάτια του πειά... Προσπάθησε να διώσει λι- γο τη μύτη του για να άνέλανη... Δεν τό κατόρθωσε... Άνέμισε λι- πόθυμος πειά τα χέρια του...

Και έγκαταλείφθηκε στον διά- νατο.

Μα την ίδια στιγμή, ή σιδερέ- νια πόρτα του ύπογειου άνοιξε βί- βια... Ήταν ο Μαχαροβγάλτης, ο όποιος είχε ξαναγυρίσει άπότομα από τό πλάγινό ύπόγειο, και θα έπληθύσει με κόνια για πού τό δάγκωμα κιάλας με τα κατερά και ηγροά δόντια του !

Έστρελλάθηκε ο Ροδόλφος από άνέκραστη φρενιά... Τό νερό των σκέπας ως τη μέση τώρα... Και πληθώρα ποντικών το σκέπασε την πόδα και τό κεφάλι... Στόν στε- νό πειά έκείνον γάρο, δεν έμεινε άκροτή άέρας για ν' άνέλαν ή- λειθερα... Βρωμερός άπερίγραπτα

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...

Ήταν άπαισία, άπαισία, άπαισία...



Τινάχτηκε άστραυαία όρθος κι' άρπάζοντας τον Ροδόλφο, τον πέταξε μέσα στη σκοτεινή εκείνη τρύπα του ύπογειου...

VI
ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΠΕΙΑ...

A black and white illustration showing a woman in a kimono standing on the left, looking towards a man in a suit who is seated at a desk on the right. The man is looking down at papers on the desk. The woman is holding a small object in her hands. The scene is set in an office or study.

πάνη νά φέρη ένα γιαιρό
πώς βλέποντας τὰ διαμ
νά σέρωνται στο έδαφος
είτε νά τή πάρη καί νά τή

καὶ φιλίᾳ. Ἀγάσανε τέλος
τοῦ νομί καὶ ἀπάντησε καθαρ
καὶ ἄν ξέρω τί θέλετε ν

τε. Έκτος αυτού, θα ήθελα να μάθω με ποιά δικαίωμα με ρωτάτε.

—Ο κ. Σερβιέ έγινε πελιδνός. —Θα σας δείξω εγώ! φώναξε. Μάθετε ότι θα σας στοιχίσουν ή προσβολές σας αυτές έναντιον μου, έναντιον του διευθυντού της Ασφαλείας...

Ο Σάρλ θεώρησε πρόνιμο να επέμεινε και να δώσει έτσι καιρό στον προϊστάμενό του να συνέλθει κάπως.

—Ακούστε, νέε μου, είπε. Ξέρω ότι το άτυχμά σας σας εκκλίνει άρκετα. Μά συνήλθε τώρα. Βρισκόσαστε εδώ στο γραφείο του διευθυντού της Ασφαλείας και πρέπει ν' απαντήσετε στις ερωτήσεις που σας απευθύνουν. Μην προσπαθήτε ν' αποπλανήσετε τη δικαιοσύνη.

Ο μετριοπαθής τόνος του Σάρλ, η σταθερότης της φωνής του, συνετέλεσαν, ώστε ν' ανακτήσει έντελως ο Πιέρ τη διαύγειά του. Μέσα σ'ε μιά στιγμή, κατάλαβε τη σοβαρότητα της καταστάσεως και τη βαρύτητα της ένατιον του κατηγορίας. Ο πέπλος του θόλωνε το μυαλό του ξεκιτισσέκε.

—Πράγματι, είπε, πρέπει να χτύπησα δυνατά. Μά είμαι έτοιμος τώρα ν' απαντήσω σ'ε όλες τις ερωτήσεις σας και πιστέψτε με, κύριε, ότι η πιο ζωηρή μου επιθυμία είναι να βοηθήσω την άδυστοιμία κι' όχι να τη δυσκολεύω στις βρευνές της.

Ο Ριβά έκφραζόταν με τέτοιο τόνο ειλικρινείας, ώστε ο Σάρλ τ'έχασε για μιά στιγμή. Γρήγορα όμως συνέλθε και είπε:

—Δεν θα ζητήσω, παρά να με διαφωτίσετε σ' ένα μόνο σημείο: Τι κάνατε, βγαίνοντας από το στούντιο του Καλμάρ μαζί με τ'α διαμάντια της μισέας Ρουθ Πάρκερ, τ'α οποία είχατε στην τέπη σας; Και τί έκανατε αυτά τ'α διαμάντια;

Ο διευθυντής της Ασφαλείας, ακούγοντας την τελευταία ερώτησι, αναπήδησε στο καθίσμά του.

—Πώς; έκανε. Δεν είχε επάνω του τ'α διαμάντια, όταν τον ξαναθρήκατε;

—Όχι, κύριε διευθυντά... Και του κάκου ψάξαμε, τ'α μιάς του, δεν βρήκατε τίποτε.

—Η υπόθεσις υπερδεύεται, παρατήρησε ο κ. Σερβιέ. Υπάρχουν φαίνεται και συνήγοροι... Θά την έχετε άσχημα, Ριβά, αν δεν αποκαλύψετε το συνένοχο ή τούς συνένοχους σας, που σας περιμέναν στο Βέλγιο!

Ο Πιέρ έμεινε μιά στιγμή άπολιθωμένος από την κατάπληξί του. —Επειτα, μη μπορώντας να συγκρατηθή, ξέσπασε σ' ένα γέλιο πλατύ, δυνατό, ειλικρινές...

—Είπε πολύ άνόητο αυτό! τράβηξε γελώντας. Οί συνένοχοί μου... Το Βέλγιο... Μά αυτά είναι τρέλλες...

Με τη σειρά του, ο Σάρλ θύμωσε. Εύρισκε πώς ο Ριβά το παράκανε.

Πλησίασε το νεαρό ήθοποιό

καί, μ' ένα σφύριγμα που του έκοψε άμέσως το γέλιο, άκούμπησε τ'ο χέρι του στον όμο του και είπε επιτακτικά:

—Απαντήστε μου: Τι κάνατε, βγαίνοντας από το στούντιο;

—Ανέθηκα στο αυτοκίνητό μου, διάβηκε! Άναψα τ'α φώτα, ξεκίνησα.

—Κι' έπειτα;

—Με μιά ξαφνική άπελπισία, ο Πιέρ τράβηξε:

—Δεν ξέρω πειά.

Ο κ. Σερβιέ γέλασε ειρωνικά, πράγμα που έκανε τόν Πιέρ ν' άναγκασθή και ν' αφήσει δυνατά:

—Ναι, δεν ξέρω πειά!

Και στριφογυρίζοντας τ'α χέρια του, πρόσθεσε:

—Ω! τ'ο κεφάλι μου! Τ'ο κεφάλι μου! Τί φριχτή τρύπα στο κεφάλι μου!... Δεν ξέρω πειά τίποτε!... Δεν μπορώ πειά να

του, ο κ. Σερβιέ άποφάσισε να έκοψε μιά τελευταία άπόπειρα.

—Μικρέ μου, είπε, δεν ξέρεις ίσως σ'ε τί κινδύνους έκτίθεσαι με τ'η στάσι σου αυτή. Θά σ'ε στείλω στη φυλακή, θά κάνω προανάκρισι και θά παραπέμψω τ'η δικογραφία στο Κακούργιοδικέο... Δεν σου κρύβω ότι κινδυνεύεις να τιμωρήθης με δέκα χρόνων φυλακή.

Ο Πιέρ άνωρθώθηκε.

—Μά γιατί; Γιατί;

—Γιατί κλέψατε τ'α διαμάντια τ'ης μισέας Πάρκερ.

—Είπε ψέμμα!

—Άρνείστε ότι βγήκατε από τ'ο στούντιο με τ'α διαμάντια στην τσέπη σας;

—Όχι, δεν τ'ο άρνούμαι.

—Και τότε θελήσατε να δραπετεύσετε;

—Ψέμμα! Δεν θέλησα να δραπετεύσω.

—Τότε, πώς εξηγείται τ'ο ότι,

ο έπιβαρνητής θείξε στον Ηρακλή τούς καρπούς τών χειρών του Ριβά και πρόσφερε:

—Έν όνόματι τού νόμου.

Πιέρ Ριβά, σ'ας συλλαμνάς...

Μόλις τελείωσε αυτή τ'η φράσι, ο Ηρακλής, πέρασε τις χειροπέδες στα χέρια του νέου, ο οποίος δεν έκανε ούτε μιά κίνησι διαμαρτυρίας.

Είπε μονάχα:

—Είμαι άδύος... Έλπίζω πώς έσείς, Νατάσα, που με ξέρετε, με πιστεύετε.

Χωρίς να σηκώσει τ'α μάτια της από τ'ην τσάντα της, η στάρ ψιθύρισε:

—Όμολογήστε, Πιέρ... Αυτό είναι τ'ο καλύτερο, που έχετε να κάνετε... Οί δικαστάι θά τ'ο λάθουν ύπ' όψεως τους και θά σας κρίνουν έπεικώς.

Ο νέος δεν άπάντησε, μά μιά θανάσιμη χλωμάδα άπλώθηκε στα χαρακτηριστικά του.

Έκανε μεταβολή και άκολούθησε τόν Ηρακλή, ο οποίος τόν τράβηξε στόν αντίθλαμο.

Η πόρτα που βρόντηξε κλείνοντας, έκανε τ'η μισέας Πάρκερ ν' άνασκιρτήση. Σηκώθηκε και είπε:

—Σας εύχαριστώ για τις προσπάθειές σας, κύριε διευθυντά, και δεν άπελπίζομαι ν'ε ξαναθρώ τ'α διαμάντια μου, άφοδ κρατάτε τόν ένοχο.

—Έχετε έμπιστοσύνη, κυρία. Μερικές μέρες στη φυλακή, θά κάνουν τ'ο Ριβά πιδ εύγλωττο και θά μάθουμε πού έκρυψε τ'α διαμάντια.

Η κ. Άλθαρεζ δεν άφησε τ'ην Άμερικανίδα ν' απαντήση και, λαβαίνοντας τ'ο λόγο, είπε:

—Έχω μιά λεπτή άνακοίνωσι να σας κάνω, κύριε διευθυντά.

Ο Πιέρ Ριβά εξέητησε τελευταία από τόν κουνιάδο μου καθηγητή Λουσίνο, να τόν βοηθήσει σ'ε μιά υπόθεσι έντελως τραγική. Ο καθηγητής δέχτηκε, μά υπό όρισμένους όρους. Προπάντων, κράτηση τ'ο δικαίωμα ν' αποκαλύψη στη δικαιοσύνη τ'ο πραγματικό όνομα τού Ριβά, αν άπρόοπτες συνθήκες τόν εξαναγκάσουν σ' αυτόν.

Ο Σάρλ και ο Σερβιέ άκουγαν με μιά περιέργεια γεμάτη πάθος τις άποκαλύψεις τ'ης Κάρεν.

—Και ποιά είναι τ'ο όνομα τού Πιέρ Ριβά, κυρία;

—Ονομάζεται Πιέρ Ραβιέρ και είναι γιός τού Έθαριστ Ραβιέρ.

—Μά ο Πιέρ Ραβιέρ πέθανε!

—Όχι! Τόν θεώρησαν μόνο ως πνιγμένο, χωρίς να βρουν τ'ο πτώμα του. Ο Πιέρ Ριβά μ'ας απέδειξε τ'ην άθεντικότητά τόν λεγομένου του.

Προς μεγάλη κατάπληξι τ'ης κ. Άλθαρεζ, η Νατάσα έπιβεβαίωσε τ'α λεγόμενά τ'ης.

(Άκολουθεί)

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΓΑΜΟΙ



φημερίδα μπροστά τους.

Εξαφνα, μιά λάμψι πέρασε από τ'α μάτια τ'ης Όλγας.

Ξεί προτήτερα αν ο άνδρας τ'ης είχε βγ'η κιόλας έξω, εκείνος είχε φροντίσει να μ'όν αντιληφθή η γυναίκα του τ'η στιγμή που έθγαινε.

Εκείνος έθγαινε από τ'η μιά πόρτα τού ταχυδρομείου, άφοδ έρριξε τ'ο γράμμα του, δ-ταν εκείνη έμπαине από τ'ην άλλη για να ρίξει τ'ο δικό τ'ης. Κάποις δεν άντελή φητ'ο ν'ά λ-λον...

Επε ι τ'α από τρεις μέρες, ο κά-θεις τους έ-λαθε ένα γράμμα απ' τ'ο ταχυδρομείο. Και τ'α δυο περιεχόμενά τους, αδέξια γραμμένα, σχεδόν κουτά. Και ό-μως εκείνο τού βράδυ, όταν κάθισαν στο τραπέζι, ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι, και οι δυο τους προσπαθούσαν πώς να φερθούν πιδ περιποιητικοί ο ένας στόν άλλον. Έτσι κάνουν πάντοτε οί παντρεμέ-νοι, όταν ο ένας κρατεί κάτι μυστικό από τόν άλλον, όταν ο ένας προσπαθε' να παραπλάνη τόν άλλον...

Είπε, πέρασαν κάπου τρεις εβδομάδες. Σ' αυτό τ'ο διάστημα, πολλά γράμματα στάληκαν και πάρθηκαν απ' τ'ο ταχυδρομείο, διαδόθηκαν μιά και δυο φορές τ'ο καθένα και κάλ δυο φορές σάν θησαυροί σ'α ι-δαιτερα συρτάρια τών δυο συζύγων. Καί τέλος — οί αισθηματίες βολιδοσκοπούνται πάν-τοτε ψυχικώς, προτ'ο άποφασί-σουν και προσωπικώς να γνω-ριστούν — ήρθε η στιγμή ένός πρώτου ραντεβού και για τόν Έρμπερτ και για τ'ην Όλγα.

Τ'ο άπόγευμα θά λείψω σ'η-μερα από τ'ο σπίτι, γιατί... έ-ιπε

Η Όλγα κλεισθηκε στο μπουντουάρ τ'ης, κάθισε στο

μικρό τ'ης γραφείο κι' έγραψε ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος εκείνον τόν καθ'ώς πρέπει κύριο, που ζητούσε να γνωρίση μιά γυναίκα με καρδιά... Καί ο Έρμπερτ επίσης κλεισθηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του κι' έ-γραψε κι' αυτός ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος τ'ην κυρία εκείνη, που είχε άτυχισμένη μέ-ρι τ'οτε στην άγάπη και πού ζητού-σε τόν άνδρα πού θά μπορούσε ν'α την καταλάβη... Έτσι συμ-θαίνει συχνά, όταν κάτι κενό αισθάνεται μέσα του και, δ-ταν κάτι ψιλά, κι' όταν η ψιφα του και οί πόθοι του είναι ακό-μη ακαθόριστοι, χωρίς φόβος, χωρίς υπόστασι πραγματική. Κάθεται τότε και γράφει επι-στολές, χωρίς να βάζη από κά-τω και τ'ο όνομά του...

Επειτα, ντύθηκαν και οι δυο τους και ξεκίνησαν για τ'ο τα-χυδρομείο. Εκείνη, είχε προσέ-ξει προτήτερα αν ο άνδρας τ'ης είχε βγ'η κιόλας έξω, εκείνος είχε φροντίσει να μ'όν αντιληφθή η γυναίκα του τ'η στιγμή που έθγαινε.

Εκείνος έθγαινε από τ'η μιά πόρτα τού ταχυδρομείου, άφοδ έρριξε τ'ο γράμ-μα του, δ-ταν εκείνη έμπαине από τ'ην άλλη για να ρίξει τ'ο δικό τ'ης. Κάποις δεν άντελή φητ'ο ν'ά λ-λον...

Επε ι τ'α από τρεις μέρες, ο κά-θεις τους έ-λαθε ένα γράμμα απ' τ'ο ταχυδρομείο. Και τ'α δυο περιεχόμενά τους, αδέξια γραμμένα, σχεδόν κουτά. Και ό-μως εκείνο τού βράδυ, όταν κάθισαν στο τραπέζι, ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι, και οι δυο τους προσπαθούσαν πώς να φερθούν πιδ περιποιητικοί ο ένας στόν άλλον. Έτσι κάνουν πάντοτε οί παντρεμέ-νοι, όταν ο ένας κρατεί κάτι μυστικό από τόν άλλον, όταν ο ένας προσπαθε' να παραπλάνη τόν άλλον...

Είπε, πέρασαν κάπου τρεις εβδομάδες. Σ' αυτό τ'ο διάστημα, πολλά γράμματα στάληκαν και πάρθηκαν απ' τ'ο ταχυδρομείο, διαδόθηκαν μιά και δυο φορές τ'ο καθένα και κάλ δυο φορές σάν θησαυροί σ'α ι-δαιτερα συρτάρια τών δυο συζύγων. Καί τέλος — οί αισθηματίες βολιδοσκοπούνται πάν-τοτε ψυχικώς, προτ'ο άποφασί-σουν και προσωπικώς να γνω-ριστούν — ήρθε η στιγμή ένός πρώτου ραντεβού και για τόν Έρμπερτ και για τ'ην Όλγα.

Τ'ο άπόγευμα θά λείψω σ'η-μερα από τ'ο σπίτι, γιατί... έ-ιπε

Η Όλγα κλεισθηκε στο μπουντουάρ τ'ης, κάθισε στο

μικρό τ'ης γραφείο κι' έγραψε ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος εκείνον τόν καθ'ώς πρέπει κύριο, που ζητούσε να γνωρίση μιά γυναίκα με καρδιά... Καί ο Έρμπερτ επίσης κλεισθηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του κι' έ-γραψε κι' αυτός ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος τ'ην κυρία εκείνη, που είχε άτυχισμένη μέ-ρι τ'οτε στην άγάπη και πού ζητού-σε τόν άνδρα πού θά μπορούσε ν'α την καταλάβη... Έτσι συμ-θαίνει συχνά, όταν κάτι κενό αισθάνεται μέσα του και, δ-ταν κάτι ψιλά, κι' όταν η ψιφα του και οί πόθοι του είναι ακό-μη ακαθόριστοι, χωρίς φόβος, χωρίς υπόστασι πραγματική. Κάθεται τότε και γράφει επι-στολές, χωρίς να βάζη από κά-τω και τ'ο όνομά του...

Επειτα, ντύθηκαν και οι δυο τους και ξεκίνησαν για τ'ο τα-χυδρομείο. Εκείνη, είχε προσέ-ξει προτήτερα αν ο άνδρας τ'ης είχε βγ'η κιόλας έξω, εκείνος είχε φροντίσει να μ'όν αντιληφθή η γυναίκα του τ'η στιγμή που έθγαινε.

Εκείνος έθγαινε από τ'η μιά πόρτα τού ταχυδρομείου, άφοδ έρριξε τ'ο γράμ-μα του, δ-ταν εκείνη έμπαине από τ'ην άλλη για να ρίξει τ'ο δικό τ'ης. Κάποις δεν άντελή φητ'ο ν'ά λ-λον...

Επε ι τ'α από τρεις μέρες, ο κά-θεις τους έ-λαθε ένα γράμμα απ' τ'ο ταχυδρομείο. Και τ'α δυο περιεχόμενά τους, αδέξια γραμμένα, σχεδόν κουτά. Και ό-μως εκείνο τού βράδυ, όταν κάθισαν στο τραπέζι, ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι, και οι δυο τους προσπαθούσαν πώς να φερθούν πιδ περιποιητικοί ο ένας στόν άλλον. Έτσι κάνουν πάντοτε οί παντρεμέ-νοι, όταν ο ένας κρατεί κάτι μυστικό από τόν άλλον, όταν ο ένας προσπαθε' να παραπλάνη τόν άλλον...

Είπε, πέρασαν κάπου τρεις εβδομάδες. Σ' αυτό τ'ο διάστημα, πολλά γράμματα στάληκαν και πάρθηκαν απ' τ'ο ταχυδρομείο, διαδόθηκαν μιά και δυο φορές τ'ο καθένα και κάλ δυο φορές σάν θησαυροί σ'α ι-δαιτερα συρτάρια τών δυο συζύγων. Καί τέλος — οί αισθηματίες βολιδοσκοπούνται πάν-τοτε ψυχικώς, προτ'ο άποφασί-σουν και προσωπικώς να γνω-ριστούν — ήρθε η στιγμή ένός πρώτου ραντεβού και για τόν Έρμπερτ και για τ'ην Όλγα.

Τ'ο άπόγευμα θά λείψω σ'η-μερα από τ'ο σπίτι, γιατί... έ-ιπε

Η Όλγα κλεισθηκε στο μπουντουάρ τ'ης, κάθισε στο

μικρό τ'ης γραφείο κι' έγραψε ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος εκείνον τόν καθ'ώς πρέπει κύριο, που ζητούσε να γνωρίση μιά γυναίκα με καρδιά... Καί ο Έρμπερτ επίσης κλεισθηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του κι' έ-γραψε κι' αυτός ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος τ'ην κυρία εκείνη, που είχε άτυχισμένη μέ-ρι τ'οτε στην άγάπη και πού ζητού-σε τόν άνδρα πού θά μπορούσε ν'α την καταλάβη... Έτσι συμ-θαίνει συχνά, όταν κάτι κενό αισθάνεται μέσα του και, δ-ταν κάτι ψιλά, κι' όταν η ψιφα του και οί πόθοι του είναι ακό-μη ακαθόριστοι, χωρίς φόβος, χωρίς υπόστασι πραγματική. Κάθεται τότε και γράφει επι-στολές, χωρίς να βάζη από κά-τω και τ'ο όνομά του...

Επειτα, ντύθηκαν και οι δυο τους και ξεκίνησαν για τ'ο τα-χυδρομείο. Εκείνη, είχε προσέ-ξει προτήτερα αν ο άνδρας τ'ης είχε βγ'η κιόλας έξω, εκείνος είχε φροντίσει να μ'όν αντιληφθή η γυναίκα του τ'η στιγμή που έθγαινε.

Εκείνος έθγαινε από τ'η μιά πόρτα τού ταχυδρομείου, άφοδ έρριξε τ'ο γράμ-μα του, δ-ταν εκείνη έμπαине από τ'ην άλλη για να ρίξει τ'ο δικό τ'ης. Κάποις δεν άντελή φητ'ο ν'ά λ-λον...

Επε ι τ'α από τρεις μέρες, ο κά-θεις τους έ-λαθε ένα γράμμα απ' τ'ο ταχυδρομείο. Και τ'α δυο περιεχόμενά τους, αδέξια γραμμένα, σχεδόν κουτά. Και ό-μως εκείνο τού βράδυ, όταν κάθισαν στο τραπέζι, ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι, και οι δυο τους προσπαθούσαν πώς να φερθούν πιδ περιποιητικοί ο ένας στόν άλλον. Έτσι κάνουν πάντοτε οί παντρεμέ-νοι, όταν ο ένας κρατεί κάτι μυστικό από τόν άλλον, όταν ο ένας προσπαθε' να παραπλάνη τόν άλλον...

Είπε, πέρασαν κάπου τρεις εβδομάδες. Σ' αυτό τ'ο διάστημα, πολλά γράμματα στάληκαν και πάρθηκαν απ' τ'ο ταχυδρομείο, διαδόθηκαν μιά και δυο φορές τ'ο καθένα και κάλ δυο φορές σάν θησαυροί σ'α ι-δαιτερα συρτάρια τών δυο συζύγων. Καί τέλος — οί αισθηματίες βολιδοσκοπούνται πάν-τοτε ψυχικώς, προτ'ο άποφασί-σουν και προσωπικώς να γνω-ριστούν — ήρθε η στιγμή ένός πρώτου ραντεβού και για τόν Έρμπερτ και για τ'ην Όλγα.

Τ'ο άπόγευμα θά λείψω σ'η-μερα από τ'ο σπίτι, γιατί... έ-ιπε

Η Όλγα κλεισθηκε στο μπουντουάρ τ'ης, κάθισε στο

μικρό τ'ης γραφείο κι' έγραψε ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος εκείνον τόν καθ'ώς πρέπει κύριο, που ζητούσε να γνωρίση μιά γυναίκα με καρδιά... Καί ο Έρμπερτ επίσης κλεισθηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του κι' έ-γραψε κι' αυτός ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος τ'ην κυρία εκείνη, που είχε άτυχισμένη μέ-ρι τ'οτε στην άγάπη και πού ζητού-σε τόν άνδρα πού θά μπορούσε ν'α την καταλάβη... Έτσι συμ-θαίνει συχνά, όταν κάτι κενό αισθάνεται μέσα του και, δ-ταν κάτι ψιλά, κι' όταν η ψιφα του και οί πόθοι του είναι ακό-μη ακαθόριστοι, χωρίς φόβος, χωρίς υπόστασι πραγματική. Κάθεται τότε και γράφει επι-στολές, χωρίς να βάζη από κά-τω και τ'ο όνομά του...

Επειτα, ντύθηκαν και οι δυο τους και ξεκίνησαν για τ'ο τα-χυδρομείο. Εκείνη, είχε προσέ-ξει προτήτερα αν ο άνδρας τ'ης είχε βγ'η κιόλας έξω, εκείνος είχε φροντίσει να μ'όν αντιληφθή η γυναίκα του τ'η στιγμή που έθγαινε.

Εκείνος έθγαινε από τ'η μιά πόρτα τού ταχυδρομείου, άφοδ έρριξε τ'ο γράμ-μα του, δ-ταν εκείνη έμπαине από τ'ην άλλη για να ρίξει τ'ο δικό τ'ης. Κάποις δεν άντελή φητ'ο ν'ά λ-λον...

Επε ι τ'α από τρεις μέρες, ο κά-θεις τους έ-λαθε ένα γράμμα απ' τ'ο ταχυδρομείο. Και τ'α δυο περιεχόμενά τους, αδέξια γραμμένα, σχεδόν κουτά. Και ό-μως εκείνο τού βράδυ, όταν κάθισαν στο τραπέζι, ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι, και οι δυο τους προσπαθούσαν πώς να φερθούν πιδ περιποιητικοί ο ένας στόν άλλον. Έτσι κάνουν πάντοτε οί παντρεμέ-νοι, όταν ο ένας κρατεί κάτι μυστικό από τόν άλλον, όταν ο ένας προσπαθε' να παραπλάνη τόν άλλον...

Είπε, πέρασαν κάπου τρεις εβδομάδες. Σ' αυτό τ'ο διάστημα, πολλά γράμματα στάληκαν και πάρθηκαν απ' τ'ο ταχυδρομείο, διαδόθηκαν μιά και δυο φορές τ'ο καθένα και κάλ δυο φορές σάν θησαυροί σ'α ι-δαιτερα συρτάρια τών δυο συζύγων. Καί τέλος — οί αισθηματίες βολιδοσκοπούνται πάν-τοτε ψυχικώς, προτ'ο άποφασί-σουν και προσωπικώς να γνω-ριστούν — ήρθε η στιγμή ένός πρώτου ραντεβού και για τόν Έρμπερτ και για τ'ην Όλγα.

Τ'ο άπόγευμα θά λείψω σ'η-μερα από τ'ο σπίτι, γιατί... έ-ιπε

Η Όλγα κλεισθηκε στο μπουντουάρ τ'ης, κάθισε στο

μικρό τ'ης γραφείο κι' έγραψε ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος εκείνον τόν καθ'ώς πρέπει κύριο, που ζητούσε να γνωρίση μιά γυναίκα με καρδιά... Καί ο Έρμπερτ επίσης κλεισθηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του κι' έ-γραψε κι' αυτός ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος τ'ην κυρία εκείνη, που είχε άτυχισμένη μέ-ρι τ'οτε στην άγάπη και πού ζητού-σε τόν άνδρα πού θά μπορούσε ν'α την καταλάβη... Έτσι συμ-θαίνει συχνά, όταν κάτι κενό αισθάνεται μέσα του και, δ-ταν κάτι ψιλά, κι' όταν η ψιφα του και οί πόθοι του είναι ακό-μη ακαθόριστοι, χωρίς φόβος, χωρίς υπόστασι πραγματική. Κάθεται τότε και γράφει επι-στολές, χωρίς να βάζη από κά-τω και τ'ο όνομά του...

Επειτα, ντύθηκαν και οι δυο τους και ξεκίνησαν για τ'ο τα-χυδρομείο. Εκείνη, είχε προσέ-ξει προτήτερα αν ο άνδρας τ'ης είχε βγ'η κιόλας έξω, εκείνος είχε φροντίσει να μ'όν αντιληφθή η γυναίκα του τ'η στιγμή που έθγαινε.

Εκείνος έθγαινε από τ'η μιά πόρτα τού ταχυδρομείου, άφοδ έρριξε τ'ο γράμ-μα του, δ-ταν εκείνη έμπαине από τ'ην άλλη για να ρίξει τ'ο δικό τ'ης. Κάποις δεν άντελή φητ'ο ν'ά λ-λον...

Επε ι τ'α από τρεις μέρες, ο κά-θεις τους έ-λαθε ένα γράμμα απ' τ'ο ταχυδρομείο. Και τ'α δυο περιεχόμενά τους, αδέξια γραμμένα, σχεδόν κουτά. Και ό-μως εκείνο τού βράδυ, όταν κάθισαν στο τραπέζι, ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι, και οι δυο τους προσπαθούσαν πώς να φερθούν πιδ περιποιητικοί ο ένας στόν άλλον. Έτσι κάνουν πάντοτε οί παντρεμέ-νοι, όταν ο ένας κρατεί κάτι μυστικό από τόν άλλον, όταν ο ένας προσπαθε' να παραπλάνη τόν άλλον...

Είπε, πέρασαν κάπου τρεις εβδομάδες. Σ' αυτό τ'ο διάστημα, πολλά γράμματα στάληκαν και πάρθηκαν απ' τ'ο ταχυδρομείο, διαδόθηκαν μιά και δυο φορές τ'ο καθένα και κάλ δυο φορές σάν θησαυροί σ'α ι-δαιτερα συρτάρια τών δυο συζύγων. Καί τέλος — οί αισθηματίες βολιδοσκοπούνται πάν-τοτε ψυχικώς, προτ'ο άποφασί-σουν και προσωπικώς να γνω-ριστούν — ήρθε η στιγμή ένός πρώτου ραντεβού και για τόν Έρμπερτ και για τ'ην Όλγα.

Τ'ο άπόγευμα θά λείψω σ'η-μερα από τ'ο σπίτι, γιατί... έ-ιπε

Η Όλγα κλεισθηκε στο μπουντουάρ τ'ης, κάθισε στο

μικρό τ'ης γραφείο κι' έγραψε ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος εκείνον τόν καθ'ώς πρέπει κύριο, που ζητούσε να γνωρίση μιά γυναίκα με καρδιά... Καί ο Έρμπερτ επίσης κλεισθηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του κι' έ-γραψε κι' αυτός ένα γράμμα. Φυσικά, έγραψε πρ'ος τ'ην κυρία εκείνη, που είχε άτυχισμένη μέ-ρι τ'οτε στην άγάπη και πού ζητού-σε τόν άνδρα πού θά μπορούσε ν'α την καταλάβη... Έτσι συμ-θαίνει συχνά, όταν κάτι κενό αισθάνεται μέσα του και, δ-ταν κάτι ψιλά, κι' όταν η ψιφα του και οί πόθοι του είναι ακό-μη ακαθόριστοι, χωρίς φόβος, χωρίς υπόστασι πραγματική. Κάθεται τότε και γράφει επι-στολές, χωρίς να βάζη από κά-τω και τ'ο όνομά του...

Επειτα, ντύθηκαν και οι δυο τους και ξεκίνησαν για τ'ο τα-χυδρομείο. Εκείνη, είχε προσέ-ξει προτήτερα αν ο άνδρας τ'ης είχε βγ'η κιόλας έξω, εκείνος είχε φροντίσει να μ'όν αντιληφθή η γυναίκα του τ'η στιγμή που έθγαινε.

Εκείνος έθγαινε από τ'η μιά πόρτα τού ταχυδρομείου, άφοδ έρριξε τ'ο γράμ-μα του, δ-ταν εκείνη έμπαине από τ'ην άλλη για να ρίξει τ'ο δικό τ'ης. Κάποις δεν άντελή φητ'ο ν'ά λ-λον...

Επε ι τ'α από τρεις μέρες, ο κά-θεις τους έ-λαθε ένα γράμμα απ' τ'ο ταχυδρομείο. Και τ'α δυο περιεχόμενά τους, αδέξια γραμμένα, σχεδόν κουτά. Και ό-μως εκείνο τού βράδυ, όταν κάθισαν στο τραπέζι, ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι, και οι δυο τους προσπαθούσαν πώς να φερθούν πιδ περιποιητικοί ο ένας στόν άλλον. Έτσι κάνουν πάντοτε οί παντρεμέ-νοι, όταν ο ένας κρατεί κάτι μυστικό από τόν άλλον, όταν ο ένας προσπαθε' να παραπλάνη τόν άλλον...

Είπε, πέρασαν κάπου τρεις εβδομάδες. Σ' αυτό τ'ο διάστημα, πολλά γράμματα στάληκαν και πάρθηκαν απ' τ'ο ταχυδρομείο, διαδόθηκαν μιά και δυο φορές τ'ο καθένα και κάλ δυο φορές σάν θησαυροί σ'α ι-δαιτερα συρτάρια τών δυο συζύγων. Καί τέλος — οί αισθηματίες βολιδοσκοπούνται πάν-τοτε ψυχικώς, προτ'ο άποφασί-σουν και προσωπικώς να γνω-ριστούν — ήρθε η στιγμή ένός πρώτου ραντεβού και για τόν Έρμπερτ και για τ'ην Όλγα.

Τ'ο άπόγευμα θά λείψω σ'η-μερα από τ'ο σπίτι, γιατί... έ-ιπε

Η Όλγα κλεισθηκε στο μπουντουάρ τ'ης, κάθισε στο

ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

(Η συνέχεια εκ της σελ. 376)
 πώς δεν είχε πάσει τον σταυρό στα χέρια της από την τελευταία φορά που τον φόρεσε...

Από εκείνη τη στιγμή, η Λίνα θυδίστηκε σε συλλογισμούς. Μήπως είχε αντικαταστήσει το κόσμημα με χαμιά ατομικής; Άλλα, αν είχε συμβεί ένα τέτοιο πράγμα, πώς ήταν δυνατόν να μη το αντιληφθεί άμεσα ο Σερ Τζορτζ; Μάταια η Λίνα βασάνισε τη σκέψη της και προσπαθούσε να ξεγυμνώσει και να συνδέσει τα περιεργά συμβάντα της περασμένης βραδιάς με την παρατήρηση του Λόρδου Λέβινσον. Έκείνη τη στιγμή, ο Νίγκελ την πλησίασε και τη ρώτησε αν ήθελε να χορέψει και έτσι η νεαρή γυναίκα έξεχσε προς στιγμήν το πρόβλημα που την στενοχωρούσε τόσο.

Ώστόσο, χωρίς να ξέρει γιατί, της έκανε εντύπωση πως ο Νίγκελ χάρισε πολλές φορές με τη Σάνσια, τη γραμματέα του παριζιέρου, και της κοινοποίησε. Ανεπιθύμητοι αν ήταν ένα άλλο φλέγμα ή μήπως υπήρχε κανένα βαθύτερο αίσθημα μεταξύ τους. Με τη σκέψη αυτή, η νεαρή γυναίκα ένιωθε έναν κρυφό πόνο και ξαφνικά κατάλαβε πως και η ίδια αγαπούσε τον υψηλό, μελαχροινό και τόσο χαριτωμένο Νίγκελ...

Την επομένη, ο καιρός ήταν βορραρός κι όλας έμειναν στον πάγο. Το βράδυ, οι Λέβινσον είχαν καλέσει μερικές οικογένειες από τους γειτονικούς πόρους σ' ένα χορό μεταμεσημέριων που είχαν διοργανώσει.

Η Λίνα είχε ντυθεί με μια κομψή τουαλέτα και είχε φορέσει μια βαρύτερη παλαιά νταντελένια Ισπανική μαντίλλα, την οποία της δάνεισε η Λαίδη Λέβινσον. Όταν βγήκε από την αίθουσα της, έφερε μια μαντίλλα κάτω στο μεγάλο χόρτο, όπου αρκετά από τους καλεσμένους είχαν συγκεντρωθεί. Καί ξαφνικά, εκεί που καθόταν από τη μεγάλη σάλα, έμεινε βρόντη, μ' ορθάνοιχτα μάτια. Εκεί, ανάμεσα σε δοξαριές μικροπύλων, Μίκι Μάου και κολομπάνες, στεκόταν και ξεχωρούσε λευκότερος και περφηγανός ο Νίγκελ Λέον. Μα το καταπληκτικό ήταν ότι φορούσε ένα εφάρμοστο, μαύρο μεταξωτό μαντί, και μια λεπτή μαύρη μάσκα...

Μηχανικά, σαν μέσα σ' ένα δεινό, η Λίνα χόρεψε και κούρηντισε. Είχε πει την βεβαιότητα, πως ο Νίγκελ ήταν ο νυχτερινός επισκέπτης της! Αλλά την είχε δει σε χειροπέδα και της είχε δώσει τα δυο χέρια, φλογερά φίλα... Άλλά αφού ήθελε να κλέψει, γιατί δεν πήρε τον σταυρό; Τι σήμαινε αυτό το μυστήριο; Τι έσημαινε το αλλαγμα της βελούδινης θήκης...

Τέλος, δεν βάσταζε και σε μια στιγμή που χόρευε με τον Νίγκελ, η Λίνα είπε:

—Είπε η τελευταία φορά που σας μιλώ και που χορεύω μαζί σας... Σας αναγνώρισα. Μη θέλετε να κρυφτείτε... ελθετε...

—Ένας κλέφτης; δικαίως ο

Νίγκελ, αδιάτακτα. Κι αν είμαι, μ' αυτό π; Ναί! Όμολογώ πως σας έδωσα δυο φίλα!... Ακούστε! Έλτε μαζί μου, θέλω να σας μιλήσω... Πάμε στο γραφείο της Σάνσια...

—Στο γραφείο της Σάνσια; ρώτησε η Λίνα κατάπληκτη.
 —Ναί! Έξω θα μιλήσουμε ξεκούρατα και θα σας εξηγήσω...
 —Όταν βρεθήκαμε μόνοι τους, ο Τζορτζ πήρε κι άνοιξε ένα σκατάκι του γυναικείου και πήρε από μέσα μια μικρή βελούδινη θήκη, και είπε στην Λίνα να την άνοιξει.

Η νεαρή γυναίκα υπήκουσε και κατάπληκτη αναγνώρισε τον περιφωτισμένο περιλαμπρό σταυρό.

—Είπε πραγματικά; μια μοναδική απομνήμιση, δεν βρίζετε; ρώτησε ο Νίγκελ. Μονάχα ένας ελδύμων θα μπορούσε να το αντιληφθεί. Έγινε κατά παραγγελία του πατέρα μου.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε! είπε η Λίνα αστασιμένη. Πώς βρίσκται αυτός ο σταυρός στο συρτάρι της Μίς Σάνσια, αφού ανήκει στην οικογένειά σας, όπως λέτε;... Έκτός, πρόθεσε σκεπτική — αν και ένας άλλος κλέφτης θέλησε ν' αντικαταστήσει τον γνήσιο σταυρό με την απομίμηση και σεις... Ξαναβάλτε το γνήσιο κόσμημα στη θέση του!

—Ναί! Ακριβώς αυτό συνέβη! είπε ο Νίγκελ. Αυτόν τον σταυρό ο μακαρίτης ο πατέρας μου, τον προσέφερε για την μοναχοκόρη του, την αδελφή μου Σάνσια — γιατί πρέπει να ξέρετε πως η Σάνσια δεν λέγεται Ρένγκουντ πραγματικά, αλλά Λέον... Πήρε αυτό το όνομα για να προσληφθεί ως γραμματέας του Λόρδου Λέβινσον... Σας παρακαλώ να την κινήσετε επικοινωνία! Ο πλοίαρχος Λέβινσον αγόρασε τον σταυρό, όπως και τα άλλα αντικείμενα του πατέρα μας σ' εξαιρετική τιμή, συνεννοημένος με τον πληρεξούσιο δικηγόρο μας, έναν καλάνθηρο καταχραστή... Η Σάνσια είχε από χέρια της την απομίμηση του κοσμήματος... Θέλησε λοιπόν να αντικαταστήσει μ' αυτήν τον αληθινό σταυρό... Δεν ήθελε φυσικά να δικαιολογήσει την πράξη της Σάνσια... Υπήρξαμε άτιχες στη ζωή μας, αυτό είναι βλο... Ακούσατε νομίζω τον καιγό μας εκείνο το πρωινό! Τι μάλλον για την πράξη της! Δεν είχε το δικαίωμα ν' αλλάξει τον σταυρό, όπως κι' εγώ δεν είχα το δικαίωμα να... σας μιλήσω!

Άλλά ενώ έλεγε αυτά τα λόγια, ο Νίγκελ πήρε την Λίνα στην αγκαλιά του, και τη γέμισε φίλα... Απλή τη φορά, αγαπημένη μου, είπα γελώντας, είσα ελδύμων να φύγεις αν θέλεις!

Μα η Λίνα δεν έφυγε!

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ "ΜΙΣΣ. ΠΕΤΖΥ

(Η συνέχεια εκ της σελ. 405)
 σες τη μίς Πέτζυ Γκρόντεν. "Αν δεν μου όμολογήσεις τον σπέντο σου, θ' αποκαλύψω το έγκλημά σου και θα σε στείλω στα κάτεργα."

Έκείνος θύμωσε και φώναξε τους υπηρέτες να διώξουν διά της βίας τον αστυνομικό. Μα ο Κρόβελ δεν έχασε το πάθος του. Με απάθεια του είπε ότι ήξερε πως είχε γίνει το έγκλημά του και κατάρρε με πολλά τεχνάσματα να τον κάνει ν' ομολογήσει. Καί τότε αποκαλύφθηκαν τα έξης καταπληκτικά πράγματα. Ο Τζορτζ Ντόισερ θέλοντας να εκδικηθεί τον θάνατο του γιου του είχε υποσχεθεί έναν υπηρέτη του και του είχε υποβάλει την σκέψη να πάει κρυφά στο σπίτι του Γκρόντεν, εκείνη τη νύχτα και να σκοτώσει την μίς Πέτζυ. Και

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

(Η συνέχεια εκ της σελ. 398)
 να γραφή ποτέ!... "Α, Θεέ μου, τι πιστικά, λογικά. Έξαρνα, χτύπησε με τη γραφή του το τραπέζι και ανεφώνησε πεισματόμενος:

—Έχεις δίκιο, Παύλινα! Και σε ευχαριστώ, που μου άνοιξες έτσι τα μάτια! Καλά, λοιπόν!... Απ' έδω και μπρός, ή κυρία ντε Λάριμ θα υποχρή να στέκη όλη τη μέρα μπρος στον καθρέφτη για να δοκιμάσει τα κανονικά καπέλα της, απ' έδω και μπρός, ο μικρός Ουμπέρ θα μπορεί να κοιμάται όσο θέλει... Και όσο για το σύγγραμμά μου κι ντε Λάριμ, καταλαβαίνω πως είναι κι' αυτό για τους ξένους και τους γειτόνους, πως δεν πρόκειται

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

(Η συνέχεια εκ της σελ. 371)
 άξαφνα στον Περίπατο των "Αγρίων". Ο Χάρου έκανε πως δεν την είδε. Μα η Έβελινα έτρεξε κοντά του ολόγυρη.

—Σ' ευχαριστώ, Χάρου! του είπε.

—Ω για ποιά λόγο;... Έκανε ο Χάρου αδιάφορος.

—Πού ήρθες να με βρεις! του απάντησε η Έβελινα. Έλα, φτάει παιά.

—Αφίσε αυτή την κομωδία! Όπως έπαυες την αγάπη σου κομωδία ή γράμματα, έτσι κι' εγώ θέλω να ακολουθήσω το παράδειγμά σου, τραπέζιδα.

—Δεν καταλαβαίνω... Έκανε ο Χάρου.

—Ω, είναι απλούστατο! Έχεις το βράδυ στο Περούς; είδε η Λαίδη Κόρμα. Την άλλη μέρα λοιπόν μου τηλεφώνησε για

ο υπηρέτης εξετέλεσε με αξιοπρεπή τέχνη το έγκλημα. "Όσο τώρα γιατί δεν κατόρθωσε κανείς ν' αντιληφθεί την παρουσία του, είχε γνωστό ότι ένας υπνωτισμένος άνθρωπος δεν κάνει καθόλου θόρυβο και μπορεί να εκτελέσει τα σπέντοτα έγκλημά του σαν ένας άδρατος εγκληματίας."

Κι' έτσι με την εξυπνάδα του αστυνομικού Χάρου Κρόβελ διεφώτισθη το μυστήριο της δολοφονίας της μίς Πέτζυ και οι δυο εγκληματίες, ο δόκτωρ Ντόισερ κι' ο υπηρέτης του κλειστήσαν στις φυλακές. Ο κριστερς Γκρόντεν ωστόσο δεν μπορεί άκοιμη να συνέβη από την κατάληξη του γιατί ο δικαστικός φίλος του ήταν ο δολοφόνος της όμορφης κόρης του.

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

Σατυρική Δελτία

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΡΗ

Γεια σου τραβήλη αποκρηά, Βασίλισσα μεγάλη, Ήλθες τη λήξη απ' την καρδιά. Τού νεοί, τού γέρον, μακρὰ Τὴν έδωξες και πάλι.

Με γέλια, τρέλλα και χορό, με διαλεχτή ρετσίνα, Μ' άφροζικο μασκαρεμό, Τρελλοκοιμείο Ήρλεντο Πάλι έβινε η 'Αθήνα.

Για σου Βασίλισσα χρυσή Πούχεις την τρέλλα στέμμα, Πούχεις κορόνα Ήρλεντο Που χύνει λάμψη θανμαστή, Ένα μεγάλο φέμμα!

Κέρνα τραβήλη αποκρηά, Απ' τού χρυσό μπουκάκι, Κέρνα τ' άμνητο ποτό, Όπου γλάνη τη λημονιά Χαρζει στο κεφάλι.

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΑΤΥΧΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

(Στόν πλανόδιο άρκουδιάρη)

Ω! τόν θηρίων δαμαστιά, μεγάλη (άρκουδιάρη) χάνε μου αυτή τη χάρι:

Ή δώσε μου τού ροπαλού, δπου θα (σπας) μαζί σου ή πάρε την άρκουδιά μου και (δός μου τη δική σου)!

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Στό χορό. Κατόρθωμα. Ο σύζυγος μιάς άσχημης. — Αναδέσσετε! Φίλησε τη γυναίκα μου!...

Ο μασκαράς. — Με συγχωρείτε, κυρία!... Άλλά, έχετε, έβα εντεκα μπουκαλάκια μπροστά και... αν πάντε και έσιντε εντεκα μπουκαλάκια μπροστά θα την φιλούσατε και σεις!

Στη Σανθιότη. —Θα πάτε φέτος στο μάλ-μασέ του σωματείου μας; —Βέβαια. Θα πάω... ως Σοζοράτης.

—Ως Σοζοράτης!... Και τί μάσα θα βάλεις; —Καμιά. Θα πάω απλούστατα όπως είμαι, αλλά μαζί... με την γυναίκα μου!

—Υπάρχουν και μερικά τραγούδια πραγματικά άθνατα! —Σύμφωνοι. Τό έρω καλά αυτό. Η κόρη μου κάθε βράδυ άγωνίζεται να σκοτώσει κάμποσα στο πάνο, μα δεν καταφέρνει τίποτα!

Οικογενειακή άρμονία. Ο σύζυγος. — Είσαι τόσο

κουτή, ώστε να μη μπορείς να διακρίνεις ένα άλογο από ένα γαϊδοει.

Η σύζυγος. — Και πως τό λες αυτό; Μήπως είπα ποτέ ότι είσαι άλογο; ***

Στό Δικαστήριο. Ο δικαστής. — Πόσον έτων είσθε, κυρία; — Η μάργυς. — Είκοσι ογτώ.

Ο δικαστής. — Σας υπενθυμίζω ότι καταθέτετε ένόρκως.

Η μάργυς. — Κανονικώς είμα είκοσιόκτώ έτων, κ. Δικαστή, αλλά... ένόρκως κατά δέκα έτη μεγαλύτερη!

Στό ξενοδοχείο. Ο Πελάτης. — Ποιά από τις μαγειρίσες σας λέγεται Μαρία; Η κοπαναμαλούσα ή η μελαχροινή;

Ο ξενοδόχος. — Και ποιά τις έχετε τις μαγειρίσες που, κυρία;

Ο Πελάτης. — Από... τη σούπα, μέσα στην όποια βρίσκω διαρκώς τριχές από τα μαλλιά τους!...

Ο δικαστής. — Και τί άνθρωπος ήταν ο μακαρίτης; — Ο μάργυς. — Άμεμπτος, εύγενής, καλομύλιος, με καθαρή καρδιά...

Ο δικαστής. — Και από ποιά τα έχετε αυτά; — Ο μάργυς. — Μα... είναι γραμμένα στην επιτύμβια πλάκα του, κυρία δικαστή!...

Ο άρρωστος. — Άλλά, γιατί έμεινε, ως τώρα που δώσατε δέκα διάφορα φάρμακα!...

Ο γιατρός. — Υπομονή και θα βρούμε... το κατάλληλο!...

Η σύζυγος. — Πήγα και είδα την έπαιλ του κ. Ν... "Ο, δεν μπορείς να φαντασθής πόσον ώρμα, τί έσοχη, τί θαυμασία ποιείνε! "Όσην ώρα ήμουν εκεί και την απελάμβανα έμεινα άναυδη!...

Ο σύζυγος. — Άναυδη!...

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Ο γιατρός. — Η σύζυγός σας πρέπει να μιλήσει λίγο και πολύ σιγά, τοίλμαχιστον επί μία έβδομάδα.

Ο σύζυγος της άρρωστης. — Δέν πάραυτα τρώσος, γιατί μου, να γίνη χρονία ή πάθησής της;

Η θεία. — Στόν Κατακλυσμό, παιδί μου, πνίγχαν όλα, και άνθρωποι και ζώα...

Ο μικρός άνημρός. — "Όλα!... Και τα φάρια άκόμα!...

—Σ' όλα τα ταξείδια μου υπήρξα άτυχος. Σε κάθε ταξίδι μου πνε και κάμποσους. Την πρώτη φορά έπυλορατώσατε τού τοαίνο, τη δεύτερη μάς απένεισε τού χιόνι και την τρίτη... γνώρισα τη γυναίκα μου!

Κυριολεξίες. —Θα πάτε έφέτος στην Ίταλια. —"Α, γι' αυτό τού έζημα... δέν γκρίνιασα άκόμη με την γυναίκα μου."

Ο συγγραφέας. — Τὴν έποχή που έγραφα τού νέο μου μυθιστόρημα έχασα τόν ύπνο μου επί πολλές μέρες.

Ο φίλος. — Δέν πειράζει. Τίποτε δέν γάνεται στόν κόσμο. Θα τόν βρούν οι άναγνώστες σου!

Ο διδισκόπλης. — Ίδου ένα καλό βιβλίο: "Η τέχνη να κερδίσεις μια γυναίκα".

Ο πελάτης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."



Μα τότε... πρέπει να την αγοράσουμε!...

Όταν δέν τόν βλέπει. Η Νίκη. — Και πως τό έρεεις, ότι σ' αγαπά ο Τάκης; Σου είπα τίποτε;

Η Κική. — "Α, όχι. Άλλά έπρεπε να δης πως με κοιτάει... όταν δέν τόν βλέπω!..."

Κυριολεξίες. —Θα πάτε έφέτος στην Ίταλια. —"Α, γι' αυτό τού έζημα... δέν γκρίνιασα άκόμη με την γυναίκα μου."

Ο συγγραφέας. — Τὴν έποχή που έγραφα τού νέο μου μυθιστόρημα έχασα τόν ύπνο μου επί πολλές μέρες.

Ο φίλος. — Δέν πειράζει. Τίποτε δέν γάνεται στόν κόσμο. Θα τόν βρούν οι άναγνώστες σου!

Ο διδισκόπλης. — Ίδου ένα καλό βιβλίο: "Η τέχνη να κερδίσεις μια γυναίκα".

Ο πελάτης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Στό δικαστήριο. Ο πρέσβος. — Είπε προηγουμένως... Έξοφρενικό!... Απ'ό την τρίτη μέρα του γάμου σας έπυλορατώσατε τη σάχη σας!...

Ο πρέσβης. — Δέν μου κανει... Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: "Η τέχνη να άλλαγή κανείς από τη γυναίκα του";

Η σύζυγος. — Μισή ώρα σε περιμένω τώρα. Είμαι μισοπενημένη.

Ο σύζυγος. — Βλέπεις; — Είπα είσα πάντα. "Όλα σου τα κανείς μέσα!..."

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ



ΣΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ

Η ΠΕΛΑΤΙΣ. — Θέλω ένα φόρεμα, που να ταιριάζει στην ηλικία μου. Σοβαρό, σεμνό, αξιοπρεπές...

ΤΟ ΜΑΝΕΚΕΝ. — Τότε, σιγάτε μια στιγμή να φανταστούμε... τον πατέρα της ένορας. Τό ράσο του είναι άκριβος ό,τι έζητατε!



Corina
ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

ΔΙΟΥΡΑΖΟΥΜΕ σε απευθείας ικανοποιητικές τιμές, σαφώς
διάφορα τιθίδια παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και
δολοκλήρες διελισθητικές. Γράψατε: «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», Λέκα 7, Αθήνας

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

**ΒΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΔΙΑ ΦΡΑΚΑ ΚΑΙ ΣΜΟΚΙΝ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ Μ'Σ**
ΑΚ 70Η ΜΕΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΩΣ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ NUIT D'ATHÈNES

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΧΟΡΟ, ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ,
ΣΤΑΣ ΚΟΣΜΙΚΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΑΤΟ.

Οι εις τας έπαρχιας δύνανται να αποστέλλωσι, εις την Διεύ-
θυνσιν Κορνάρου 4, γραμματόσημα άξας 15 δραχμών και να
λαμβάνωσι έν φυλλάδιον 3 γραμμαρίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορνάρου 4
Έμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτρα

Κ.Σ.ΔΗΜΟΠΟΝΛΟΣ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΙΠΡΟ
ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΙΠΡΟ
ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΙΠΡΟ

ΣΤΑΔΙΟΝ 47^α
Παρισπληνύω
Γαλατοπληνύω
ΤΣΙΤΑ ΤΗΛ. 21.863



SLAZENGER
ΣΤΑΔΙΟΝ 47^α ΑΘΗΝΑΙ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμὸς Ἀσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἕτοιμα καὶ ἐπὶ Παραγγελία

Χοροῦ καὶ Περιπάτου

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΑΦΕΤΑ	ΑΠΟ ΔΡ.
> ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	> 900.-
> ΚΡΕΠ ΡΩΜΑΙΝ	> 950.-
> ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	> 650.-
> ΚΡΕΠ ΣΩΡΖΕΤ	> 750.-
> ΜΑΡΟΚΕΝ	> 850.-
> ΤΑΓΙΕΡ	> 650.-
> ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ	> 450.-
> ΠΑΛΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ	> 1500.-

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου του
εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18
Τηλέφ. 21-318

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΣΙΛΚΑ

ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Χρωματίζει καὶ δίδει χάριν

Δὲν Ξεβάφει στὸ φαγητὸ οὔτε στὸ νερὸ

Διατηρεῖται περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.
Τὸ Κραγιὸν SILKA καὶ ἡ Πούδρα SILKA
Θὰ καταστοῦν τὸ μυστικὸν τῆς Καλλονῆς σας

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΑΛ. ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΡΙΟΥ ΑΡΙΘ. 103-104

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΖΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΦΕΪΤ - ΖΩΝΑΙ ΒΑΛΙΤΣΑΙ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ
Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.



ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μόνον ἂν δὲν
πονᾶτε τὰ μα-
λιά σας, μόνον
ἐὰν δὲν ἐνδι-
φέρεσθε γιὰ τὴ
ζωή τους, τὴ
στιλπνότητά
τους, τὸ χρῶμα
τους, τότε μόνον
δὰ πρέπει νὰ τὰ
παραδίδετε στὸν
πρῶτο τυχόντα

γιὰ τὴν περμανάντ τους.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208

